STAN NICHOLLS

LEGIUNEA TUNETULUI

Seria ORCII

Volumul 2

Legion Of Thunder, 1999

STAN NICHOLLS

LEGIUNEA TUNETULUI

Seria ORCII

Volumul 2

Legion Of Thunder, 1999

STAN NICHOLLS, jurnalist şi autor britanic de mare succes. A fost coproprietar şi manager al librăriei Bookends din West London, precum şi manager al librăriei specializate în literatură SF *Dark They Were and Golden Eyed*. A fost de asemenea primul manager al lanţului de distribuţie de carte *Forbidden Planet*, ajutând la înfiinţarea ramurii newyorkeze a companiei. Ca jurnalist, a semnat articole în cele mai importante cotidiene şi reviste britanice, precum şi în gazetele de specialitate, printre care *The Guardian, The Independent, The Daily Mirror, Time Out, Sight and Sound, Rolling Stone, SFX* sau *Locus*. În 1981 s-a dedicat în totalitate scrisului, publicând până în prezent peste douăzeci şi cinci de lucrări fantasy şi science fiction, traduse în mai mult de douăzeci de limbi, dintre care cele mai cunoscute sunt Strange Invaders (1995), *Fade to Black* (1997), trilogia *The Nightshade Chronicles* (1996-1998) şi trilogia *Quicksilver* (2003-2006). Trilogia Orcii (în curs de apariţie la Editura Nemira), tipărită pentru prima oară în Marea Britanie de Gollancz, a devenit bestseller internaţional, cu peste 1000 000 de exemplare vândute şi tradusă în douăsprezece limbi. În 2007 i-a fost decernat Premiul pentru întreaga carieră *Le Fantastique* pentru contribuţii deosebite în domeniul literaturii, în cadrul Festivalului *Trolls & Legendes* din Mons, Belgia. Trăieşte în regiunea engleză West Midlands împreună cu soţia sa, Anne Gay. În prezent lucrează la o nouă trilogie dedicată orcilor, intitulată *Orcs: Bad Blood.*

CE S-A PETRECUT ÎNAINTE

Ar fi nepotrivit să spunem că în Maras-Dantia domnea pacea. Într-un tărâm locuit de multe rase străvechi, ciocnirile erau greu de evitat. Însă, în general, s-a făcut simţit întotdeauna un dram de toleranţă.

Statornicia tărâmului a fost tulburată de sosirea unei noi rase. I se spunea rasa oamenilor; aceştia au străbătut pustiuri neprimitoare ca să pătrundă în Maras-Dantia dinspre sudul îndepărtat. Un strop mai întâi, apoi un adevărat potop de-a lungul anilor, nou-veniţii şi-au arătat dispreţul faţă de culturile pe care le întâlneau. Au rebotezat tărâmul Centrasia şi, pe măsură ce numărul lor creştea, se înmulţeau şi dezastrele pe care le provocau. Au construit baraje pe râuri, au tăiat pădurile, au şters sate de pe faţa pământului şi au smuls subsolului resurse nepreţuite.

Cel mai rău, au distrus magia din Maras-Dantia.

Nimicind pământul, l-au vlăguit de energia sa vitală, au secat magia pe care rasele străvechi o considerau, neîndoielnic, a lor. Acest lucru a stricat rânduiala vremii şi a adus haosul în rândul anotimpurilor. Verile începeau să semene a toamnă. Iernile se lungeau, înghiţind primăvara. O întindere de gheaţă cuprindea ţinutul dinspre nord.

În curând, s-a pornit războiul între locuitorii din Maras-Dantia şi oameni.

Duşmănii cu rădăcini adânci învrăjbeau rasele străvechi, întreţinute de faptele piticilor, bine-cunoscuţi ca mari profitori. Mulţi dintre ei ţineau partea oamenilor şi făceau de bunăvoie treburile murdare în locul lor. Alţii rămâneau credincioşi cauzei raselor străvechi.

Însă oamenii erau şi ei dezbinaţi, separaţi în două tabere de o schismă religioasă. Adepţii religiei cu mai mulţi zei, cunoscuţi ca Mani, respectau antice obiceiuri păgâne. Adversarii lor se adunau sub stindardul Unităţii. Cunoscuţi sub numele de Uni, se dedicau mai tânărului cult monoteist. Ambele tabere erau înclinate spre fanatism, dar mai

numeroşii Uni erau habotnici şi nu duceau lipsă de demagogi.

Dintre toate populaţiile băştinaşe din Maras-Dantia, orcii erau cei mai războinici. Una dintre puţinele rase neînzestrate cu puteri magice, îşi compensau neajunsul cu o poftă feroce pentru război. De obicei, îi găseai acolo unde se dădeau cele mai crunte bătălii.

După standardele orcilor, Stryke, căpitanul unei cete de treizeci de ostaşi numiţi jderi, era inteligent. Îi urmau în rang doi sergenţi, Haskeer şi Jup. Haskeer era cel mai nesăbuit şi mai imprevizibil din ceată; Jup, singurul pitic dintre jderi, dar şi singurul care nu era orc, trezea, bunăoară, multe bănuieli. După sergenţi veneau caporalii Alfray şi Coilla. Primul era cel mai bătrân membru al cetei, vraci priceput la vindecarea rănilor de război. Coilla, unica femeie-orc dintre jderi, era un strateg strălucit. La urmă veneau douăzeci şi cinci de răcani.

Jderii o slujeau pe regina Jennesta, mânuitoarea unor puteri supranaturale care susţinea cauza Mani. Un simbiot rezultat din unirea unui om cu o nyaddă, înclinaţia ei spre cruzime şi voracitatea ei sexuală erau notorii.

Trimişi într-o misiune secretă, jderii au asaltat o colonie Uni pentru a recupera un cilindru sigilat, foarte vechi. Odată cu artefactul, au pus mâna, cu preţul vărsării de sânge, pe o cantitate mare de halucinogen. Rasele străvechi foloseau multe denumiri pentru acest drog, dar cea mai cunoscută era aceea de cristal. Orcii îl ştiau drept aducător de fulgere cristaline.

Greşeala lui Stryke a fost că şi-a permis să-l încerce împreună cu ceata lui. Trezindu-se în zori, i-a cuprins pe toţi panica la gândul că vor ajunge târziu la Jennesta şi vor avea de înfruntat mânia ei. Dar, în drum spre casă, i-au atacat bandiţii cobolzi şi, cu toate că s-au apărat cu vitejie, artefactul le-a fost furat. Stryke nu a văzut altă soluţie decât să-i urmărească pe tâlhari şi să încerce să recupereze trofeul.

Jennesta i-a ordonat generalului Kysthan, comandantul oştirii ei, să organizeze căutarea jderilor. Acesta a trimis urgent după ei o trupă de orci luptători, toţi ostaşi unul şi unul, conduşi de căpitanul Delorran, care de mult îl pizmuia pe Stryke în adâncul sufletului. Între timp, regina a luat legătura cu surorile ei, Adpar şi Sanara. Separate de distanţă, ele comunicau telepatic. Însă sângele rău din venele lor a împiedicat-o pe Jennesta să descopere dacă vreuna din ele ştia pe unde se află jderii sau nepreţuitul artefact.

În timp ce-şi conducea oastea în căutarea cobolzilor, Stryke a început să viseze cu ochii deschişi sau să aibă viziuni. Acestea îi arătau o lume numai a orcilor care trăiau în armonie cu natura şi îşi controlau propriul destin, care nu auziseră de oameni sau de celelalte rase străvechi. În acest loc de vis, anotimpurile curgeau netulburate.

Stryke s-a temut că-şi pierde minţile.

Convins că jderii au apucat-o pe calea haiduciei, Delorran s-a hotărât să prelungească termenul primit pentru a-i găsi. Întrucât astfel încălca dorinţa expresă a Jennestei, pornea pe un drum periculos. Dar gândul răzbunării împotriva lui Stryke l-a îndemnat să-şi asume orice risc.

Stryke şi-a condus ceata la Stânca Neagră, în ţinutul cobolzilor. A fost un drum plin de primejdii. Au găsit o tabără orcă plină de cadavre, orci morţi din cauza bolilor luate de la oameni, împotriva cărora nu puteau lupta. Mai târziu, lângă colonia umană Păşunea Ţesătorului, jderii au fost atacaţi de o gloată de Uni. Când, în cele din urmă, au ajuns la Stânca Neagră, s-au răzbunat crunt pe cobolzi. Au recuperat artefactul şi au eliberat un prizonier gremlin bătrân. Acesta, care se numea Mobbs, le-a explicat că studiase limbile misterioase şi că tâlharii aveau nevoie de el ca să le descifreze conţinutul artefactului. Gremlinul credea că cilindrul ar putea conţine un obiect care trimite direct la originea raselor străvechi. Tocmai puterea acestor

cunoştinţe urmăreau cobolzii s-o obţină, deşi nu se ştia sigur dacă lucrează pentru ei sau pentru alţii.

Conţinutul cilindrului, credea Mobbs, avea legătură cu Vermegram şi Tentarr Arngrim, două figuri legendare din trecutul Maras-Dantiei. Vermegram a fost o vrăjitoare puternică, mama nyaddă a Jennestei, a lui Adpar şi a Sanarei. Se spunea că a fost omorâtă de Arngrim, care avea puteri magice la fel de mari ca ale ei şi care apoi a dispărut.

Pasiunea cu care vorbea Mobbs despre aceste lucruri a stârnit spiritul latent de revoltă în rândul cetei de jderi. Stryke a susţinut că artefactul trebuie deschis şi a reuşit să-i convingă pe toţi, cu excepţia lui Haskeer şi a câtorva răcani. Artefactul conţinea un obiect plămădit dintr-un material necunoscut şi avea forma unei sfere cu şapte spiţe radiante, de diferite lungimi. Orcilor li s-a părut că aduce cu o stea şlefuită sau cu o jucărie de copil. Mobbs a declarat că e un instrument, un totem cu puteri magice uriaşe, de multă vreme considerat un mit. Dacă se unea cu celelalte patru obiecte asemănătoare, dezvăluia un adevăr profund despre rasele străvechi, un adevăr care, spunea legenda, le-ar fi adus eliberarea. Deoarece orcii nu cunoşteau altă viaţă decât aceea de a sluji şi de a muri la porunca altora, gândul că-şi vor rupe lanţurile sclaviei se dovedea ademenitor. La îndemnul lui Stryke, jderii şi-au încălcat jurământul de credinţă faţă de Jennesta şi au pornit pe propriul drum. Intenţia lor era să găsească celelalte stele, judecând că până şi o căutare zadarnică era mai bună decât robia.

Mobbs le-a dat un indiciu despre locul în care s-ar putea afla o altă stea. Cobolzii care l-au luat prizonier vorbeau despre Trinity, o redută Uni condusă de fanaticul Kimball Hobrow. Stryke şi jderii au pornit spre ea, iar Mobbs s-a îndreptat spre portul liber Hecklowe. Pe drum s-a întâlnit însă cu Delorran, care l-a omorât.

Înfuriată că nu reuşea să găsească artefactul, Jennesta a ordonat executarea generalului Kysthan şi l-a înlocuit cu un

ofiţer mult mai tânăr, Mersadion. Vânătoarea jderilor a continuat şi mai aprig.

Jderii s-au confruntat cu atacul trupei lui Delorran şi au scăpat de dragonii luptători ai Jennestei. Apoi Haskeer a căzut pradă unei febre care i-a pus viaţa în primejdie, devenind şi el o victimă a bolilor oamenilor. Când au ajuns la Trinity, reduta li s-a părut de nepătruns, până când au descoperit că Uni aduceau în ea grupuri de pitici care munceau pentru ei. Jup s-a infiltrat într-un astfel de grup şi a intrat în redută, unde a văzut cu ochii lui ce tiran era Hobrow şi cât de brutale erau gărzile lui. Piticul a aflat nu numai că în Trinity se găseşte cu siguranţă încă o stea, dar şi că Hobrow şi cohortele lui cultivă plante otrăvitoare ca parte a planului lor de a extermina în masă rasele străvechi. A reuşit să dea foc arboretului şi să fugă cu steaua. Jderilor le-au trebuit câteva zile ca să scape de răzbunătorul Hobrow şi de potera lui. Bazându-se pe informaţiile obţinute de Jup în Trinity, ceata lor a pornit spre Scratch, tărâmul înfricoşător al trolilor, în care sperau să găsească încă o stea.

Întors la palatul Jennestei după vânătoarea sa nereuşită, Delorran a plătit eşecul cu viaţa. Nerăbdătoare cu propriii servitori, regina i-a chemat în slujba ei pe Micah Lekmann, Greever Aulay şi Jabez Blaan, oameni cruzi şi vânători de recompense, pricepuţi în găsirea orcilor renegaţi.

Deşi a scăpat de febră, Haskeer a continuat să se comporte ciudat. La Scratch, Stryke i-a lăsat pe el şi pe Coilla să păzească stelele, în vreme ce el şi restul trupei au pătruns în labirintul subteran al trolilor. În scurt timp, au fost atacaţi de locuitorii subpământeni, iar Stryke şi Alfray au fost separaţi de ceilalţi jderi când s-a surpat un tavan. La suprafaţă, lovit de un atac de nebunie, Haskeer a fugit cu stelele. Coilla a plecat călare în urmărirea lui. Neştiind dacă Stryke şi Alfray mai sunt în viaţă, Jup a preluat comanda cetei şi a trebuit să pună la cale un plan de acţiune, în condiţiile ostilităţii manifestate de răcani.

Căzând de pe cal, fără arme şi ameţită, Coilla s-a trezit faţă în faţă cu vânătorii de recompense.

În labirint, Stryke şi Alfray au fost luaţi prizonieri. Tannar, temutul rege al trolilor, s-a pregătit să-i ofere zeilor întunecaţi ai rasei lor.

Iar pumnalul sacrificial pe care îl flutura avea ataşată de mâner a treia stea.

1

LEGIUNEA TUNETULUI

Moartea înainta şerpuitor prin apă.

Un ţel întunecat i se ghicea în trăsăturile ca dăltuite în piatră. Se scufundă la mare adâncime, lovind puternic apa cu degete palmate, răsfirate. Părul de abanos plutea liber, iar în spatele ei se ondula un nor de cerneală, negru de calmari. Dâre fine de balonaşe se ridicau din branhiile ei pulsânde.

Se uită înapoi. Roiul nyadd, rânduri-rânduri de luptători înotând în formaţie, era înconjurat de strălucirea verzuie stranie a făcliilor fosforescente menite să le lumineze calea. Luptătorii purtau suliţe de coral cu margini zimţate. Pumnale de adamant încovoiate la vârf se ascundeau în curelele de stuf încrucişate pe piepturile lor solzoase.

Întunericul începea să se împrăştie; fundul nisipos al oceanului sclipea discret presărat cu colţi de stâncă şi frunze şoptitoare. În curând se desluşi un recif alb şi stâncos, împânzit de ciuperci cu nuanţe violete. Ea îl înconjură, urmată de alaiul de războinici. Urmau conturul recifului, avansând repede la suprafaţa lui. Din apropiere, se vedea foarte bine cât era de ruinat. Vegetaţia suferindă şi peştii puţini trădau o boală care-l măcina lent. Rămăşiţele creaturilor moarte pluteau în jur, iar din cauza frigului, care se simţea mai puternic la adâncimea atât de mare, apa mai avea puţin şi îngheţa.

Ea ridică mâna când ţinta urmărită le apăru în faţa ochilor. Ostaşii aruncară făcliile radiante, scăldând fundul apei într-o cascadă de smarald. Apoi plutiră şi se adunară în jurul ei.

În faţă, acolo unde se lărgea coloana vertebrală a recifului, se întindea o fâşie abruptă, lată şi stâncoasă, plină de scobituri şi peşteri, şi naturale, şi artificiale. De la distanţă nu se zăreau locuitorii. Ea gesticulă, dând ordine.

Doisprezece războinici se separară şi porniră tiptil spre grupul de duşmani. Ceilalţi, conduşi de ea, formau ariergarda.

În timp ce se apropiau de redută, îi zăriră pe primii merzi, câteva santinele împrăştiate care nu observară coloana apropiindu-se. Ea le privi cu ură. Nu semănau decât parţial cu oamenii, dar tot o dezgustau. În mintea ei, asemănarea, ca orice neînţelegere legată de teritorii şi hrană, îndreptăţea războiul. Oprind coloana, îşi urmări cercetaşii trecând la atac.

Doi-trei războinici ţintiră fiecare gardă. Cea mai apropiată era un bărbat. Se purta cam neglijent şi părea să fie atent numai la prădătorul ciudat, fără să întrevadă posibilitatea unui atac mişelesc. Pluti, întorcându-se pe jumătate, trezindu-i încă o dată scârba.

În partea de sus a trupului şi la cap, merzul aducea a om, numai că avea branhii subţiri ca lama de o parte şi de alta a trunchiului. Spre deosebire de nasul oamenilor, al lui era mai lat şi mai turtit şi avea ochii acoperiţi de o membrană.

Nu-i creştea păr pe piept şi pe braţe. Însă avea o claie de păr ruginiu şi o barbă scurtă şi creaţă.

De la talie în jos se deosebea complet de om şi semăna mai mult cu un nyadd. Carnea de culoarea laptelui se pierdea în solzi suprapuşi lucioşi, care acopereau o coadă lungă şi suplă, terminată într-o aripă de peşte, în formă de evantai.

Merzul purta arma tradiţională a rasei sale, un trident lung cât o lance, cu vârfurile dinţilor în formă de săgeată.

Doi războinici se apropiară de el. Avansară din spate şi din lateral, exploatând punctul orb al santinelei, înotând cu repeziciune. Merzul nu avu prea multe şanse. Nyaddul din dreapta îşi îndreptă orizontal suliţa ghimpată şi lovi cu forţă, străpungându-l deasupra taliei. Lovitura nu se dovedi mortală, însă provocă multă durere. Când merzul uluit se întoarse cu faţa spre agresor, celălalt nyadd veni din spate.

Avea un pumnal cu lama zimţată. Îl cuprinse cu mâna de gât şi i-l tăie.

Santinela se zbătu sălbatic câteva clipe; un nor stacojiu se ridică din rana căscată. Apoi trupul fără viaţă căzu pe fundul apei, înconjurat de dâre sângerii, ca nişte panglici roşii.

Rămasă în aşteptare cu restul războinicilor, ea privi în continuare cum cercetaşii le veniră de hac celorlalte gărzi.

Un merz, luat şi el prin surprindere, era ţinut de un nyadd şi străpuns în piept de un altul. O femelă, o merză, se răsuci în spirală spre fundul apei, cu o lance ieşindu-i dintre sânii goi. Căzu în tăcere, exprimându-şi durerea mută prin gura deschisă. Atacând panicat, un merz se năpusti cu cuţitul asupra unui nyadd, uitând că sub apă e mai bine să împungi decât să crestezi. Suliţa care-i străpunse măruntaiele fu plata pentru greşeala lui.

Rapid, brutal, santinelele fură ucise cu pricepere. Când şi ultima fu doborâtă, ucigaşii îi trimiseră veste prin apa tulburată de fuioare roz.

Venise timpul să-şi desfăşoare tot roiul. La ordinul ei, nyazzii înaintară şi se răspândiră cu armele în mână. Liniştea era profundă. În afară de ei şi de cadavrele plutitoare ale gărzilor, nimic nu mai mişca.

Trupa se apropiase foarte mult de ţintă când reduta în formă de fagure începu să dea semne de agitaţie. Brusc, din ea ţâşni o hoardă de merzi înarmaţi până-n dinţi. În timp ce ieşeau, scoteau un sunet nemaiauzit, un tânguit ascuţit şi tremurat – limba rasei lor – cu atât mai bizar cu cât era tulburat de mişcarea prin apă.

Încă un motiv să-i urască pe merzi. Acum, ura ei avea un scop.

Din faţă, îşi conduse războinicii în întâmpinarea apărării neorganizate. În câteva secunde, invadatorii şi apărătorii se năpustiră unii asupra altora, fragmentându-se dintr-odată în miriade de încăierări sângeroase.

Magia merzilor, ca şi cea a poporului nyadd, presupunea văzul la distanţă şi, de cele mai multe ori, era folosită la vânătoare şi la deplasarea la mare adâncime. Nu prea conta în luptă. Bătălia de acum avea să fie o ciocnire a muşchilor, a îndemânării, a tăişurilor şi a suliţelor.

Întrerupându-şi cântecul tânguitor, un merz năvăli de sus, cu tridentul în mână. Cei trei dinţi intrară adânc în pieptul luptătorului de lângă ea. Rănit mortal, acesta se zbătu şi se răsuci cu atâta putere, încât smulse tridentul din strânsoarea merzului. Se scufundă cu mâinile încleştate pe armă, lăsând în urmă o dungă sângerie.

Rămas fără armă, merzul scoase un cuţit, o versiune miniaturală a tridentului, şi se întoarse către ea. Atacul fu parat imediat. Forţa cu care se năpustise asupra ei îl împinse într-o parte, obligându-l să se rotească pe jumătate. Dar se redresă rapid şi se întoarse cu faţa spre ea.

Ea îi apucă iute încheietura mâinii în care ţinea cuţitul. Atunci merzul văzu că avea degetele învelite în fâşii de piele cu ţepuşe de metal. Disperat, încercă s-o apuce de mâna cealaltă. Prea târziu. Ţinându-l mai departe cu o mână, ea o strânse pe cealaltă în pumn şi începu să-i burduşească stomacul. Exact în clipa când lovi a treia oară, îi dădu drumul. Forţa izbiturii îl împinse cât colo. Se uită la rănile sale sângerânde, faţa i se schimonosi în agonie şi fu înghiţit de haos.

Pe ţepuşele de pe degetele ei rămăseseră urme de peşte.

Surprinse mişcare cu coada ochiului şi se răsuci. O merză înota spre ea, ameninţând cu tridentul. Nyadda ridică brusc coada solidă şi izbi în sus, scăpând de dinţii armei ca prin urechile acului. Cum nu se mai putea opri din elan, merza nimeri într-un grup de războinici. O împunseră şi-o spintecară până-şi dădu ultima suflare.

În jur, adversarii se încăierau cu înverşunare, unul la unul, grup la grup. Peste tot, perechi de luptători se încleştau în dansuri spiralate, fantastice, mâinile strângeau încheieturile, braţele se întindeau să arunce pumnalul în

ţintă. Răniţii în agonie colorau apa; morţii erau împinşi la o parte cu coatele.

Avangarda nyaddă se bătea chiar pe redută. Unii se luptau să poată intra. Ea porni spre ei.

Un merz cu ochi lucioşi îi sări în faţă. Avea o sabie zimţată lungă cât un paloş, cu mâner dublu. Ca s-o pareze, ea îşi scoase propria sabie, mai scurtă, dar tăioasă ca briciul. Cei doi se învârtiră unul în jurul altuia, făcând abstracţie de tot ce se întâmpla în jur.

Merzul plonjă înainte, vrând s-o străpungă. Ea se feri, parându-i lovitura cu sabia, în speranţa că i-o va smulge. El însă ţinu bine de armă, reveni pe poziţie şi o atacă din nou. Cu o piruetă, ea se feri din calea lamei. Braţul întins al adversarului rămase neprotejat. Îl asaltă cu ţepuşele, reuşi să-l atingă numai o dată, pieziş, dar tăie adânc în carne. Duşmanul se dădu înapoi suficient ca ea să-l atace în continuare cu sabia. Îi găsi inima şi imediat ţâşni sângele. Când trase lama, eliberă un şuvoi de culoarea rubinului. Merzul muri cu gura deschisă.

Ea trase un picior cadavrului şi-şi îndreptă atenţia spre asaltul redutei.

Roiul pusese deja stăpânire pe ea. Mulţi pătrunseră înăuntru ca să încheie măcelul. La ordinul ei, merzii rămaşi fură ucişi cu brutalitate şi cuibul duşmanilor curăţat. Înotă pe lângă un nyadd care strangula cu lanţul un prizonier cuprins de spasme, în vreme ce altul îl străpunse cu lancea.

Numai câţiva merzi scăpaseră cu viaţă. Unul sau doi supravieţuitori fugiseră înotând cu mare grabă, dar ea era mulţumită. Vor răspândi vestea că nu era deloc o idee bună să ridici o colonie în vecinătatea domeniului ei. Sub ochii ei, merzii copii erau târâţi afară din redută şi omorâţi, aşa cum poruncise. Socotea că nu avea rost să lase necazul să scoată capul mai târziu.

Când se sfârşi măcelul şi se arătă satisfăcută că misiunea se încheiase cu succes, ordonă roiului să se retragă.

În timp ce se întorcea însoţită de servitori, un războinic de lângă ea arătă înapoi spre redută. Un banc de zvârlugi mergeau la ospăţ. Erau lungi şi lunecoase, cu pielea sclipind albastru-argintiu. În loc de gură aveau nişte crestături late; privite din lateral, aduceau batjocoritor a zâmbete. Când se deschideau, ieşeau la iveală şiruri nesfârşite de dinţi albi şi ascuţiţi. Ochii lor parcă erau de mort.

Creaturile n-o deranjară fără rost. De ce să atace roiul, când aveau la dispoziţie o mare cantitate de carne măcelărită?

Înnebunite de poftă, zvârlugile se apucară să înfulece hălcile însângerate. Se zvârcoleau şi se repezeau una la alta, împrăştiind nori de putregai de pe fundul apei. Câteva se băteau pentru aceeaşi îmbucătură, cu dinţii înfipţi în ea, trăgând-o din toate părţile. Alţi mâncători de leşuri intrară şi ei în lupta pentru pradă.

Roiul lăsă în urmă ciurda lacomă şi, la momentul cuvenit, începu să urce spre un inel de lumină îndepărtat. În timp ce se înălţa, ea îşi permise o clipă de satisfacţie la gândul sorţii merzilor. Dacă ar fi acţionat puţin mai hotărât, orice ameninţare la adresa suveranităţii ei ar fi fost înlăturată înainte de a apărea.

O, dacă şi despre celelalte rase s-ar putea spune acelaşi lucru, mai ales despre oamenii scârnavi...

Ajunseră la gura unei peşteri subacvatice întinse, luminate pe dinăuntru de pepită şi roci fosforescente. Ea intră înaintea roiului. Ignorând plecăciunile detaşamentului de gărzi, porni spre puţul vertical uriaş din tavanul peşterii, şi el iluminat. Puţul urca până se ramifica în două canale gemene, ca două coşuri mari de fum. Însoţită de doi locotenenţi, înotă prin cel din dreapta. Restul războinicilor porniră prin cel din stânga, spre adăpostul lor.

Peste câteva minute, ea şi locotenenţii ieşiră într-un spaţiu imens, în care apa le ajungea până la talie; spaţiul era inundat permanent şi intenţionat, în conformitate cu

nevoile unei rase amfibii care nu putea trăi fără apă. Structura pe jumătate inundată era parte coral, parte rocă fărâmicioasă. Deasupra ei se formaseră stalactite. Pentru un ochi nepriceput, părea o ruină cu un zid spart şi cu celelalte acoperite de mâl şi decorate de licheni. În aer se simţea miros de putrefacţie. Dar pentru rasa nyaddă aceasta era anticamera unui palat.

Prin spărtura din zid se vedeau mlaştinile, în spatele cărora se întindea oceanul cenuşiu, presărat cu insule sinistre, stâncoase. Un cer încruntat se întâlnea cu orizontul.

Nyazzii se împăcau de minune cu mediul. Dacă un limax ar fi crescut cât un cal mic, ar fi dezvoltat o carapace drept armură şi ar fi învăţat să stea drept pe coada solidă, numai muşchi; dacă i-ar fi crescut aripioare la spate şi braţe cu mâini şi gheare ameninţătoare; dacă pielea lui galben-verzuie ar fi fost împânzită de tentacule şi ar fi avut cap de reptilă, cu maxilarul proeminent, cu gura în mandibulă, dinţi ascuţiţi şi ochi mărgelaţi, ar fi semănat cu nyazzii.

Dar nu ar fi semănat cu ea.

Spre deosebire de fiinţele pe care le conducea, ea nu era un exemplar de rasă pură. Originile ei amestecate dăduseră naştere unei fizionomii unice. Era un simbiot, o îmbinare de nyadd şi om, însă moştenirea nyaddă era preponderentă. Cel puţin aşa îi plăcea ei să creadă. Îşi detesta obârşia omenească şi nici o creatură care ţinea la viaţa ei n-ar fi îndrăznit să-i amintească de ea.

La fel ca supuşii ei, avea coadă robustă şi aripioare la spate, deşi acestea semănau mai mult cu nişte felii de piele decât cu membranele lor solide şi aspre. Partea de sus a corpului şi mamelele, dezgolite, combinau pielea cu solzii, care erau mult mai mici decât ai nyazzilor şi aveau nuanţe discrete de curcubeu. Branhiile se vedeau în crestăturile de pe ambele părţi ale trunchiului.

Capul, cu aspect reptilian neîndoielnic, îi trăda cel mai mult moştenirea umană. Spre deosebire de nyazzi, avea

păr. Faţa avea o nuanţă uşor albăstruie, dar urechile şi nasul erau mai mult de om decât de nyaddă, iar gura parcă o furase de la o femeie, tot de om.

Ochii i se desluşeau rotunzi şi cu gene, deşi globii de un verde intens nu se puteau compara cu nimic.

Doar la fire se dovedea o adevărată nyaddă. Dintre toate rasele care locuiau în apă, a ei era cea mai încăpăţânată, răzbunătoare şi războinică. La drept vorbind, aceste însuşiri ieşeau în evidenţă mai puternic la ea decât la supuşii ei, poate tot datorită moştenirii umane.

Înaintând alene prin apă spre spărtura din zid, ea cercetă peisajul sumbru. Conştientă de prezenţa locotenenţilor care pluteau în apropiere, încercând să-i anticipeze dorinţele, îi simţi încordaţi. Vai, cât îi plăcea încordarea...

— Pierderile noastre sunt neînsemnate, regină Adpar, îndrăzni unul dintre ei să raporteze.

Avea un glas gros, hotărât.

— Indiferent de numărul lor, am plătit un preţ foarte mic, replică ea, scoţându-şi curelele de piele cu ţepuşe de pe încheieturile degetelor. Sunt pregătite forţele noastre să ocupe zona eliberată?

— Ar trebui să fie deja pe drum, doamnă, îi răspunse celălalt slujitor.

— Sper, spre binele lor, i-o întoarse Adpar, aruncând curelele la întâmplare.

Locotenentul le prinse stângaci. Nu i-ar fi fost prea bine dacă le-ar fi scăpat.

— Nu că merzii o să le dea de furcă, continuă Adpar. Nişte scursori iubitoare de pace n-au cum să domine un duşman de talia nyazzilor.

— Întocmai, Maiestate, spuse primul locotenent.

— Nu mă port cu blândeţe cu aceia care fură ce-mi aparţine, adăugă ea ameninţător şi inutil pentru slugile ei.

Îşi îndreptă privirea spre o nişă săpată într-unul din pereţii de coral. Adăpostea un piedestal de piatră, menit,

fără îndoială, să susţină un trofeu. Oricare-ar fi fost acesta, acum nu se mai afla acolo.

— Îndrumările tale ne conduc spre victorie, o linguşi al doilea locotenent.

Spre deosebire de surorile ei, cărora nu le păsa nici cât negru sub unghie de ce credeau ceilalţi despre ele, pretinzând ascultare oarbă, Adpar cerea şi supunere, *şi* laude.

— Bineînţeles, îl aprobă ea. Supremaţie nemiloasă, sprijinită pe violenţă; e caracteristic pentru familia mea.

Servitorii o priviră nedumeriţi.

— E treabă de femeie, îi lămuri ea.

2

Coilla suferea.

O durea tot corpul. Stătea în genunchi în iarba noroioasă, ameţită şi cu răsuflarea tăiată. Scuturând din cap ca să-şi revină cât de cât, încercă să-şi dea seama ce se întâmplase.

Într-o clipă îl urmărise pe prostul ăla de Haskeer, în următoarea, căzuse de pe cal când trei oameni apăruseră ca din senin.

Oameni.

Clipi şi se concentră pe grupul de trei indivizi care stăteau în picioare în faţa ei. Chipul celui mai apropiat era brăzdat de o cicatrice care pornea de la mijlocul obrazului şi se termina în colţul gurii. Mustaţa neîngrijită şi claia de păr negru unsuros nu-i înfrumuseţau deloc obrazul pătat. Arăta zdravăn, dar într-un fel cât se poate de nesănătos. Cel de lângă el părea şi mai dedat patimilor: mai scund, mai slab, mai zvelt, cu păr blond-castaniu şi barbă de ţap. Un petic din piele îi acoperea ochiul drept, iar rânjetul răutăcios îi dezvelea dinţii stricaţi. Însă al treilea individ şoca cel mai mult. De departe cel mai solid, cântărea cât ceilalţi doi la un loc, dar părea făcut numai din muşchi, nu din grăsime. Era ras în cap, cu nasul spart şi ochi de purceluş, adânciţi în orbite. Spre deosebire de tovarăşii lui,

nu purta armă şi, probabil, nici nu-i trebuia. Toţi trei răspândeau duhoarea dezagreabilă, specifică rasei lor.

O privire şi ei pe Coilla. Duşmănia lor era făţişă.

Cel cu obrazul pătat şi claia unsuroasă spuse ceva, dar ea nu-l înţelese. Acum vorbi încă o dată, adresându-se nu ei, ci camarazilor săi:

— Cred că-i una dintre jderii ăia. Se potriveşte cu descrierea.

— Se pare că am avut noroc, hotărî cel cu petic pe ochi.

— Să nu pui rămăşag pe asta, mârâi Coilla.

— Ooo, e *supărăcioasă*, rosti Un-Ochi în bătaie de joc.

Zdrahonul cu înfăţişare de prost era mai puţin îngâmfat.

— Ce facem, Micah?

— Păi, ea e numai una, şi femeie pe deasupra, îi răspunse Obraz-Ciupit. Doar nu ţi-e frică de un orc mititel, nu? Am mai avut noi de-a face cu de-alde ăştia.

— Da, dar ceilalţi ar putea fi prin preajmă, replică Zdrahonul cel Prost.

Coilla se întrebă cine naiba erau creaturile acelea. Oamenii erau răi şi în situaţiile cele mai fericite, dar *ei*... Pe urmă observă obiectele mici, aspre şi înnegrite care atârnau de curelele lui Obraz-Ciupit şi Un-Ochi: capete de orc mumificate. Era clar că încăpuse pe mâna unor ticăloşi.

Un-Ochi scrută atent copacii din jur.

Obraz-Ciupit cercetă şi el terenul.

— Socot că i-am fi văzut, dac-ar fi fost pe-aicea. O fixă pe Coilla cu o privire cruntă. Unde-i restu' cetei?

Ea adoptă o expresie nevinovată.

— Ceată? Care ceată?

— Îs pe-aicea? insistă omul. Sau i-ai lăsat la Scratch?

Coilla tăcu, sperând că n-o va trăda faţa.

— Ştim că v-aţi dus la Scratch, spuse Obraz-Ciupit. Ceilalţi au rămas acolo?

— Du-te naibii şi mori, îi sugeră ea amabilă.

Omul îşi lăţi buzele subţiri într-un zâmbet schimonosit.

— Ştim o cale dură şi una uşoară ca să te facem să vorbeşti. Mie nu-mi pasă pe care-o alegi.

— Să-ncep să-i rup oasele, Micah? se oferi Zdrahonul cel Prost, apropiindu-se greoi de Coilla.

Ea făcuse eforturi să-şi adune puterile şi să-şi pună mintea la treabă. Se concentră, gata de acţiune.

— Eu zic s-o omorâm şi să terminăm odată, propuse Un-Ochi, nerăbdător.

— Nu ne-ajută la nimic dacă-i moartă, Greever, replică Obraz-Ciupit.

— Primim recompensa pentru ea, nu?

— *Gândeşte*, tâmpitule. Vrem să punem mâna pe toată ceata şi, până acum, ea e cea mai bună şansă a noastră ca s-o găsim. Se întoarse spre Coilla. Deci, ia să vedem, ce-ai de zis?

— Ce-ar fi să mănânci rahat, împuţitule?

— Ce-ai...

Coilla îi trase un picior cu toată puterea, lovindu-l cu călcâiele bocancilor în fluierul piciorului. Obraz-Ciupit ţipă şi căzu.

Ceilalţi doi reacţionară cu întârziere. Zdrahonul cel Prost rămase pur şi simplu cu gura căscată, şocat de viteza Coillei. Ea se ridică, deşi o dureau picioarele şi spatele, şi-şi scoase sabia.

Nu apucă s-o folosească, pentru că Un-Ochi îşi reveni şi se împinse în ea.

Din cauza izbiturii, Coilla rămase fără aer şi se prăbuşi iar la pământ, dar nu lăsă din mână sabia. Cei doi se luptară pentru armă, rostogolindu-se, lovind cu picioarele, dând cu pumnii. Atunci Zdrahonul cel Prost şi furiosul Obraz-Ciupit interveniră şi ei. Coilla încasă un pumn în falcă. Sabia îi fu azvârlită din mână şi sări cât colo. Îl lovi în gură cu braţul arcuit pe Un-Ochi, se răsuci, scăpă din strânsoarea lui şi o luă la fugă.

— După ea! urlă Un-Ochi.

— Prinde-o vie! răcni Obraz-Ciupit.

— Vie pe naiba să vă ia! le ură Coilla.

Zdrahonul cel Prost se năpusti după ea şi o apucă de piciorul răsucit. Ea se întoarse, îşi luă avânt şi începu să-i care la pumni în cap cu toată puterea. Parcă voia să stingă focul Hadesului cu scuipat. Aşa că-şi lipi bocancul de nasul lui şi începu să împingă. Zdrahonul icni, încercând să se ţină de ea, cu bocancul înfipt tot mai adânc în obrajii moi şi înroşiţi. Bocancul câştigă. Omul dădu drumul piciorului, se clătină şi căzu ca un sac de cartofi.

Coilla dădu să se ridice. Un braţ i se făcu menghină pe după gât şi începu să strângă. De-abia respirând, izbi zdravăn cu cotul în burta lui Obraz-Ciupit. Îl auzi icnind şi mai lovi o dată. Se eliberă din strânsoare. De data asta reuşi să se ridice şi încercă să-şi scoată unul dintre cuţitele prinse în mâneca hainei, când Un-Ochi, plin de sânge pe la gură, sări din nou asupra ei. Coilla se prăbuşi, iar ceilalţi doi se aruncară asupra ei.

Încă suferind din cauza căderii, îşi dădu seama că nu le poate face faţă. Dar nu-i stătea în fire, nici ei şi nici unui orc, să se predea cu una, cu două. Oamenii se luptau să-i imobilizeze braţele. Răsucindu-se ca să scape, se trezi cu faţa foarte aproape de capul lui Un-Ochi. Mai precis, de urechea lui.

Îşi înfipse dinţii în ea. Omul răcni. Ea muşcă mai tare. Un-Ochi se zbătu sălbatic, dar nu reuşi să se elibereze din încâlceala de membre. Coilla muşca din ureche cu sălbăticie, provocând urlete agonizante. Carnea se întinse şi începu să crape. Simţi un gust sărat. Smuci sănătos şi smulse o bucată de ureche pe care o scuipă imediat.

Un-Ochi se eliberă şi se rostogoli pe pământ, văitându-se cu mâna la ureche:

— *Căţea... târfă... monstru*!

Dintr-odată, Obraz-Ciupit se ridică ameninţător deasupra Coillei. O lovi de câteva ori cu pumnul în tâmpla colţoasă, lăsând-o fără simţire. Zdrahonul cel Prost o prinse de umeri şi termină treaba.

— Leag-o, îi ordonă Obraz-Ciupit.

Matahala o ridică în şezut şi scoase o bucată de funie din buzunarul vestei jerpelite. Îi legă Coillei mâinile cu brutalitate.

Întins la pământ, Un-Ochi nu mai contenea cu ţipetele şi înjurăturile.

Obraz-Ciupit ridică mâneca hainei Coillei şi-i luă cuţitele. Începu s-o pipăie pe corp după alte arme.

În spatele lor, Un-Ochi gemea şi se zbătea în continuare.

— *O s-o... omor... dracu' s-o ia*, boci el.

— Gura! se răsti Obraz-Ciupit. Scotoci în săculeţul de la centură şi scoase o cârpă soioasă. Ţine!

Ghemotocul ateriză lângă Un-Ochi. Acesta îl luă şi încercă să oprească sângerarea.

— Urechea mea, Micah, bolborosi el. Afurisita asta monstruoasă... *Urechea mea*!

— Termină, îl apostrofă Obraz-Ciupit. Tu oricum n-ai ascultat niciodată, Greever.

Zdrahonul cel Prost izbucni în râs. Obraz-Ciupit îl imită.

— Nu-i de râs! protestă Un-Ochi, indignat.

— Un ochi, o ureche, râse matahala pe înfundate, scuturând din guşă. Are... tot tacâmul!

Cei doi nu se mai opreau din râs.

— Nemernicilor! strigă Un-Ochi.

Obraz-Ciupit se uită la Coilla. Dispoziţia i se schimbă imediat.

— Socot că nu te-ai purtat prea frumos, oarco. Vocea îi era plină de ameninţări.

— Pot să mă port şi mai urât, îl asigură ea.

Zdrahonul cel Prost îşi luă o mină serioasă.

Bolborosind, Un-Ochi se ridică în picioare şi porni clătinându-se către ceilalţi doi.

Obraz-Ciupit se ghemui lângă Coilla, ameţind-o cu răsuflarea-i puturoasă:

— Te mai întreb o dată: jderii ceilalţi sunt încă la Scratch?

Coilla nu făcu decât să se holbeze la el. Un-Ochi îi trase un picior în coaste:

— Vorbeşte, târfă!

Ea înghiţi lovitura şi îi răspunse cu încă o privire dispreţuitoare.

— Încetează, interveni Obraz-Ciupit, deşi nu părea prea îngrijorat de soarta ei.

Un-Ochi îşi apăsă zdreanţa pe ureche şi le aruncă priviri ucigătoare.

— Sunt la Scratch? repetă Obraz-Ciupit. Ia zi!

— Chiar crezi că voi trei puteţi lupta împotriva jderilor şi rămâne în viaţă?

— *Eu* pun întrebările, căţea, şi nu sunt prea răbdător din fire.

Scoase un cuţit de la centură şi îl ridică în faţa Coillei.

— Spune-mi unde sunt sau încep cu ochii.

Coilla se gândi câteva clipe. În cele din urmă, rosti:

— Hecklowe.

— Ce?

— Minte! exclamă Un-Ochi.

Şi Obraz-Ciupit se arătă neîncrezător.

— De ce Hecklowe? Ce fac acolo?

— E-un port liber, nu?

— Şi ce dacă?

— Dacă ai ceva de vânzare, acolo obţii cel mai bun preţ.

Coilla se prefăcea că vorbeşte cu multă reţinere.

— Hecklowe e un asemenea loc, Micah, explică Zdrahonul cel Prost.

— *Ştiu*, replică Obraz-Ciupit, ţâfnos. Îşi îndreptă din nou atenţia spre Coilla. Ce-au ai tăi de vânzare?

Coilla se prefăcu că înghite momeala tăcând strategic.

— Ce-aţi furat de la regină, nu?

Ea încuviinţă încet din cap, sperând cu disperare ca oamenii să-i creadă minciuna.

— Mi se pare că-i vorba de ceva tare preţios ca să te faci proscris şi să superi pe cineva ca Jennesta. Ce este?

Coilla îşi dădu seama că nu ştiau nimic despre instrumente, despre artefactele pe care ea şi ceata le numeau stele. Şi nu trebuia să le vorbească despre ele.

— E un... trofeu. O relicvă. Foarte veche.

— O relicvă? Una preţioasă? O comoară?

— Da, o comoară.

Alesese cuvântul pentru că avea mai multe înţelesuri.

— *Ştiam* eu! În ochii lui Obraz-Ciupit sclipi lăcomia. Trebuia să fie ceva important.

Coilla îşi dădu seama că aceşti vânători de recompense, căci altceva nu puteau fi, erau convinşi că jderii se făcuseră lotri ca să se îmbogăţească. Nici prin cap nu le-ar fi trecut că orcii luptă pentru un ideal. Asta se potrivea cu ideea lor preconceptă despre lume.

— Da' tu de ce nu eşti cu ei? se băgă în vorbă Un-Ochi, încruntându-se bănuitor.

Îi pusese întrebarea de care se temuse cel mai tare. Răspunsul trebuia să fie unul convingător.

— Am dat de necaz pe drum. Ne-am luptat cu o bandă de Uni şi m-am despărţit de ceată, încercam să-i ajung din urmă când...

— Când te-ai întâlnit cu noi, o întrerupse Obraz-Ciupit. Ghinionul tău, norocul nostru.

Coilla îndrăzni să spere că oamenii o cred, fiind însă conştientă că-şi asumă un risc. Era posibil să considere că le-a fost destul de folos, s-o omoare şi să-şi vadă de drum, luându-i capul cu ei.

Obraz-Ciupit o fixă din priviri. Ea se pregăti să-i facă faţă.

— Mergem la Hecklowe, anunţă el.

— Şi ea? întrebă Un-Ochi.

— Vine cu noi.

— De ce? La ce ne trebuie?

— Ca să câştigăm bani. Hecklowe e cel mai bun loc să faci negoţ cu sclavi. Unii plătesc o grămadă pentru o gardă orcă pe vremuri ca astea. Mai ales pentru un orc dintr-o ceată de

războinici nemaipomeniţi. Scutură din cap spre matahală. Adu-i calul, Jabeez.

Jabeez se îndreptă greoi spre calul Coillei; animalul păştea liniştit puţin mai încolo.

Un-Ochi, tot bocind după urechea lui, nu părea deloc încântat. Dar se stăpâni.

Coillei i se păru un moment potrivit să protesteze de formă:

— Sclavie. Aproape că scuipă cuvântul. Încă un semn că Maras-Dantia decade. Ăsta-i alt lucru pentru care trebuie să vă mulţumim vouă, oamenilor.

— Tacă-ţi fleanca! se răsti Obraz-Ciupit. Bagă bine la cap, oarco. Pentru mine nu însemni decât banii pe care pot să-i iau pe tine. Şi n-ai nevoie de limbă ca să-ţi faci treaba de sclavă. Ai priceput?

Coilla inspiră adânc, uşurată. O salvase lăcomia lor. Dar nu făcuse decât să câştige puţin timp, şi pentru ea şi, spera ea, şi pentru ceată.

Ceata. Doamne, ce belea! Unde erau jderii? Unde era Haskeer? Ce se va alege de stele?

De la cine să ceară ajutor?

Vreme lungă, lungă, n-a făcut altceva decât să observe. S-a mulţumit să urmărească evenimentele de la distanţă şi să se încreadă în soartă. Dar în soartă nu te poţi încrede. Lucrurile se complicau tot mai mult, deveneau tot mai greu de prevăzut, iar haosul se răspândea nestingherit.

Cum pământul era secat de magie din cauza obiceiurilor distructive ale nou-veniţilor, atunci când s-a hotărât, în cele din urmă, să treacă la fapte, puterile lui erau prea slabe, prea nesigure. A trebuit să-şi continue căutarea cerând ajutor, iar asta s-a dovedit o greşeală.

Acum instrumentele se aflau din nou în lume, în istorie, şi nu va trece multă vreme până când cineva se va folosi de puterile lor. Acum nu mai conta decât dacă aveau să fie puse în slujba răului sau a binelui.

Nici în sinea lui nu mai putea susţine că evenimentele nu afectau acest loc. Până şi ţinutul lui extraordinar era ameninţat. Din cauză că îi scădeau puterile, doar atât mai putea face pentru a-l menţine în viaţă, deşi mica lui trupă de adepţi îl numeau Mag şi credeau că poate să facă orice.

Venise vremea să schimbe cursul întâmplărilor. Făcuse nişte greşeli şi acum trebuia să le îndrepte. Putea modifica unele lucruri. Pe altele, nu.

Dar a văzut ce s-a întâmplat şi o parte din ce se va întâmpla şi ştia că s-ar putea să fi întârziat deja prea mult.

3

Camera largă, sferică, din labirintul subpământean din Scratch era luminată cu zgârcenie. Singura lumină venea de la numeroasele cristale cu sclipiri slabe încastrate în pereţi şi în tavan şi de la cele câteva torţe aruncate pe podea. Gurile tunelurilor care porneau din peşteră se profilau ca şase ovale întunecate. Aerul era irespirabil.

Peste patruzeci de troli se adunaseră în cameră. Erau îndesaţi, vânjoşi, acoperiţi de blană cenuşie şi piele de culoarea cerii. Pe cap le creştea o claie hidoasă, de un portocaliu-închis intens. Aveau pieptul lat, membre mult prea lungi, iar ochii le ieşeau din orbite mari şi negri, ca să străpungă întunericul subpământean.

Din câte ştiau Stryke şi Alfray, camera nu era decât o mică parte din regatul trolilor, iar trolii de aici – un mic procent din populaţie. Însă, despărţiţi de ceata lor de un tavan prăbuşit, căpitanul jderilor şi caporalul său nu aveau să afle niciodată adevărul. Erau legaţi la mâini şi stăteau cu spatele lipit de altarul pentru sacrificii. Unii din trolii aliniaţi în faţa lor purtau lănci, alţii, arcuri.

În fruntea lor trona regele Tannar. Era mai înalt şi mai bine clădit la trup decât toţi, nu şi decât orcii. Hainele de aur, coroana de argint şi toiagul împodobit, îndoit la vârf, îi vădeau rangul. Dar nu el, ci obiectul pe care-l ţinea ridicat îi lăsă pe prizonieri cu gura căscată. Flutura un pumnal

sacrificial cu lamă curbată, de mânerul căruia atârna exact lucrul pentru găsirea căruia jderii înfruntaseră primejdiile din Scratch.

Unul dintre instrumentele străvechi. O relicvă pe care orcii o numeau stea.

Trolii murmurau un psalm funebru gutural. Tannar mergea încet, hotărât să ucidă în numele înfricoşătorilor zei cimmerieni. Deloc amuzaţi de ironia sorţii, Stryke şi Alfray se pregătiră de moarte când din gâtlejurile trolilor răsună un ţipăt înalt, hipnotizant.

Cu ochii la pumnal, Alfray spuse:

— Frumoasă festă ne-a mai jucat soarta, ce zici?

— Păcat că n-am nici un chef de râs. Stryke smuci de legături. Erau bine strânse.

Alfray întoarse privirea spre el.

— A fost frumos, Stryke. În ciuda greutăţilor.

— Nu ceda, prietene. Nici în faţa morţii. Mori ca un adevărat orc.

O undă de indignare străbătu faţa lui Alfray.

— Se poate altfel?

Pumnalul se apropia necruţător. Un fulger lumină gura unui tunel. Ceea ce urmă i se păru lui Stryke o halucinaţie provocată de cristal. Un obiect străfulgeră peştera într-o fracţiune de secundă, lăsând în urmă o dâră intensă de galben cu roşu.

Apoi o săgeată de foc străpunse capul trolului de lângă ei. Aerul se umplu de scântei şi creatura se prăvăli pe-o parte. În cădere, coama lui deasă izbucni în flăcări.

Tannar împietri. Psalmodierea se opri. Un cor de respiraţii întretăiate umplu camera. Trolii se întoarseră toţi cu faţa spre tunel. Acolo se întâmpla ceva. Răsunară ţipete de spaimă.

Ceata de jderi încerca să pătrundă în cameră. Erau conduşi de Jup, sergentul pitic care ataca duşmanul uluit cu paloşul. Arcaşii orci începură să-şi doboare ţintele cu

săgeţile cu vârfuri aprinse. Lumina era un blestem pentru troli, iar săgeţile semănară haos printre ei.

Atât cât îi permiteau mâinile legate, Stryke profită de învălmăşeală. Se năpusti asupra trolului celui mai apropiat şi-i dădu sărutul orcului – o lovitură mortală cu capul, care înmuie genunchii duşmanului şi-l doborî ca pe-un sac greu. Alfray atacă un trol cu garda lăsată şi-l izbi iute de două ori între picioare. Victima căzu chinuită de durere, cu ochii daţi peste cap şi gura strâmbă.

Tannar nu se mai gândea acum la prizonieri, ci urla ordine. Supuşii lui aveau nevoie de îndrumări, pentru că reacţionau haotic la atacul orcilor. Camera era scena unei bătălii crâncene, luminată de săgeţile zburătoare şi de torţele folosite de orci pe post de măciucă. Din toate părţile răsunau ţipete, vaiete şi zdrăngănit de oţel.

Doi răcani orci, Calthmon şi Eldo, îşi croiră drum prin învălmăşeală la Alfray şi Stryke. Le tăiară legăturile şi le puseră arme în mâinile nerăbdătoare. Apoi întoarseră imediat săbiile spre tot ce mişca şi nu era jder.

Stryke îl voia pe Tannar. Ca să ajungă la el, trebuia să treacă printr-un zid de apărători. Porni hotărât să-şi împlinească dorinţa. Primul trol care-i blocă drumul aruncă spre el o lance. Stryke păşi într-o parte, evitând atacul la mustaţă, şi lovi arma cu toată puterea. O rupse în două, apoi îl împunse pe lăncier în măruntaie şi-l trimise pe lumea cealaltă.

Următorul apărător veni spre Stryke învârtind un topor. Căpitanul jder se lăsă în jos şi toporul se arcui la câţiva centimetri de capul său, ratându-l. Când trolul se dădu în spate ca să-şi ia avânt pentru o nouă lovitură, Stryke profită şi-l pocni cu bocancul în fluierul piciorului. Izbitura grea îşi atinse scopul. Dezechilibrat, trolul atacă sălbatic, dar mult pe lângă ţintă. Stryke profită a doua oară şi îi străpunse pieptul. Lama intră adânc în carne. După ce făcu doi-trei paşi clătinaţi şi sângele începu să-i curgă şuvoi, trolul se prăbuşi.

Stryke se îndreptă imediat spre un alt adversar.

Jup se străduia să-şi croiască drum spre căpitan şi Alfray. În spatele lui, răcanii aprindeau torţe ca să-i zăpăcească pe troli. Ceata năvăli asupra lor în timp ce-şi acopereau ochii şi răcneau. Însă mulţi găsiră puterea să răspundă asaltului.

Alfray se pomeni atacat de doi troli care voiau să-i vină de hac. Sabia lui azvârli cât colo vârfurile de metal ascuţite ale suliţelor orientate orizontal. Câteva clipe, adversarii se aţâţară, ţopăind la stânga şi la dreapta, iar când unul dintre troli se întinse prea mult şi braţul înarmat îi rămase neacoperit, Alfray îl izbi cu sabia fără să mai stea pe gânduri. Trolul răcni, scăpă suliţa şi primi încă o lovitură în piept.

Cuprins de mânie, tovarăşul său atacă imediat. Începu să-l împingă înapoi pe Alfray, care para suliţa ameninţătoare şi căuta s-o împingă într-o parte. Însă trolul era prea hotărât şi-l obliga să se retragă fără să-i dea răgaz. Încă puţin şi-l lipea de perete. Când vârful suliţei ajunse periculos de aproape de faţa jderului, acesta se ghemui şi se lăsă iute pe-o parte, ajungând chiar lângă agresor. Îl atacă imediat la picioare. Lama tăie în carne, nu adânc, dar suficient pentru ca trolul să se retragă şchiopătând şi să nu mai poată controla suliţa.

Alfray sări în picioare şi izbi cu sabia spre capul creaturii. Aceasta se feri spre stânga. Răsucindu-se ca să compenseze, lama lui se mişcă în zbor, aşa că o izbi în obrazul duşmanului nu cu tăişul, ci cu latul. Trolul urlă de durere şi ripostă ameninţând cu arma şi cu priviri crâncene. Mişcarea necontrolată îi conveni de minune lui Alfray. Evită suliţa cu uşurinţă şi-i înfipse sabia în gât. Un val roşu aprins înecă locul încăierării.

Alfray respiră uşurat şi-şi zise că e prea bătrân pentru aşa ceva.

Alunecând pe sânge, Stryke fu gata să se ciocnească cu ultimul apărător al lui Tannar. Trolul fioros avea un iatagan. Începu să spintece aerul turbat, cu gândul să-l îndepărteze

pe orc de regele său. Stryke se menţinu pe poziţie, răspunzând la fiecare lovitură. Câteva minute, unul atacă, iar celălalt pară, dar fără să treacă la atac.

Jocul se încheie când sabia lui Stryke tăie încheieturile degetelor trolului. Acesta bolborosi o înjurătură şi atacă mai jos. Dacă l-ar fi atins, lama i-ar fi desprins jderului braţul de trup. Stryke scăpă nevătămat datorită jocului de picioare. Apoi se trase într-o parte şi riscă o lovitură la gâtul duşmanului. Avu noroc.

În cele din urmă, ajunse faţă în faţă cu Tannar.

Orbit de furie, regele încercă să-i spargă capul cu toiagul încovoiat, care nu era făcut pentru luptă. Orcul se dovedi destul de agil ca să-l evite. Tannar azvârli toiagul nefolositor şi scoase o sabie decorată cu simboluri runice în formă de rotocoale. Nu renunţase la pumnalul sacrificial, aşa că se pregătea să atace simultan cu ambele arme. Trolul şi orcul adoptară poziţia de luptă.

— Ce mai aştepţi? bubui Tannar. Gustă din oţelul meu şi trezeşte-te în iad, nepoftitule.

Stryke râse batjocoritor.

— Schimbi lupta cu vorba, lăudărosule. Acum renunţă la flecăreală şi treci la atac.

Cei doi se învârtiră în cerc, fiecare căutând o breşă în apărarea celuilalt.

Tannar aruncă un ochi la bătălia din jur.

— O să plăteşti cu viaţa pentru asta, jură el.

— Aşa crezi tu, replică Stryke pe acelaşi ton obraznic.

Neobrăzarea lui îl stârni pe rege. Tannar scoase un răcnet şi atacă în forţă. Stryke pară; impactul resimţit îi dovedi puterea impresionantă a adversarului. Răspunse cu o lovitură rapidă. Regele o blocă. După prima ciocnire de săbii, cei doi începură să lupte ritmic, când atacând, când apărându-se.

Tannar se baza numai pe forţă şi pe foarte puţină subtilitate, deşi asta nu-l făcea un duşman mai puţin periculos. Stryke nu avea un stil foarte diferit, dar se

bucura de avantajul experienţei, pe lângă agilitate. Nici nu se lăuda atâta ca Tannar şi nici nu se prefăcea ca el. Lansă încă o provocare.

— Eşti puhav, îl zeflemisi el pe rege. De când stăpâneşti gloata asta, Tannar, te-ai lăsat pe tânjală. Ai ajuns un burete mustind de grăsime.

Trolul scoase un răget şi se năpusti spre el, spintecând aerul cu pumnalul şi zgâriindu-l cu sabia. Stryke îşi adună toate puterile şi ţinti punctul în care mânerul se întâlnea cu lama. Lovi cu sălbăticie. Sabia zbură din mâinile lui Tannar şi căzu la distanţă cu un zdrăngănit. Regele strânse mai tare pumnalul şi vru să atace cu el. Însă şocul pierderii săbiei îi înmuie picioarele. Realizase că nu-l va putea învinge pe Stryke cu pumnalul şi acum nu făcea altceva decât să se apere.

Orcul îl ataca din toate părţile. Tannar începu să bată în retragere. Nu avea de unde să ştie că Jup şi doi răcani se aflau în spatele lui. Stryke însă îi văzu şi-l obligă pe trol să dea tot mai mult înapoi potopindu-l cu lovituri.

Jup prinse un moment prielnic. Sări în spatele regelui şi-l prinse de gât. Cu mâna cealaltă, îi apăsă cuţitul pe jugulară. Cum nu mai ajungea cu picioarele pe pământ, lovea cu ele pe unde apuca. Unul dintre răcani îşi făcu loc şi ţinti cu sabia inima regelui. Tannar urlă de furie neputincioasă. Stryke înaintă şi-i smulse pumnalul.

Câţiva troli văzură ce se petrece. Restul însă nici nu se uitară la ei, ci continuară să se bată.

— Spune-le să se oprească, ordonă Stryke, sau îţi pierzi viaţa.

Tannar nu scoase o vorbă, mulţumindu-se să-i arunce priviri sfidătoare.

— Opreşte-i sau mori, repetă Stryke.

Jup apăsă mai tare tăişul pe jugulara regelui.

Neavând de ales, Tannar strigă:

— Aruncaţi armele!

Unii troli se supuseră. Alţii continuară însă să lupte.

— *Lăsaţi armele jos*! răcni regele.

De data asta, îl ascultară toţi. Jup se retrase, dar Tannar se afla în raza de acţiune a armelor lor.

Stryke duse pumnalul ceremonial la gâtul trolului.

— Noi plecăm. Tu vii cu noi. Dacă cineva încearcă să ne împiedice, eşti mort. Spune-le.

Regele încuviinţă cu o mişcare slabă din cap.

— Faceţi ce vă cer ei! strigă el.

— N-o să mai ai nevoie de asta, îi spuse Stryke, o să ne încetinească.

Smulse coroana lui Tannar şi-o aruncă într-o parte. Sacrilegiul îi lăsă pe mulţi troli cu răsuflarea tăiată. Căpitanul jderilor îi şocă şi mai tare când rupse mantia nepreţuită a regelui şi-o azvârli în praf. Îi puse din nou pumnalul la gât.

— Să mergem!

Începură să traverseze peştera, un pumn de orci şi un pitic înconjurând silueta impunătoare a ostaticului. Trolii uluiţi rămaseră pe loc şi-i lăsară să treacă. Când procesiunea ajunse la tunelul principal, i se alătură şi restul cetei de jderi. Unii aveau răni uşoare. Lui Stryke i se păru că printre cei căzuţi nu se afla nici unul de-ai lui.

— Veniţi după noi şi vă veţi găsi sfârşitul! urlă el de la gura tunelului.

Apoi orcii ieşiră grabnic din cameră. Străbătură cât de repede putură labirintul de tuneluri întunecoase. Flăcările torţelor aruncau umbre hidoase pe ziduri.

— Aţi picat numai bine, îi spuse Stryke lui Jup. *În ultima clipă*, dar numai bine.

Piticul zâmbi.

— Cum dracu' de-aţi reuşit să treceţi de tavanul prăbuşit? întrebă Alfray.

— Am găsit alt drum, răspunse Jup. O să vedeţi şi voi.

În spatele lor se auziră zgomote slabe. Întorcând capul şi mijind ochii prin întuneric, Stryke desluşi umbre cenuşii la distanţă.

— O să vină după voi, ameninţă Tannar. O să muriţi înainte de a ajunge la suprafaţă.

— Atunci o să mori şi tu cu noi. Stryke îşi dădu seama că vorbeşte în şoaptă. Ţineţi aproape, fiţi cu ochii în patru, mai ales cei din spate, strigă el către restul trupei.

— Nu cred că-i necesar să-i avertizezi, căpitane, rosti Jup.

În câteva minute intrară în tunelul unde căzuse tavanul. Cam la douăzeci de paşi în faţă era blocat de bolovani mari şi de pietriş. Nu merseră până acolo, ci până la o spărtură stângace făcută în peretele din dreapta. Acesta era subţire, dintr-un material argilos. În spatele lui se întindea alt tunel şi începură să se caţere prin el. Tannar trebuia împins mereu de la spate.

— Cum de-ai dat peste el, Jup? întrebă Stryke.

— Nici nu ştii de ce eşti în stare când te mână nevoia. Asta e tunelul de la intrare, ăla care cică nu ducea nicăieri. I-am pus pe răcani să bată cu securile în pereţi. Am avut noroc.

Noul pasaj îi scoase în altă încăpere, mai mult o groapă, aflată sub puţul care ducea la suprafaţă. O rază de lumină timidă răzbătea de deasupra. Doi răcani aşteptau cu sufletul la gură lângă două funii care atârnau. Mijind ochii în sus, Stryke zări încă două capete.

— Daţi-i drumul! comandă el.

Jderii începură să se caţere pe frânghii. Tannar se încăpăţână, aşa că-l legară cu o sfoară şi-l traseră după ei. Trolul înjura întruna. Stryke ieşi ultimul, ţinând între dinţi pumnalul ceremonial.

O peşteră mică adăpostea puţul. Lumina dimineţii inunda intrarea. Stryke şi ceilalţi ieşiră la suprafaţă clipind. Tannar îşi duse mâna la ochi.

— Mă doare! se plânse el.

— Puneţi-i asta pe cap, propuse Alfray şi le dădu camarazilor săi o cârpă.

În vreme ce regele era legat la ochi şi mergea împiedicat, Stryke rămase în urmă şi cercetă pumnalul sacrificial.

Steaua era legată de mâner cu o împletitură de funie. Îşi scoase propriul cuţit, o desprinse şi aruncă pumnalul.

Steaua era uşor de recunoscut, dar se deosebea de celelalte două, care nici ele nu semănau perfect. La lumina zilei, căpitanul văzu că e de un albastru-închis, în vreme ce prima pe care o găsiseră era galbenă, iar a doua, verde. Şi cea de acum era formată dintr-o sferă centrală, din care radiau spiţe aşezate aparent întâmplător. Erau patru la număr. Prima avea şapte, a doua cinci. Toate trei fuseseră create din acelaşi material dur necunoscut.

— Hai *odată*, Stryke! strigă Alfray.

Căpitanul vârî steaua în săculeţul de la centură şi alergă să ajungă din urmă ceata.

Jderii se îndreptară spre tabără în pas grăbit, cât de repede se putea cu Tannar după ei, care-i încetinea. Fură întâmpinaţi de Bhose şi Nep. Nici unul dintre cei doi nu încercă să-şi ascundă uşurarea.

— Trebuie să plecăm de aici, şi încă foarte repede, le spuse Stryke tuturor. Chiar dacă e zi, nu cred că trolii s-ar da în lături să se aventureze după el.

Mişcă din cap spre Tannar.

— Aşteaptă, Stryke, interveni Jup.

— Să aştept? Cum adică, să aştept?

— Trebuie să-ţi spun ceva despre Coilla şi Haskeer.

Stryke aruncă o privire în jur.

— Unde sunt?

— Nu mi-e uşor, căpitane.

— Zi-i odată, orice-ar fi!

— Bine, îţi povestesc pe scurt. Haskeer a luat-o razna, l-a lăsat pe Reafdaw fără simţire şi a fugit cu stelele.

— Ce?

Stryke parcă fusese izbit cu satârul.

— Coilla a plecat după el, continuă Jup. Nu i-am mai văzut pe nici unul de atunci.

— A plecat... a plecat unde?

— Spre nord, din câte ştim.

— Din câte ştiţi?

— A trebuit să iau o hotărâre, Stryke. Ori plecam să-i căutăm pe Coilla şi pe Haskeer, ori încercam să vă salvăm, pe tine şi pe Alfray, din labirintul ăla. Nu le puteam face pe amândouă. Am socotit că trebuie să vă salvăm pe voi.

Stryke începea să priceapă ce se întâmplase.

— Nu... Nu, ai dreptate. Se întunecă la faţă. Haskeer! *Nemernic* fără minte!

— Boala aia sau febra, ce-o fi fost, zise Alfray. Din cauza ei s-a purtat aiurea zile la rând.

— N-ar fi trebuit să-l las aici, concluzionă Stryke. Mai bine îl luam cu noi, pe el sau stelele.

— Nu te învinovăţi prea mult, îndrăzni Jup. Nimeni nu ştia că o să facă o asemenea prostie.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Felul în care s-a purtat când i-am dat voie să se uite la stele... A fost... cam ciudat.

— N-are rost să ne învinovăţim, spuse Alfray. Mai bine să stabilim *ce facem* în continuare.

— Mergem după ei, bineînţeles. Vreau să fim gata de plecare în două minute.

— Şi el? întrebă Jup, arătând spre Tannar.

— Deocamdată, vine cu noi. E garanţia noastră.

Răcanii strânseră rapid tabăra şi pregătiră caii. Regele fu azvârlit pe un cal şi legat cu mâinile de oblâncul şeii. Cristalul fu împărţit între membrii cetei, aşa cum se întâmplase şi înainte de aventura subpământeană. Alfray găsi flamura jderilor şi-o luă cu el.

În timp ce Stryke mergea în fruntea grupului, cântărea mental diverse opţiuni. Nici una nu era îmbucurătoare.

4

În mintea lui Haskeer totul era acum clar, evident. Ceaţa care-i întunecase mintea se ridicase şi ştia exact ce avea de făcut.

Dând pinteni calului, ajunse într-o vale care ducea mai departe, spre nord-est. Cel puţin aşa spera el. La drept

vorbind, deşi limpede la minte, nu-şi recăpătase judecata în întregime, aşa că nu prea ştia în ce direcţie e Cairnbarrow. Cu toate astea, porni la drum.

Duse mâna poate pentru a suta oară la săculeţul de la centură, unde ţinea straniile obiecte pe care ceata de războinici le numea stele. Mobbs, cărturarul gremlin care le povestise jderilor câte ceva despre ele, zicea că sunt, de fapt, nişte instrumente. Haskeer prefera să le spună stele. Aşa ţinea minte mai uşor.

Habar n-avea ce erau şi la ce foloseau, după cum nici Stryke, nici ceilalţi jderi nu ştiau. Cu toate că nu înţelegea rostul stelelor, ceva se întâmplase. Ceva care-l făcea să creadă că e legat cumva de ele.

Îi cântau.

„Cântau” nu era, poate, cuvântul potrivit, dar nu găsise altul mai bun pentru ceea ce auzea în cap. Ar fi putut să-i zică şoaptă, îngânare sau ecoul unui instrument muzical necunoscut, dar nici atunci n-ar fi nimerit-o. Aşa că rămase la cântec.

Îl auzea şi acum, deşi ţinea comorile ascunse în săculeţ. Obiectele, care arătau ca nişte stele pentru cineva proaspăt ieşit din găoace, îi şopteau. Limba lor, dacă limbă era, nu avea înţeles pentru Haskeer, dar îi prinse tâlcul. Îi spuneau că totul va fi bine odată ce le va duce în locul căruia îi aparţineau. Se va reface echilibrul. Lucrurile vor fi aşa cum au fost înainte ca jderii să ia calea haiduciei.

Nu trebuia decât să ducă stelele Jennestei. Se aştepta ca regina să fie atât de recunoscătoare, încât să ierte rătăcirea cetei. Poate chiar s-o răsplătească. Atunci Stryke şi ceilalţi jderi o să aprecieze ce-a făcut el şi o să-i fie recunoscători.

Părăsind valea, ajunse la o urmă. Părea să ducă pe drumul său, aşa că se luă după ea. Urma avansa pe o ridicătură şi el îşi îndemnă armăsarul care avea deja spume la gură să urce spre vârf.

Când ajunse acolo, văzu un grup de călăreţi venind din sens opus. Patru oameni.

Purtau toţi îmbrăcăminte neagră şi erau bine înarmaţi. Unul avea părul acela dezgustător pe faţă pe care rasa lor îl numea barbă.

Haskeer era prea aproape ca să nu fie văzut sau ca să se întoarcă fără să fie prins. Dar în starea în care se afla nu-i păsa dacă-l zăreau. Destul de rău că erau oameni, şi mai rău că-i stăteau în cale. N-avea de gând să se arate îngăduitor cu nimic care ar fi putut să-l întârzie.

Oamenii înlemniră când dădură peste un orc singuratic în mijlocul pustietăţii. În timp ce galopau spre el, cercetară suspicioşi împrejurimile, după alte urme de orci. Haskeer o ţinu pe potecă şi nu slăbi ritmul. Nu se opri decât atunci când îl blocară cu caii aşezaţi în semicerc, la distanţă de o sabie de el.

Îi studiară trăsăturile înăsprite de vreme, colţuroase, tatuajele în formă de semilună de pe obraji, colţii de pisică sălbatică înşiraţi la gât. Haskeer îi fixă cu aceeaşi privire cruntă. Bărbosul era şeful oamenilor.

— E unul de-ai lor, fără îndoială, zise el. Camarazii lui încuviinţară în tăcere.

— Urâtă creatură, nu-i aşa? îşi dădu cu părerea unul chelbos.

Râseră toţi trei.

Haskeer îi auzi printre şoaptele ademenitoare ale stelelor. Era limpede că-l îndemnau să se grăbească.

— Mai sunt şi alţii din ceată pe-aici, orcule? îl întrebă bărbosul.

— Numai eu. Mişcaţi-vă. Stârni alte hohote de râs.

Celălalt om ras se vârî şi el în vorbă:

— Ba tu o să te mişti, înapoi la stăpânul nostru. Mort sau viu.

— Nu prea cred.

Călăreţul bărbos se aplecă spre Haskeer.

— Vouă, suboamenilor, vă merge mintea mai încet ca melcul. Încearcă să pricepi asta, tâmpitule: vii cu noi, şezând în şa ori culcat pe ea.

— Daţi-vă la o parte. Mă grăbesc.

Şeful îi aruncă o privire cumplită.

— Nu-ţi mai spun o dată.

Duse mâna la sabie.

— Calul tău e mai bun decât al meu, hotărî Haskeer. O să ţi-l iau.

De data asta, oamenii făcură o pauză înainte de a izbucni în râs. Hohotele parcă nu mai răsunau atât de sigure.

Haskeer trase uşor de hăţurile calului său şi-l răsuci puţin. Îşi scoase picioarele din scara şeii. Un val de căldură i se răspândi în tot trupul din stomac. Recunoscu semnele crizei inevitabile şi le întâmpină ca pe nişte prieteni vechi.

Bărbosul îl săgetă din ochi.

— O să-ţi tai limba, monstrule.

Vru să-şi scoată sabia.

Haskeer sări pe el. Îl izbi în piept fără milă. Înlănţuiţi, cei doi alunecară şi căzură de pe cal pe partea cealaltă. Haskeer se nimeri deasupra. Lovindu-se mai tare de pământ, omul îşi pierdu cunoştinţa. Orcul îl lovi cu pumnii până când îi transformă obrajii într-un terci însângerat.

Ceilalţi călăreţi urlau. Unul descălecă şi se repezi la el cu sabia trasă. Haskeer se lăsă pe-o parte de pe victima leşinată şi sări în picioare exact când omul îşi lansă atacul. Se dădu repede înapoi ca să evite lama necruţătoare. Îşi scoase şi el spada şi începu să riposteze.

În timp ce ei se duelau, ceilalţi călăreţi îl atacară şi ei. Haskeer căută să se ferească de lovituri şi de caii care se clătinau spre el. Se concentra spre pericolul cel mai apropiat. Plonjă şi-l asaltă pe om cu o serie de lovituri înverşunate. În curând, adversarul trecu la apărare şi-şi concentră eforturile ca să reziste asaltului.

Peste câteva secunde, Haskeer făcu o manevră înşelătoare, evită o lovitură laterală neinspirată şi izbi cu lama braţul adversarului. Membrul tăiat căzu la pământ cu sabia între degete. Din ciot năvăli sângele, iar omul scoase

un ţipăt ascuţit şi căzu cu capul înainte sub copitele unui cal care se ridica pe picioarele din spate.

În timp ce călăreţul se străduia să-şi scoată calul din învălmăşeală, orcul îl atacă pe celălalt. Nu stătu pe gânduri. Apucă hăţurile şi le trase cu toată puterea, ca şi cum ar fi tras de funia unui clopot ca să anunţe o invazie. Călăreţul fu zvârlit din şa. Haskeer îi trase un picior în cap şi urcă pe spinarea animalului. Îl potoli şi se întoarse către ultimul adversar.

Omul în veşminte negre înfipse călcâiele în coastele calului şi-i veni orcului în întâmpinare. Haskeer trecu la atac cu sabia şuierând. Cei doi îşi izbiră lamele sălbatic, tăind, împungând, încercând să ajungă la carne, nevoiţi să-şi stăpânească armăsarii agitaţi în acelaşi timp.

În cele din urmă, Haskeer se dovedi mai vânjos. Atacul său dezlănţuit întâmpina din ce în ce mai puţină rezistenţă. Începu să evite garda adversarului. Îi zgârie braţul, făcându-l să ţipe de durere. Nu-l slăbi, atacă mai energic, în pase de neoprit, lovind ca un apucat. Omul nu se mai putu apăra. Lama bine plasată îi pătrunse adânc în piept. Se rostogoli de pe cal.

Haskeer îşi stăvili armăsarul şi cercetă cadavrele. Nu simţi nici o bucurie că înlăturase pericolul; mai degrabă se enervă că pierduse timpul, îşi şterse spada învingătoare de mânecă şi-o vârî în teacă. Încă o dată, duse mâna involuntar la săculeţul de la centură.

Se uită în jur, gândindu-se pe unde s-o ia, când surprinse mişcare cu colţul ochiului. Dinspre vest galopa spre el un alt grup de oameni călare, tot în straie negre. Vreo treizeci sau patruzeci.

Chiar şi în starea aceea de luptător furibund îşi dădu seama că nu poate face faţă singur atâtor duşmani. Îndemnă calul şi galopă înainte.

Stelele îi scăldară mintea cu susurul lor.

La jumătate de kilometru distanţă, un alt grup de oameni urmăreau silueta care traversa câmpia călare, însoţită de

camarazii lor.

În fruntea lor se afla un bărbat semeţ, zvelt, îmbrăcat, ca şi tovarăşii săi, în negru de sus până jos. Spre deosebire de ei, purta o pălărie înaltă, rotundă şi, desigur, neagră. Veşmântul era semnul autorităţii sale, deşi nici unul dintre cei prezenţi nu i-ar fi pus-o la îndoială, fie că îl purta, fie că nu.

Despre faţa lui se putea spune cel mai bine că sugera hotărâre şi că nu ştia ce înseamnă să zâmbească. Mustaţa gri împodobea bărbia ascuţită, gura era o linie subţire palidă, iar ochii sclipeau negri şi ameninţători.

Ca de obicei, Kimball Hobrow avea o stare de spirit care prevestea apocalipsa.

— De ce m-ai părăsit, Doamne? exclamă el către cer, plin de patos. De ce laşi scursorile păgâne şi sălbatice nepedepsite după ce l-au sfidat pe slujitorul Tău?

Se întoarse către adepţii lui, paznicii, aşa cum era numită această elită, şi-i mustră aspru:

— Nu sunteţi în stare nici să-i doborâţi pe monştrii păgâni! Aţi primit binecuvântarea Creatorului prin mine, discipolul Său pe pământ, şi tot aţi dat greş!

Laşi, paznicii îi evitară privirea.

— Pot lua înapoi ceea ce am dat în numele Lui, slăvit fie El! ameninţă Hobrow. Daţi înapoi ceea ce este, de drept, al Domnului şi al meu! Mergeţi şi zdrobiţi-i pe depravaţii aceia de sub-oameni! Să simtă mânia Domnului!

Adepţii se repeziră la cai.

Jos, pe câmpie, orcul renegat şi oamenii porniţi în urma lui aproape că nu se mai vedeau.

Hobrow se lăsă în genunchi:

— Doamne, de ce m-ai blestemat, înconjurându-mă de asemenea proşti? se jelui el.

Mersadion, numit nu de mult comandant al armatei Jennestei, se apropie de o uşă masivă de stejar din subsolul adânc al palatului din Cairnbarrow. Gărzile imperiale orce

stăteau de o parte şi de alta a uşii, înţepenite în poziţie de drepţi. Le salută cu o scurtă înclinare a capului.

Cugetând la soarta predecesorului său şi la faptul că el, Mersadion, era mai tânăr, generalul orc făcu un efort de voinţă ca să-şi controleze tremurul când ciocăni. Se consolă cumva cu gândul că toţi treceau prin aceeaşi stare când erau chemaţi la *ea*.

Auzi un răspuns slab prin uşa solidă. Sună melodios şi neîndoielnic feminin. Mersadion intră.

Camera era din piatră, cu tavan înalt şi boltit. Nu avea ferestre. Pereţii erau decoraţi cu draperii şi tapiserii. Câteva descriau scene şi obiceiuri la care Mersadion prefera să nu se gândească prea mult. Într-un capăt se afla un mic altar, iar în faţa lui o lespede de marmură în formă de sicriu. Nici la ele şi la scopul lor n-ar fi vrut Mersadion să mediteze prea mult.

Jennesta stătea la o masă mare. Lumânările împrăştiate pe ea erau singura sursă de lumină din cameră. Semiîntunericul dădea un plus de stranietate înfăţişării ei bizare. Semăna cu o stafie.

Fiind pe jumătate nyaddă şi pe jumătate om, pielea reginei scânteia verde-argintiu, ca şi cum i-ar fi crescut solzi mici. Părul de abanos, lucind de parcă era ud, îi încadra faţa puţin prea netedă şi prea lată. Avea o bărbie foarte ascuţită, nas acvilin şi gură mare, iar ochii oblici, uimitori, cu gene extraordinar de lungi, erau impenetrabili.

Era frumoasă – un fel de frumuseţe despre care nu ştiai că există până n-o vedeai pe Jennesta.

Mersadion rămase înţepenit lângă uşă, neîndrăznind să vorbească. Regina era preocupată, aplecată asupra unor tomuri antice şi hărţi îngălbenite. O carte masivă, cu clape metalice, stătea deschisă lângă ea. Generalul observă, ca şi altă dată, că avea degete neobişnuit de lungi, care păreau şi mai lungi din cauza unghiilor. Fără să ridice ochii, Jennesta rosti:

— Relaxează-te.

Nimeni nu se putea relaxa în prezenţa ei. Lui Mersadion îi mai veni inima la loc, dar ştia că nu e indicat să se liniştească prea mult.

Tăcerea se prelungi stânjenitor cât regina îşi continuă studiul. Generalul se aplecă uşor în faţă ca să arunce o privire în carte. Ea observă şi ridică imediat ochii. Spre mirarea lui, în loc să se înfurie, îi zâmbi îngăduitoare. Asta îl făcu şi mai precaut.

— Eşti curios, generale, spuse Jennesta.

Nu era o întrebare.

— Doamnă, rosti el şovăitor, atent la orice reacţie imprevizibilă.

— Aşa cum tu ai diferite arme în arsenal, le am şi eu pe ale mele. Asta e una dintre ele.

Mersadion cuprinse cu privirea dezordinea de pe masă.

— Maiestate?

— Te asigur că nu taie, nu străpunge şi nu biciuieşte, dar e la fel de ascuţită ca spada.

Regina îi observă expresia goală şi adăugă iute, gata să-şi piardă răbdarea:

— Ce-i pe boltă e şi dedesubt, Mersadion. Influenţa corpurilor cereşti asupra evenimentelor zilnice din viaţa noastră.

Generalul se lămuri.

— Aha, astrele.

— Astrele, confirmă ea. Adică Soarele, Luna şi alte lumi aflate în legătură cu a noastră.

Mersadion nu pricepu nimic, dar, cum nu era înţelept s-o recunoască, tăcu şi speră că are o figură suficient de atentă.

— Acestea, spuse Jennesta, bătând uşor pe hărţi, sunt uneltele care ne vor ajuta să-i găsim pe jderi.

— Cum adică, doamna mea?

— Nu-i uşor de explicat... minţilor modeste. Insulta îi aduse generalului un dram de uşurare. Se potrivea cu stilul reginei.

— Poziţionarea sferelor cereşti hotărăşte şi firea, şi soarta, explică ea. Firea se modelează în clipa naşterii, după stelele aflate atunci pe cer. Roţile cosmice se învârtesc încet şi foarte fin. Întinse mâna după un pergament. Am cerut să se caute cele înregistrate la naşterea conducătorilor jderi. Gradele inferioare n-au nici o importanţă, desigur. Acum cunosc semnele naşterii celor cinci ofiţeri, deci lucruri esenţiale despre firea lor.

— Semnele naşterii, Maiestate?

Jennesta oftă, iar generalul se temu să nu fi mers prea departe.

— *Ştii* ce sunt semnele naşterii, Mersadion, chiar dacă n-ai mai auzit că se numesc aşa. Sau ai de gând să-mi spui că n-ai auzit de Viperă, Capră de Mare şi Arcaş?

— Nu. Sigur că nu. Sunt semnele Soarelui.

— Cum ar zice gloata. Dar, în esenţa ei, această ştiinţă este mai profundă decât prostiile scoase pe gură de ghicitori pe la piaţă. Ei o pervertesc.

Generalul încuviinţă tăcut, zicându-şi că e mai înţelept să-şi ţină gura.

— *Semnele... Soarelui* de la naşterea ofiţerilor jderi ne desluşesc personalitatea lor, continuă regina, şi felul în care ar putea acţiona în anumite situaţii. Propti colţurile pergamentului cu două sfeşnice. Fii atent, generale! Poate că o să înveţi ceva.

— Doamnă.

— Sergentul Haskeer e condus de semnul încornoratului. Asta îl face îndărătnic, nesupus, aprig, în situaţii extreme fiind înclinat spre sălbăticie. Sergentul pitic, Jup, e un Trubadur. Războinicul cu suflet. Găseşte elemente mitice în orice întâmplare. Dar e înzestrat şi cu simţ practic. Caporalul Alfray e condus de Peştele Lucios. Asta înseamnă că e un visător. Are tendinţa să trăiască în trecut şi probabil e tradiţionalist. Ar putea avea puteri vindecătoare. Femela de orc, caporalul Coilla, e Vasilisc. Rea de gură,

încăpăţânată, face acte de vitejie nesăbuite. Dar e un camarad de nădejde.

Jennesta făcu o pauză suficientă ca Mersadion să îndrăznească o întrebare:

— Şi căpitanul lor, Maiestate? Stryke?

— Într-un fel, e cel mai interesant din banda aia de lepădături. Un Scarabeu. Scarabeul stăpâneşte divinul, revelaţia lucrurilor ascunse, schimbarea şi misticul. Are însuşiri de războinic.

Jennesta mută sfeşnicele şi lăsă pergamentul să se ruleze.

— Desigur, acestea sunt nişte portrete abia schiţate, toţi sunt oţeliţi, întăriţi sau vlăguiţi, în funcţie de mai multe aspecte.

— Aţi menţionat evenimente viitoare, Înălţimea Voastră.

— Căile viitorului nostru sunt deja însemnate. Fiecare acţiune presupune o reacţie, care şi ea e predestinată.

— Aşadar, totul e scris dinainte?

— Nu, nu totul. Zeii ne-au pus la dispoziţie neprevăzutul voinţei. Deşi aş vrea să nu se întâmple aşa de fiecare dată, adăugă regina, sumbru.

Încurajat de aparenta ei sinceritate, Mersadion o întrebă:

— Ce anume spun cărţile despre viitorul nostru, doamnă?

— Nu suficiente. Ca să ştiu mai multe, aş avea nevoie de clipa şi locul exact al naşterii lor, ca să desenez hărţi mai precise. Însă amănuntele acestea nu sunt înregistrate în cazul orcilor de rând.

Mersadion îşi înăbuşi reacţia la noua jignire aruncată, chipurile, la întâmplare.

— Arta ghicitului, spuse Jennesta, e precisă numai dacă te concentrezi pe timp.

Generalul păru nedumerit.

— Nu te mai obosi să înţelegi. Nu ştiu cum se va încheia povestea asta. Adică nu ştiu sigur. Dar, în ce-i priveşte pe jderi, nu văd să se oprească scurgerea de sânge, focul,

moartea şi războiul. Drumul lor e plin de primejdii. Indiferent ce urmăresc, nu prea au şanse de reuşită.

— Ne vor ajuta acestea să-i găsim, Maiestate?

— Poate. Jennesta închise cartea trântind-o. Fire de praf dansară în licărirea lumânărilor. Acum hai să vorbim despre problemele prezentului. Ai primit vreo veste de la vânătorii de recompense?

— Încă nu, Maiestate.

— Cred că mi-am făcut speranţe prea mari. Sper că ai veşti mai bune despre diviziile care am ordonat să fie pregătite pentru acţiunea de mâine.

— Trei mii de ostaşi de infanterie uşoară, înarmaţi şi aprovizionaţi cu toate cele necesare, doamnă. Aşteaptă ordinul dumneavoastră.

— Adună-i în zori. Măcar pot să mă bucur că voi face să curgă sânge de Uni.

— Am înţeles, Maiestate.

— Bine. Eşti liber.

Mersadion făcu o plecăciune, apoi plecă. Pe măsură ce se îndepărta de încăperea reginei, începu să respire normal. În scurtul timp de când servea ca general în oastea Jennestei, îndurase multe jigniri şi umilinţe din partea ei. De câteva ori se temuse pentru viaţa lui. Dar niciodată nu se simţise mai uşurat ca acum, după ce supravieţuise experienţei de a face faţă unei Jenneste îngăduitoare.

5

Stryke îi scoase pe jderi din Scratch cât putu de repede. Îi duse către nord, zicându-şi că Haskeer pornise, probabil, spre Cairnbarrow.

Pe la mijlocul dimineţii încetiniră, căci lăsaseră o distanţă sigură între ei şi trolii care ar fi pornit în urmărirea lor, deşi căpitanul credea că era puţin probabil să-i vâneze pe timp de zi.

Tannar nu le dădu nici o mână de ajutor. Nu făcea decât să înjure întruna.

Restul zilei, jderii îşi continuară drumul în ritm mai uşor. Se uitau tot timpul după urmele lui Haskeer şi ale Coillei, trimiţând cercetaşi în faţă şi pe flancuri. Umbrele prelungi aduse de înserare le făcură sarcina imposibilă, iar grupul fu cuprins de deznădejde.

Trecuse mai mult de un ceas de tăcere apăsătoare când Alfray se întoarse în şa şi spuse:

— E zadarnic, Stryke. Nu facem decât să bâjbâim. Ne trebuie un plan.

— Şi odihnă, adăugă Jup. Nici unul dintre noi n-a mai dormit de două zile.

— Dar avem un plan, replică Stryke morocănos. Îi căutăm pe Coilla şi pe Haskeer. Nu-i timp de odihnă.

Jup şi Alfray schimbară priviri sumbre.

— Nu-ţi stă în fire să acţionezi fără un plan, căpitane, spuse Alfray. În clipe de disperare, strategia e mai necesară ca niciodată. Chiar tu ai spus asta, şi nu o dată.

— Apoi, mai e şi el, le aminti Jup, arătând cu degetul spre Tannar, care călărea în spatele coloanei, flancat de doi răcani. Era legat şi la mâini, şi la ochi.

Alfray încuviinţă.

— Da, ce-o să facem, o să-l târâm pe balaurul ăsta după noi peste tot?

Stryke se uită şi el în spate şi oftă resemnat.

— Bine, o să ne întindem tabăra când dăm peste primul loc potrivit. Dar nu ne oprim prea mult.

Jup studie terenul.

— De ce nu aici?

Stryke cercetă şi el împrejurimile.

— E bine şi aici. Arătă spre un povârniş, un loc în care pământul formase un dâmb uşor de apărat. Acolo. Vreau două santinele. Zi-le răcanilor să nu facă hărmălaie. Şi nici foc.

Jup transmise ordinul lui Stryke, dar nu şi răceala din glasul său.

Ceata descălecă. Înjurând şi blestemând, regele trol fu coborât de pe cal şi legat de un copac din apropiere, ale cărui frunze prinseseră deja culori tomnatice, cu câteva luni prea devreme. Gărzile se risipiră, dar nu se îndepărtară prea mult. Stryke, Alfray şi Jup rămaseră împreună, iar restul grupului se adună în jurul lor. Se aşezară toţi când le făcu semn comandantul, mulţi întinzându-se vlăguiţi pe iarba neprimitoare.

Alfray nu pierdu vremea şi trecu imediat la atac:

— Ce dracu' ne facem, Stryke?

— Ce altceva decât ceea ce facem oricum? Nu ştim decât că Haskeer a pornit spre nord. E posibil să se îndrepte spre Cairnbarrow.

— Dacă-şi închipuie că Jennesta o să se arate miloasă, înseamnă că e nebun de-a binelea, spuse Jup.

— *Asta* o ştim deja, replică Alfray. Dar să fi pornit spre nord... Eu zic că-i prea dus cu pluta ca să fie atât de previzibil. Nu ne putem baza pe asta. Poate se învârte în cerc pe-aici, pe undeva.

— Când o să-l găsim, promise Stryke, *dacă o* să-l găsim, n-o să ştiu dacă să-l omor sau nu pe ticălosul ăsta.

— Un orc dement ne-a întors pe toţi de unde am plecat, remarcă Alfray posac.

— Mai e şi Coilla. Văd că nu apare şi asta nu-i de bine.

— Tot te mai simţi vinovat, zise Jup. Nu poţi să ai grijă...

— Bineînţeles că mă simt! izbucni Stryke. De-asta sunt căpitan, să fiu răspunzător, să cumpănesc posibilităţile, să prevăd lucrurile.

Jup pocni din degete.

— Să prevezi lucrurile. *Să ghiceşti viitorul*, căpitane. N-am mai încercat de mult. Poate merită să fac o încercare acum, ce zici?

Stryke scutură din umeri.

— De ce nu? N-avem nimic de pierdut.

— Nu promit nimic, luaţi aminte. Ştii cât de slabă a fost energia peste tot pe unde am trecut.

— Fă tot ce poţi.

Piticul se depărtă de grup, găsi un loc cu iarbă mai multă şi se aşeză cu picioarele încrucişate. Lăsă capul în jos, îşi lipi palmele de pământ şi închise ochii. Ceilalţi jderi îl ignorară. Stryke şi Alfray discutară mai departe despre ce opţiuni aveau.

Peste câteva minute, Jup se întoarse. După expresia lui neutră, nu-şi dădură seama dacă avea să le spună ceva demn de auzit.

— Ei? întrebă Stryke.

— Şi bune, şi rele. Puterea scade, fără îndoială. Dar tot am prins ceva. Un semnal foarte slab, cred că e al lui Haskeer. Şi am simţit încă unul, mult mai puternic, o prezenţă feminină, poate Coilla. La nord de aici. Semnalul ei era mai puternic decât al lui.

— Poate că nu sunt împreună. La asta nu ne-am gândit.

Jup se întunecă la faţă.

— Dar dacă nu-i un semn bun? Distanţa schimbătoare nu e singurul motiv pentru care un semnal e mai puternic. Şi altele îl afectează.

— Ce anume?

— Sentimentele intense.

— Vrei să zici că de-asta se simte mai tare semnalul Coillei? Pentru că are sentimente mai intense?

— E o posibilitate, căpitane.

— Ce fel de sentimente? Bune sau rele? Ţi-ai dat seama?

— Amestecate, zic eu. Dar, ţinând cont de ceea ce face, nu cred că sunt prea bune, nu? Dacă liniile energetice n-ar fi atât de încâlcite, aş fi mai sigur pe mine.

— Ticăloşii de oameni, fură sângele magic al pământului, bolborosi Alfray.

— Asta confirmă ce-am crezut noi, trase concluzia Stryke. Nu-mi schimbă hotărârea de a merge mai departe spre nord.

Căpitanul cugetă o vreme, apoi se adresă răcanilor:

— Suntem toţi vârâţi în povestea asta. Eu susţin să mergem spre nord şi să ne căutăm tovarăşii. Are cineva o idee mai bună? Vorbesc serios. Sunt numai ochi şi urechi.

În afară de foieli şi chipuri lipsite de expresie, nu primi nici un răspuns.

— Bine, spuse Stryke. Înseamnă că sunteţi de acord cu mine. Ne odihnim puţin înainte de a pleca. De acum înainte, prioritatea noastră e să ne găsim camarazii şi stelele.

— Atunci nu veţi găsi altceva decât moartea!

Toţi ochii se îndreptară spre Tannar, de care, luându-se cu vorba, uitaseră.

— Mi se pare că-ţi vorbeşte gura fără minte, îi răspunse Jup.

— E o profeţie, îl asigură regele trol.

— Bazată pe ce? vru să ştie Alfray.

— Pe cunoştinţele mele despre obiectele pe care le numiţi stele şi e limpede că ştiu mai multe decât voi.

Stryke se duse la copacul de care era legat trolul şi se ghemui lângă el. Se însera, aşa că îi scoase apărătoarea de pe ochi.

— S-auzim ce ştii, îl îndemnă el pe Tannar.

— Nu spun nimic dacă nu mă dezlegaţi, ceru trolul, cu aroganţa lui de rege. Mă dor membrele. Nu sunt obişnuit să fiu tratat aşa.

— Normal că nu eşti. Dar poate că ajungem la o înţelegere.

— Ai grijă, Stryke, îl avertiză Alfray pe căpitan.

— Dacă nu suntem în stare să înfruntăm o cârtiţă din tuneluri, neînarmată, atunci nu ne meritărm numele de războinici. Îşi scoase cuţitul să taie legăturile, apoi se opri. Ştie cineva ceva despre magia trolilor?

Ştia Jup.

— E de două feluri. Una, văzul pe întuneric. Cu cât e mai deasă bezna, cu atât văd mai bine. Cealaltă ţine de vânarea hranei. Şobolani, mucegaiuri, ce-or mânca ei. Nu cred că e

periculoasă. Dacă nu încearcă să ne omoare cu răsuflarea lui.

Ceilalţi râseră uşor.

— Aşa mi-am zis şi eu, spuse Stryke şi tăie funia.

Tannar îşi masă încheieturile păroase şi aruncă priviri crunte spre paznicii lui.

— Mă arde setea. Daţi-mi apă.

— Vreau asta, vreau aia, îl zeflemisi Jup, aruncându-i un bidon.

Regele trol îl goli pe jumătate şi l-ar fi terminat dacă nu i l-ar fi smuls Stryke. Tannar tuşi, scuipând apă.

— Aşadar, ce ştii? îl întrebă.

— Rasa mea are poveşti şi legende despre aceste obiecte. Se pare că voi nu aveţi nici una. Poate pentru că orcii sunt printre puţinele rase străvechi fără puteri magice. Nu ştiu.

— Ce spun legendele?

— Că aceste... stele sunt foarte vechi, că le-au creat zeii din haos, odată cu Maras-Dantia.

— Există vreo dovadă? se întrebă Alfray.

— Cât sunteţi de socotiţi! Cum să existe *dovezi*? Aici e vorba despre credinţă.

— Continuă, îl îndemnă Stryke. Altceva?

— Mulţi membri ai raselor străvechi au murit şi au ucis pentru puterile pe care le reprezintă stelele, aşa cum faceţi voi acum. Asta a fost tare de mult. În ultima vreme, locuitorii Maras-Dantiei le-au uitat. Însă ele fac parte din istoria secretă a acestui tărâm, trăiesc prin poveştile care supravieţuiesc în rândul sectelor şi ordinelor secrete.

— Deci sunt numai basme şi scorneli.

— Sigur credeţi altceva despre stele, altfel n-aţi risca atât ca să le găsiţi.

— Le căutăm pentru că sunt importante pentru alţii, care domnesc peste noi. Asta le face deosebit de utile în situaţia noastră.

— Dar sunt mult mai valoroase decât simple obiecte de negoţ. A le privi cu atâta desconsideraţie înseamnă a te juca

cu focul cu ochii închişi.

— Noi nu ştim nimic despre puterile lor, decât că influenţează credinţa altora.

— Din discuţia voastră, am înţeles că v-au schimbat vieţile, replică Tannar. Asta nu înseamnă putere?

— Ai pomenit de o istorie secretă, interveni Alfray. Ce-ai vrut să spui cu asta?

— Se povesteşte că, în zorii vremurilor, obiectele pe care le numiţi stele i-au influenţat pe mulţi locuitori din Maras-Dantia. Se zice că au inspirat făurirea arcului de aur solid al azazreilor, poemele sublime ale lui Elphame, legendara Carte a Umbrelor, harpa celestă a lui Kimmen-Ber şi multe altele. De *acestea* aţi auzit, fără îndoială...

— Da, până şi noi am auzit de ele, i-o întoarse Stryke ţâfnos. Deşi e adevărat că nu ne pricepem la poezie, cărţi şi muzică nobilă. Meseria noastră e una mai... practică.

— Cum au reuşit stelele să dea naştere unor asemenea lucruri? insistă Alfray.

— Prin revelaţii, prin viziuni, prin vise profetice, răspunse Tannar. Dezvăluind un bob din misterul lor celor care au avut cunoştinţele necesare să-l descopere.

Cât Alfray şi Jup meditară la vorbele trolului, Jup veni şi el cu o întrebare:

— Nimeni n-a fost în stare să ne spună ce *sunt* stelele, ce fac şi la ce folosesc. Tu eşti?

— Sunt cărarea spre zei.

— O expresie frumoasă. Ce înseamnă?

— Planurile zeilor depăşesc puterea de înţelegere a muritorilor.

— Încă un fel de-a zice că habar n-ai.

— Cum aţi ajuns să aveţi o stea în Scratch? se interesă Stryke.

— Am moştenit-o de la unul dintre înaintaşii mei, Rasatenan, care a câştigat-o pentru rasa mea cu multă vreme în urmă.

— N-am auzit de el, comentă Jup neinteresat.

Tannar le aruncă priviri încruntate.

— A fost un mare erou al trolilor. Poeţii încă mai cântă aventurile sale. Versurile lor spun cum a prins o săgeată în zbor, cum a doborât cincizeci de duşmani cu o singură mână şi...

— Te-ai descurca foarte bine la o întrecere de laude între orci, îl luă Jup peste picior.

—... şi cum a luat steaua de la un trib de pitici, după ce i-a înfrânt în luptă, îşi încheie Tannar fraza sentenţios.

Jup se roşi la faţă.

— Greu de crezut, contră el, rănit în demnitate.

— Indiferent cum ai obţinut-o, interveni Stryke, vorbeşte mai pe înţeles, Tannar, ce tot încerci să spui?

— Că stelele aduc numai nenorocire şi moarte, dacă nu ajung pe mâini bune.

— Cu alte cuvinte, dacă nu servesc la sacrificii.

— Şi voi ucideţi!

— În război. Şi ridicăm sabia împotriva altor luptători, nu a celor nevinovaţi.

— Sacrificiile aduc prosperitate rasei mele. Zeilor le plac şi ne apără.

— Până acum, îi aminti Alfray.

Regele nu încercă să-şi ascundă nemulţumirea provocată de înţepătură.

— Iar mâinile voastre nu sunt mânjite de sângele sacrificiilor, nu?

— Niciodată de al fiinţelor superioare, Tannar. Noi aducem zeilor sacrificii prin luptă. Le oferim ca ofrande spiritele celor pe care-i omorâm.

— Dacă aţi găsit mai multe stele într-un timp scurt, poate că zeii vă ajută şi pe voi, cine ştie? Sau poate că, pur şi simplu, îşi râd de voi.

— Poate, îngădui Stryke. Dar de ce ne spui toate astea?

— Ca să înţelegeţi cât de important e artefactul pentru rasa mea. Înapoiaţi-l şi eliberaţi-mă.

— De ce să te ajutăm să înmulţeşti numărul crimelor? Las-o baltă, Tannar.

— Vă cer să mi-l înapoiaţi!

— Du-te naibii cu cererea ta. Nu ne-am pus viaţa în joc, în gaura aia pe care o numiţi ţară, numai ca să-ţi dăm steaua înapoi. Avem nevoie de ea.

Trolul adoptă altă strategie:

— Atunci ce ziceţi de un târg?

— Ce aveţi voi să ne oferiţi şi să ne şi intereseze?

— Încă o stea?

Stryke, Jup şi Alfray schimbară priviri sceptice.

— Vrei să credem că ai un asemenea lucru? îl întrebă căpitanul.

— N-am zis asta. Dar ştiu unde ar putea fi găsită.

— Unde?

— Vă costă să aflaţi.

— Vrei steaua înapoi şi să fii eliberat.

— Bineînţeles.

— Şi cum crezi că trebuie să funcţioneze târgul ăsta?

— Eu vă spun locul şi voi mă lăsaţi să plec.

Stryke stătu puţin pe gânduri.

— S-a făcut.

Jup şi Alfray vrură să protesteze. Căpitanul le făcu semn să tacă.

— Am auzit că un anume armurier centaur, Keppatawn pe nume, are o stea, vorbi Tannar, păzită de clanul lui în Pădurea Drogan.

— De ce n-aţi încercat s-o luaţi şi voi, trolii?

— Noi nu avem ambiţia nebună să le colecţionăm. Ne mulţumim cu una.

— Cum a ajuns steaua la Keppatawn?

— Nu ştiu. Ce importanţă are?

— Drogan e o fortăreaţă de centauri, interveni Jup, şi ei se supără dacă le încalci teritoriul.

— Asta nu e treaba mea, anunţă regele trufaş. Acum daţi-mi steaua şi eliberaţi-mă.

Stryke scutură din cap.

— Steaua o păstrăm. Şi nici ţie nu-ţi dăm drumul încă.

Regele se înfurie.

— *Ce-ai zis*? Mi-am respectat partea din înţelegere! Aţi fost de acord!

— Nu. Aşa ţi s-a părut. Vii cu noi, măcar până ne convingem că spui adevărul.

— *Voi* vă îndoiţi de cuvântul meu? Străini împuţiţi, mercenarilor... *lepădăturilor*! *Voi* puneţi cuvântul *meu* la îndoială?

— Cam aşa ceva... Nu-i prea cinstită viaţa asta, nu?

Tannar începu să bolborosească incoerent.

— Ai zis ce-ai avut de zis. Stryke făcu semn unui răcan. Nep, leagă-l din nou de copac.

Ostaşul îl apucă pe rege de braţ şi se îndepărtă cu el. Tannar începu să urle că a fost înşelat, că e nedemn ca el să fie ţinut prizonier, că nu acceptă să fie atins de un oarecare. Aruncă blesteme grele asupra şefilor cetei. Stryke se întoarse cu spatele la el şi reveni la discuţia cu jderii.

Răcanii începură brusc să ţipe şi să arunce sudălmi. Tannar răcni:

— *Nu*!

Stryke se răsuci imediat.

Trolul şi Nep stăteau cu faţa la el, la câţiva metri. Tannar îl ţinea pe orc de gât şi-l ameninţa cu cuţitul la gât.

— Rahat! strigă Jup. Nu l-a percheziţionat nimeni.

— Nu! repetă trolul. Nu mă supun unei asemenea profanări! Sunt *rege*!

Nep stătea ţeapăn, pământiu la faţă, cu ochii căscaţi.

— Îmi pare rău, căpitane, rosti el.

— Potoleşte-te, Tannar, strigă Stryke, şi nimeni nu va fi rănit.

Trolul îl strânse mai tare de gât pe răcan şi-i apăsă cuţitul pe jugulară.

— Nici prin cap nu-mi trece să mă potolesc! Îmi iau steaua şi-mi redau libertatea.

— Dă-i drumul lui Nep. La ce-ţi foloseşte?

— Fă ce-ţi spun sau moare!

Nep tresări.

Jup îşi scoase încet spada. Alfray puse mâna pe arc şi săgeată. În jurul lor, toată ceata se înarmă.

— Aruncaţi armele! ordonă Tannar.

— În nici un caz, ripostă Stryke. Ce crezi c-o să ţi se întâmple dacă ne omori camaradul?

— Lasă intimidarea, Stryke. N-o să-ţi iroseşti un tovarăş.

— Ne îngrijim unii de alţii, ai dreptate. Dar asta e numai o parte din crezul orcilor. Restul e fiecare pentru sine, toţi pentru toţi. Dacă nu ne putem apăra, ne răzbunăm.

Alfray puse săgeata în arc. Câţiva răcani îi urmară exemplul. Nep se zvârcoli, încercând să nu se transforme în ţintă. Tannar se agăţă mai zdravăn de el.

— Poţi să scapi cu viaţă, spuse Stryke, şi să vezi din nou Scratch-ul. Lasă cuţitul.

— Şi steaua?

— Ţi-am răspuns deja la întrebarea asta.

— *Atunci duceţi-vă dracului cu toţii*!

Încercă să spintece gâtul orcului. Nep se smuci violent, mişcând involuntar capul înainte şi în jos. Alfray lansă imediat săgeata care atinse obrazul trolului, scobindu-l, apoi zbură mai departe. Tannar răcni şi-i dădu drumul lui Nep. Jderul se lăsă în jos şi începu să fugă împiedicat, cu mâna la gâtul rănit.

Alte două săgeţi se înfipseră în pieptul lui Tannar. Regele se clătină, dar nu căzu. Spintecând aerul cu cuţitul şi scuipând vorbe de înţeles, reuşi să facă doi-trei paşi spre ceată.

Stryke îşi smulse sabia din teacă, se năpusti asupra lui şi-i trase o lovitură cu reverul în măruntaie. Regele trol se prăbuşi cu gura căscată. Jderul îl lovi cu bocancul. Nu mai mişca.

Alfray examină rana lui Nep.

— Ai avut noroc, declară caporalul, aplicând o compresă ca să oprească sângele, e superficială. Apasă tare.

Apoi merse cu Jup la Stryke şi se uitară toţi trei la cadavru.

— Cum a putut fi atât de prost să-şi închipuie că o să scape cu un asemenea târg? se întrebă Jup.

— Nu-mi dau seama. Să fie de vină aroganţa? A domnit ca un tiran, supuşii trebuiau să creadă că tot ce spune e adevărat. Asta nu-i bine pentru rasele vechi. Îţi lâncezeşte creierul.

— Vrei să zici că a scos pe gură numai prostii toată viaţa şi nimeni n-a îndrăznit să-l contrazică. Poate că n-am fost noi în stare să-l dezbărăm de năravuri.

— Puterea absolută mi se pare o nebunie.

— Cu cât întâlnesc mai mulţi şefi, cu atât mai mult îmi dau seama că ai dreptate. Chiar n-a mai rămas nici un conducător cu urmă de *bunătate* în suflet?

— Acum putem să trecem şi regicidul pe lista păcatelor noastre, remarcă Alfray.

Stryke întoarse ochii spre el.

— Ce?

— Uciderea unui rege.

— N-a fost omor, sugeră Jup. Mai degrabă tiranicid. Asta înseamnă...

— Ştiu şi eu ce înseamnă, i-o reteză Stryke.

— Ne-am făcut şi din troli duşmani, adăugă piticul.

Stryke vârî spada în teacă.

— Avem deja atât de mulţi, că nu mai contează. Pune pe cineva să-i sape o groapă, bine?

Jup încuviinţă în tăcere.

— Apoi pornim spre nord?

— Exact.

Rareori dădeai peste uscat pe tărâmul lui Adpar. Pentru organismul nyazzilor, lipsa apei era similară cu lipsa

aerului. Pentru fiinţe şi mai dependente de apă, ca merzii, lipsa apei însemna moarte, o moarte lentă.

Singurul loc din citadela lui Adpar unde stăpânea uscatul era închisoarea în care, din cauza stilului ei de a conduce, nu se stătea prea mult. Nu că ea ar fi văzut în asta un motiv să facă şederea mai plăcută. Mai ales când trebuia să smulgă informaţii de la prizonieri.

Pentru că îi plăcea să ia parte la asemenea evenimente, Adpar îi însoţi pe paznici până la celula celor doi merzi luaţi prizonieri după un raid recent. Aceştia zăceau întinşi pe dalele de piatră prăfuite din celulele uscate, deşiraţi şi înlănţuiţi, şi fuseseră deja bătuţi. Nu primiseră apă de o zi.

Adpar concedie gărzile şi se înfăţişă prizonierilor. La vederea ei, merzii deschiseră ochii larg, buzele uscate tremurându-le.

— Ştiţi ce vrem de la voi, vorbi ea cu glas melodios, aproape seducător. Spuneţi-mi unde se află redutele rămase necucerite şi suferinţele voastre se vor încheia.

Refuzul, rostit din gâtlejuri răguşite, arse de sete, era cel aşteptat, cel la care, de fapt, sperase. Trebuia să aibă senzaţia că munceşte ca să obţină ceva, altfel nu merita să facă vizitele acestea.

— Dovezile de curaj nu sunt întotdeauna potrivite, le atrase ea atenţia pe un ton chibzuit. Mai devreme sau mai târziu, tot vom afla ceea ce ne interesează, fie că ne ajutaţi, fie că nu. De ce să suferiţi?

Un merz o înjură, celălalt mişcă foarte încet din capul care-i plesnea de durere. Pielea deshidratată a feţei i se descuama. Adpar luă o sticlă cu apă şi se întoarse către prizonieri. Făcu un adevărat spectacol de seducţie din scoaterea dopului.

— Sunteţi siguri? îi tachină ea pe merzi.

Bău cu înghiţituri lungi, încete, lăsând lichidul să-i alunece în picături groase pe la colţurile gurii. Merzii refuzară din nou să coopereze deşi li se ghicea setea cumplită în ochi. Adpar luă un burete pufos, îl scufundă în

apă şi-i stoarse conţinutul pe cap şi pe corp, afişând o fericire senzuală. Stropii argintii sclipeau pe pielea ei solzoasă.

Merzii îşi linseră buzele uscate cu limbi negre şi o refuzară încă o dată. Adpar înmuie buretele a doua oară.

Petrecu două ore cu folos, nu doar pentru că obţinuse informaţiile dorite, ci şi pentru că îi făcuse mare plăcere să le smulgă de la prizonieri.

La plecare, luă ostentativ sticla şi buretele cu ea. Expresia disperată a merzilor o făcu să simtă un ultim fior de încântare.

Paznicii o aşteptau afară.

— Lăsaţi-i să moară de sete, le porunci ea.

6

Jderii îşi reluară călătoria înainte să mijească de ziuă. O luară spre nord-est, presupunând că Haskeer se îndrepta spre Cairnbarrow. Sperând că tovarăşa lor, Coilla, era undeva între el şi ceată.

Ajunseseră pe câmpia înaltă acum, o zonă săracă în refugii, aşa că trebuia să fie şi mai prudenţi. Din când în când dădeau însă peste crânguri şi pâlcuri de copaci, iar drumul pe care mergeau ducea şerpuind într-o pădure. Conştient de posibilele primejdii, Stryke ordonă să fie trimişi doi cercetaşi în faţă şi încă doi pe flancuri.

În vreme ce înaintau printre copaci, Jup îl întrebă:

— N-ar trebui să ne gândim ce se întâmplă dacă nu-i găsim pe Coilla şi pe Haskeer? Vreau să zic, când ne apropiem de Cairnbarrow. N-o să avem parte de o primire caldă, Stryke.

— Cred că o să fie prea *caldă*. Dar nu ştiu ce să-ţi răspund la întrebare, Jup. Ca să fiu sincer, mă tem că ei doi au luat-o în cu totul altă direcţie.

Alfray încuviinţă.

— Aşa zic şi eu. Dacă e adevărat, o să ne apuce bătrâneţile răscolind locurile astea în căutarea lor. Iar dacă

au plecat de tot pe alte meleaguri...

— Nici prin cap nu-mi trece varianta asta, îi spuse Stryke.

— Păi, ar trebui să-ţi treacă. Dacă nu vrei să ne învârtim la nesfârşit în jurul cozii.

— Uite ce e, Alfray. Nici eu nu ştiu mai multe decât tine despre ce-o să...

În dreapta lor se produse agitaţie. Tremură frunzişul, pocniră crengi, căzură frunze. Arbuştii se aplecară într-o parte. O matahală îşi croia drum trosnind prin pădure.

Stryke trase de frâie, coloana se opri, iar jderii îşi scoaseră săbiile.

Creatura îşi făcu atunci apariţia: un trup cenuşiu, de forma unui cal, însă mai mare şi decât un armăsar de luptă, cu gheare la picioare, nu copite. Sub piele îi tremurau muşchii puternici. Avea gât lung, de şarpe, şi o coamă neagră, lânoasă i se întindea pe ceafă. La cap semăna leit cu un grifon: nas de felină, cioc galben cornos şi urechi cu blană pe la margini şi vârful ridicat.

Jderii observară că e tânără, nici pe departe de dimensiunile unui adult, iar una dintre aripile vânjoase era ruptă şi atârna într-o parte. Din cauza asta, deşi era clar speriat, animalul nu zbura. În ciuda masivităţii, se deplasa uimitor de repede.

Tăind calea jderilor, hipogriful aruncă o privire spre ei. Războinicii îi văzură o clipă ochii verzi, enormi. Apoi animalul dispăru printre copacii de pe partea cealaltă. Câţiva cai începură să fornăie şi să se cabreze.

— Ia uite cum o şterge! exclamă Jup.

— Da, dar *de ce*? atrase atenţia Alfray.

Cât ai zice peşte, cei doi cercetaşi trimişi în dreapta apărură ca o furtună din pădure. Strigau ceva neinteligibil. Unul dintre ei arătă înapoi, spre drumul pe care veniseră.

Alfray se uită atent printre copaci.

— Stryke, cred că...

Zeci de siluete împânziră cărarea. Cele din faţă aveau cai, cele din spate erau pedestre: oameni, înveşmântaţi toţi

în straie negre şi foarte bine înarmaţi.

— Rahat, murmură Jup.

O secundă aparent nesfârşită, cele două grupuri se fixară din priviri.

Apoi vraja se rupse. Şocul întâlnirii se estompă.

Oamenii se agitară, apoi începură să ţipe şi să atace.

— Sunt de două ori mai mulţi decât noi! strigă Alfray.

Stryke ridică spada.

— Atunci să le înjumătăţim şansele de izbândă! *Nu cruţaţi pe nimeni*!

Călăreţii în negru atacară. Stryke dădu pinteni calului şi-şi conduse ceata în întâmpinarea lor. Orci şi oameni se ciocniră în bubuituri şi zornăit de oţel.

Stryke se repezi la primul călăreţ. Omul scoase mândru un paloş şi despică aerul, aplecându-se în faţă ca să izbească lama orcului. Cele două tăişuri se ciocniră de două ori până când Stryke găsi o breşă în garda celuilalt şi-l străpunse la mijloc. Omul se prăbuşi. Calul său lovi cu copitele duşmanul din spate şi spori învălmăşeala.

Omul care luă locul celui căzut îi confirmă lui Stryke bănuiala că nu va fi o victorie uşoară. Avea în faţă un adversar mult mai impresionant, cu un topor cu două tăişuri, pe care-l mânuia cu multă pricepere. Schimbară câteva lovituri, apoi jderul îşi feri sabia ca să nu-i fie smulsă de arma celuilalt, mai grea.

În timp ce fiecare căuta cea mai avantajoasă manevră, spada lui Stryke lovi coada de lemn a toporului şi-o crestă. Nu-l încetini prea mult pe adversar, dar efortul pe care trebui acesta să-l depună ca să rotească toporul solid îşi spuse cuvântul. Se mişca tot mai lent, reacţiona cu întârziere. Nu foarte mult, dar suficient ca Stryke să câştige avantaj.

Viteza îi permise jderului să atace cu o pasă joasă. Îi despică omului coapsa. Acesta rămase în şa, dar durerea îi afectă echilibrul minţii şi nu se mai putu apăra. Stryke îi ţinti bustul şi nimeri în plin. Omul scăpă toporul. Îşi duse

mâinile la rana din care sângele curgea cascadă şi se aplecă în faţă. Calul său se sperie, o luă la goană şi dispăru cu tot cu stăpân.

Al treilea adversar luă imediat locul mortului. Stryke trecu din nou la atac.

Alfray se pomeni încadrat de un călăreţ şi un pedestraş. Al doilea era mai periculos. Scăpă de el înfigându-i capătul ascuţit al flamurii în piept. Pedestraşul căzu cu steag cu tot. Orcul îşi îndreptă atenţia spre călăreţ şi cei doi îşi încrucişară săbiile. La a treia lovitură, arma omului îi zbură din mână. O lamă rece îi străpunse stomacul.

Un alt pedestraş cu o lance scurtă îl asaltă pe Alfray cu o ploaie de lovituri. Orcul îi despică lancea în două. Omul nu mai apucă să se ferească şi jderul îi crăpă capul.

Încăierări de câte doi se dădeau de-a lungul şi de-a latul cărării. Câţiva oameni încercară să flancheze ceata, dar răcanii îi blocară cu îndârjire.

Jup omorî un călăreţ dintr-o lovitură cu spada, dar nu observă pedestraşul din lateral. Omul întinse braţul, îl prinse de picior şi-l trase de pe cal. Piticul căzu greu. Deasupra lui, pedestraşul ridică sabia, pregătind o lovitură mortală. Jup îşi adună puterile la timp ca să se rostogolească. Surprins că, ameţit cum era din cauza căzăturii, mai avea spada în mână, începu să-l atace la picioare. Tăiat în spatele genunchiului, omul se prăbuşi ţipând. Jup îi îngropă lama în coaste.

Nu era înţelept să n-ai cal într-un asemenea haos. Piticul căută disperat unul din priviri. Însă fu nevoit să înfrunte mai întâi un călăreţ care-l luă drept victimă sigură. Omul se aplecă din şa şi-l atacă. Jup ridică sabia şi începu să pareze. Norocul, dar şi priceperea îl ajutară să smulgă spada din mâna duşmanului. Sărind în picioare, îşi adună puterile şi-l răni în coaste, doborându-l. Îi luă calul şi se întoarse în iureşul bătăliei.

O săgeată şuieră pe la urechea lui Stryke, trasă de unul dintre arcaşii aflaţi mai jos pe cărare. Încercând să

blocheze înaintarea adversarilor, căpitanul jder îi zări pe cei doi cercetaşi trimişi în faţa cetei. Galopară în spatele arcaşilor şi năvăliră peste ei. Luaţi prin surprindere, arcaşii nu mai apucară să reacţioneze. Stryke îşi reluă atacul.

Asaltat din ambele părţi de doi pedestraşi, Alfray simţi că nu mai rezistă. Era istovitor să-l tot evite pe unul, apoi să se întoarcă pentru a-l înfrunta pe celălalt. Dar duşmanii îi prinseseră frâiele calului şi nu-i dădeau de ales.

Jup sări să echilibreze situaţia. Îl asaltă pe adversarul din stânga lui Alfray şi-i înfipse lama adânc în umăr. Alfray se ocupă de celălalt agresor. Era pe cale să-i vină de hac, când cercetaşii trimişi în partea stângă, alertaţi de vacarm, sosiră grabnic să dea o mână de ajutor. Terminară repede treaba în locul lui.

Stryke scurtă de cap un om dintr-o lovitură dată cu ambele mâini. Trupul căzu la pământ, iar el îşi căută imediat un nou adversar, însă cei rămaşi în viaţă se retrăgeau. Cinci ori şase, călare sau pe jos, fugiră în pădure. Stryke strigă un ordin şi câţiva răcani plecară în urmărirea lor.

Apoi se duse la Alfray, care scotea flamura din pieptul unui leş.

— Ce pagube avem? îl întrebă căpitanul.

— Nici un mort, din câte ştiu. Gâfâia. Am avut noroc.

— Nu erau luptători. Cel puţin nu de meserie.

Li se alătură şi Jup.

— Crezi că pe noi ne vânau, căpitane?

— Nu. Dar erau o trupă de vânători.

— Am auzit că oamenii vânează de plăcere, nu doar pentru hrană.

— Asta-i o *barbarie*, protestă Alfray, ştergându-şi sângele de pe faţă cu mâneca.

— Dar tipic pentru rasa lor, constată Stryke.

Răcanii scotoceau deja leşurile după arme şi alte lucruri utile.

— Ce crezi că erau? întrebă Alfray. Uni? Mani?

Jup se duse la leşul cel mai apropiat şi-l studie.

— Uni. Nu-ţi amintesc de nimic straiele negre? Gărzile lui Kimball Hobrow. De la Trinity.

— Eşti sigur? se interesă căpitanul.

— Am văzut mai mulţi decât voi, şi încă de aproape. Sunt foarte sigur.

Alfray se uită lung la cadavru.

— Am crezut că ne-am descotorosit de maniacii ăia.

— N-ar trebui să ne surprindă contrariul, îi atrase atenţia Stryke. Sunt fanatici şi le-am furat steaua. Se pare că nimeni nu vrea să ne lase să plecăm cu ea.

Răcanii trimişi să-i urmărească pe supravieţuitori se întoarseră cu săbiile însângerate cu vârful în sus, în semn de victorie.

— Măcar i-am împuţinat, adăugă Stryke.

— Oare ei i-au luat pe Coilla şi pe Haskeer? întrebă Jup, depărtându-se de cadavru.

Căpitanul ridică din umeri.

— Cine ştie?

Un soldat veni la ei în fugă şi le aduse un sul de pergament. I-l dădu lui Stryke.

— Am găsit asta, domnule căpitan. Mi-am zis că poate e important.

Stryke îl desfăcu şi i-l arătă lui Alfray şi lui Jup. Spre deosebire de răcani, ei ştiau să citească, unul mai bine, altul mai prost. Dar sarcina le fu uşurată, pentru că actul era scris în limbajul comun.

— E despre noi! izbucni Jup.

— Cred că ar trebui să audă toată ceata, hotărî Stryke.

Îşi chemă toţi jderii, apoi îl rugă pe caporal să citească cu glas tare.

— Pare a fi copia unei proclamaţii, explică Alfray, şi poartă un simbol care seamănă cu sigiliul Jennestei. Iată conţinutul: „Să se ştie că, din ordinul... ăăă... din ordinul Jennestei... trupa de orci ataşată oştii Maiestăţii Sale şi cunoscută sub numele de Jderi e de acum trupă de renegaţi

şi proscrişi şi nu se mai bucură de protecţia acestui ţinut. Să se mai ştie că o recompensă în monede preţioase, cristale sau pământ, după cum se cuvine, se va da celui ce aduce capetele ofiţerilor trupei, şi anume...” Urmează numele celor cinci ofiţeri. Aşa. Mai departe: „Mai mult, o răsplată potrivită rangului se va da celui ce-i va aduce, vii sau morţi, pe soldaţii de rând din trupă, ce răspund la numele...” Sunt trecuţi toţi răcanii. Până şi camarazii pe care i-am pierdut. „Să se ştie că orice ajutor dat numiţilor proscrişi...” Ştiţi şi voi ce urmează.

Alfray îi dădu pergamentul înapoi lui Stryke.

Liniştea se lăsă peste jderi ca o mantie grea. Stryke o sparse:

— Păi, nu face decât să confirme ceea ce mai toţi bănuiam deja, nu?

— Da, dar confirmarea vine ca un şoc, comentă Jup mohorât.

Alfray arătă spre gărzile moarte.

— Nu înseamnă asta că pe noi ne căutau, Stryke?

— Da şi nu. Cred că, de data asta, pur şi simplu ne-am ciocnit unii de alţii. Deşi probabil s-au aflat prin părţile astea pentru că i-a trimis stăpânul lor, Hobrow, din cauza stelei furate de noi. Dar *mult mai mulţi* ne vor căuta ca să primească răsplata de la regină. Căpitanul oftă. Aşa, deci. O ţintă în mişcare e mai greu de atins. La drum!

În vreme ce părăseau pădurea, Jup spuse:

— Cu toate astea, gândeşte-te la partea bună a lucrurilor. Pentru prima oară în viaţa mea valorez ceva. Păcat că numai dacă mor.

Stryke zâmbi.

— Uită-te acolo, îi arătă el.

Hipogriful traversa câmpia spre apus, la mare distanţă.

— Măcar el a scăpat.

Alfray încuviinţă cu tristeţe:

— Da. Din nefericire, n-o s-o mai ducă foarte mult.

— Mulţumesc că mi-ai spus şi mie... îi zise Jup.

Merseră încă trei-patru ore, încercuind o zonă largă, în căutarea tovarăşilor lor, o căutare până acum fără rost. Ca să le fie şi mai greu, vremea se înăspri. Se făcu frig. Cădeau averse reci ca gheaţa şi furtuni nemiloase, care încetau la fel de neaşteptat precum începeau. Atmosfera umedă, nesănătoasă, nu ridica deloc moralul jderilor.

Pentru Stryke venise momentul să reflecteze şi, în cele din urmă, luă o hotărâre, deşi era împotriva propriilor sale convingeri. Opri coloana lângă o colină ierboasă. Gărzile din faţă şi cele de pe flancuri fură chemate şi ele.

Stryke îşi îndemnă calul în vârf ca să fie auzit de toată lumea.

— Am hotărât să schimbăm planul de acţiune, începu el fără nici un preambul, şi cred că cel mai bine e să-l aplicăm chiar din clipa asta.

Un murmur grav exprimă presimţirile jderilor.

— Ne-am tot învârtit ca nişte păsări proaste după Haskeer şi Coilla. S-a pus o recompensă pe capul nostru şi poate mai există şi alţii care caută stelele. Toate armele sunt îndreptate împotriva noastră. Nu avem nici prieteni, nici aliaţi. E vremea să ne schimbăm drumul.

Scrută chipurile concentrate ale orcilor. Se aşteptau la orice, dar nu la ceea ce avea el să le spună:

— O să împărţim ceata.

Reacţia veni sub forma unui protest zgomotos.

— *De ce*, Stryke? strigă Jup.

— Ai zis că nu vom face asta niciodată, spuse Alfray.

Mâinile ridicate şi expresia de pe faţa căpitanului puseră capăt zarvei.

— *Ascultaţi-mă*! răcni el. N-am zis c-o să ne despărţim pentru totdeauna, ci numai până când terminăm ce avem de făcut.

— Şi ce avem de făcut, căpitane? vru să afle Jup.

— Să-i găsim pe Haskeer şi pe Coilla, dar şi să vedem dacă există o stea la Drogan.

Alfray nu se arătă deloc încântat.

— Înainte n-ai fost de acord să se despartă ceata. Ce s-a schimbat acum?

— Înainte nu ştiam de existenţa altei stele. Nici nu aveam dovada că suntem oficial proscrişi şi că trebuie să facem faţă consecinţelor. Cel mai important e să ne găsim tovarăşii. Nu văd cum i-am putea căuta în continuare şi pe ei, *şi* încă o stea, dacă nu ne împărţim.

— Asta dacă presupui că Tannar a spus adevărul despre steaua de la Drogan. Poate că a minţit ca să-şi scape pielea.

Mai multe voci aprobară. Stryke scutură din cap.

— Cred că a spus adevărul.

— N-ai de unde să ştii.

— Ai dreptate, Alfray, n-am de unde să ştiu. Dar ce avem de pierdut dacă-l credem?

— Totul!

— În caz că nu ţi-ai dat seama, tocmai de-asta riscăm. Încă ceva. De data asta, nu e bine să ţinem toate ouăle într-un coş. Dacă ne împărţim în două, duşmanii vor avea şanse mai mici să ne prindă pe toţi. Şi dacă fiecare grup are una sau mai multe stele...

— *Dacă*! ripostă Jup. Nu uita, încă nu ştim ce dracu' fac stelele alea, *la ce* folosesc. Riscăm pentru cioara de pe gard.

— Aşa este; nici acum nu cunoaştem rostul stelelor, cum nici la început nu l-am ştiut, asta dacă nu ne bazăm pe poveştile lui Tannar. Dar ştim, *totuşi*, că au o valoare, măcar pentru că Jennesta o caută pe una dintre ele. Puterea de care putem fi convinşi că o au este puterea posesiei. Eu tot cred că, dacă le vom avea pe toate, atunci vom avea cu ce să ne târguim, iar asta ne va scoate din belea. Aşa cum am spus, ce avem de pierdut?

— Dar asta oare nu e un argument pentru a *menţine* ceata despărţită?

— Nu, nu este. Situaţia noastră nu e una obişnuită. Ne lipsesc doi membri şi trebuie să ne străduim din toate puterile să-i găsim. Jderii ţin unii cu alţii.

— Îl mai consideri pe Haskeer membru al cetei noastre? După câte a făcut?

— Întocmai, Stryke, încuviinţă Jup. Mie îmi sună a trădare. Dacă o fi să-l găsim, ce-o să facem cu el?

— Nu ştiu. Hai mai întâi să-l găsim, bine? Chiar dacă el ne-a trădat, ăsta e un motiv să n-o mai căutăm pe Coilla?

Alfray oftă.

— Nu-ţi putem schimba hotărârea, nu-i aşa?

Stryke scutură din cap.

— Aşadar, care e planul tău?

— Eu conduc jumătate de ceată în căutarea Coillei şi a lui Haskeer. Tu, Alfray, duci cealaltă jumătate la Drogan şi iei legătura cu Keppatawn.

— Şi eu? sări Jup. Cu care jumătate merg?

— Cu a mea. Darul ghicitului ne poate ajuta în căutarea noastră.

Piticul răspunse un pic răutăcios.

— Puterea slăbeşte, ştii asta.

— Chiar şi aşa. Orice ajutor, cât de mic, e bine-venit.

— La ce fel de primire să mă aştept din partea centaurilor? întrebă Alfray.

— Nu avem nici un conflict cu ei, îi răspunse Stryke.

— Când am plecat, nu aveam nici un conflict cu *nimeni* din Maras-Dantia. Şi uite unde am ajuns!

— Să nu faci nimic care să-i jignească. Ştii cât sunt de îngâmfaţi.

— Sunt o rasă războinică.

— Şi noi. Asta ar trebui să presupună respect reciproc.

— Ce vrei să fac, odată ce am ajuns acolo? insistă Alfray. Să-i întreb politicos dacă nu cumva au o stea şi vor să ne-o dea nouă?

— Presupunând că au o stea, poate le propunem un târg.

— Şi ce să le dăm în schimb?

— Cristalul cred că e o marfă numai bună, nu crezi?

— Şi dacă nu e? Sau dacă se hotărăsc să se descotorosească de noi? O să conduc jumătate dintr-o ceată deja sleită de puteri. Nici pentru noi toţi nu e floare la ureche să înfrunte cine ştie câţi centauri, şi pe terenul lor.

— Alfray, nu-ţi cer să te lupţi cu ei. Nu vreau decât să te duci la Drogan şi să vezi care e starea terenului de acolo. Nici măcar nu trebuie să iei legătura cu centaurii dacă ţi se pare că e prea riscant. Aşteaptă să ajungem şi noi.

— Şi asta când o să se întâmple?

— Vreau să mai caut cel puţin două zile. Pe urmă plecăm. Să zicem cinci, poate şase zile.

— Unde ne vom întâlni?

Stryke se gândi puţin.

— Pe malul estic al Golfului Calyparr, la intrarea în pădure.

— În regulă, Stryke, dacă eşti convins că asta e singura cale, se dădu bătut Alfray. Cum împărţim ceata?

— Exact în jumătate, pentru ca fiecare grup să aibă număr egal de membri. Stryke scrută adunarea jderilor. Alfray, grupul tău va fi alcătuit din Gleadeg, Kestix, Liffin, Nep, Eldo, Zoda, Orbon, Prooq, Noskaa, Vobe şi Bhose. Jup şi cu mine îi luăm pe Talag, Reafdaw, Seafe, Toche, Hystykk, Gant, Calthmon, Breggin, Finje şi Jad.

Pe ultimii trei, căpitanul îi alese în grupul lui pentru că îl susţinuseră pe Haskeer când votaseră dacă să deschidă cilindrul sau nu. Nu avea motive să le pună devotamentul la îndoială, dar se gândi că e mai bine să nu meargă cu Alfray, pentru orice eventualitate.

Alfray nu obiectă la jderii primiţi, iar când Stryke le dădu răcanilor ocazia să-şi spună părerea, nu protestă nici unul.

Căpitanul înălţă ochii spre cer.

— Vreau să întârziem cât mai puţin, dar cred că ne putem odihni două ore. Pregătiţi-vă. O să punem două rânduri de paznici, unul la fiecare ceas. Ceilalţi, trageţi un pui de somn. Sunteţi liberi.

— O să-mi împart ierburile vindecătoare şi balsamurile între cele două grupuri. Poate va fi nevoie de ele, anunţă Alfray, apoi plecă în treburile sale foarte nemulţumit.

Jup rămase cu Stryke. Văzându-i expresia, căpitanul îi ghici gândurile.

— Dacă e să ne luăm după grad, tu ar trebui să conduci trupa spre Drogan, Jup. Dar, ca să fiu sincer, ştii că piticii nu sunt priviţi cu ochi buni, poate nici printre jderi. Indiferent ce ţi-ar ştirbi autoritatea, în ceată sau în afara ei, ar pune misiunea în pericol.

— Nu înseamnă nimic faptul că am condus grupul când te-am salvat pe tine şi pe Alfray?

— Înseamnă foarte mult pentru mine şi pentru Alfray. Dar nu despre asta e vorba. Oricum, vreau să te am lângă mine. Lucrăm bine împreună.

Jup zâmbi discret.

— Mulţumesc, şefule. La drept vorbind, nici nu mă deranjează prea tare. Dacă eşti pitic, te obişnuieşti cu tot felul de purtări. Într-un fel, n-am ce comenta: rasa mea şi-o caută cu lumânarea.

— Bine, atunci. Du-te şi odihneşte-te.

— Încă un lucru, Stryke: cum rămâne cu cristalul? Să ia mai mult trupa lui Alfray, dacă o fi să aibă nevoie de el pentru troc?

— Nu. Cred că e bine să rămână lucrurile aşa cum sunt. Fiecare membru al trupei să care o anumită cantitate, aşa supraveghem drogul cel mai bine. Iar Alfray va avea destul, dacă va fi nevoit să facă un schimb. Dar trebuie să insistăm încă o dată că nimeni nu are voie să-şi vâre degetele în el fără să i se permită.

— Am înţeles, o să mă ocup de asta.

Piticul îl părăsi pe căpitan şi se duse să se întindă puţin.

Învelit în pătură, cu capul proptit pe-o şa, Stryke îşi dădu seama că e obosit mort.

Înainte de a-l prinde somnul, i se păru că simte iz de cristal în aer. Îşi zise că-i joacă feste imaginaţia şi se cufundă în braţele întunericului.

7

O umbră mare şi neclară se contura deasupra lui.

Nu vedea prea bine şi nu-şi dădea seama ce era. Clipi de câteva ori, se concentră şi desluşi un copac înalt, cu coroană bogată. Privind în jur, descoperi că se află într-o pădure în care toţi arborii sunt înalţi şi robuşti, şi plini de frunze. Razele soarelui străpungeau tavanul de smarald de deasupra.

Era atâta pace, încât avu senzaţia că era aproape palpabilă. Dar nu era o linişte perfectă. Auzi ciripit delicat de păsări şi încă un sunet, pe care nu-l recunoscu, un tumult neîntrerupt, înăbuşit. Nu era ameninţător, doar necunoscut.

Într-o parte, acolo unde pădurea se rărea, lumina bătea intens. Porni în direcţia aceea. Călcând peste un strat de frunze uscate, ajunse la liziera pădurii. Tumultul se înteţi. El însă tot nu-şi dădea seama ce putea fi.

Departe de umbra copacilor, picioarele îi intrau până la gleznă în iarba fragedă. Când terenul se înclină uşor, iarba făcu loc unei întinderi de nisip alb.

Dincolo de nisip fremăta oceanul nemărginit.

Se întindea cât vedeai cu ochii, la stânga şi la dreapta. Trimitea spre ţărm vălurele trândave, pictate cu alb. Albastrul intens al apei se potrivea cu bolta azurie, pe care pluteau maiestuos nori de culoarea cretei, parcă sculptaţi.

Stryke rămase cu gura căscată la cer. Nu mai văzuse ceva asemănător.

Începu să meargă pe nisip. O adiere caldă şi fină îi mângâia obrazul. Aerul se parfuma cu un buchet de prospeţime. Privind înapoi spre linia copacilor, îşi zări urmele lăsate în nisip. Nu-şi explică de ce îl afecta atât de mult priveliştea.

Aceea fu clipa în care ochii îi căzură pe nişte obiecte în care se reflecta soarele, aflate pe o ridicătură stâncoasă, cam la un kilometru în lungul plajei şi la câţiva metri de ţărm. Erau nişte forme albe, ascuţite. Porni către ele.

Faleza se dovedi mai departe decât părea, dar nu-i veni greu să ajungă acolo. Târându-şi picioarele pe nisipul fierbinte, trecu pe lângă dunele ridicate de vântul harnic. Pe ici, pe colo, mlădiţe de un verde aprins străpungeau stratul fin de nisip.

Pe măsură ce se apropia, se convinse că pe stânca neagră nu se înălţa o singură structură.

Ajungând la faţa dinspre mare a falezei, descoperi că era masată. Aşa că începu să urce.

În curând ajunse pe un platou modest, care găzduia nişte ruine: coloane canelate răsturnate, rămăşiţe de clădiri, blocuri de piatră şlefuită, un şir de trepte crăpate şi tăiate. Toate erau înconjurate de un zid cu creneluri, tot spart, gata să se dărâme. Materialul din care fusese construit avea un aspect albicios, de marmură învechită. Muşchiul şi iedera se înstăpâniseră peste ruine.

Nu recunoştea arhitectura; detaliile şi bogăţia de ornamente nu aduceau cu nimic familiar. Dar găsi elemente care-i spuneau că se uita la o fortificaţie. O confirma şi poziţia ei, cu faţa la ocean, pe o ridicătură. Exact acolo ar fi construit-o şi el. Orice fiinţă cu un dram de înclinaţie spre militărie ar fi procedat la fel.

Cu palma streaşină la ochi, Stryke cercetă priveliştea. Vântul îi biciuia faţa şi-i flutura hainele.

Rămase aşa o vreme, până când sesiză mişcare. Câţiva călăreţi veneau de-a lungul plajei, din direcţia opusă celei din care apăruse el. Pe măsură ce se apropiau, îi numără: erau şapte. Încă puţin şi se convinse că se îndreptau spre fortificaţie. Un glas ascuns din mintea lui îl avertiză de pericolul unei confruntări.

Apoi văzu că sunt orci şi vocea tăcu.

Călăreţii se opriră la baza grămezii de stânci. Când descălecară, îl recunoscu pe unul dintre ei: fata pe care o mai întâlnise aici – unde o fi fost acest „aici”.

Lăsă gândul să se stingă asemenea unei adieri de zefir noaptea.

Fata urca înaintea grupului. Era agilă şi încrezătoare. Ajungând prima în vârf, întinse mâna spre Stryke. El i-o luă şi o ajută să se caţere pe cea din urmă porţiune. Ca ultima oară când o ţinuse de mână, îi simţi mâna fermă şi răcoroasă.

Ţopăind sprintenă spre el, fata îi zâmbi şi se lumină la chipul cu trăsături clare, sincere. Era puţin mai scundă decât el, dar o înălţa pălăria, de data asta una cu smoc lucios de pene verzi şi albastre. Avea un trup bine făcut, fermecător, şi-şi ţinea spatele drept. Nimeni n-ar fi zis că nu e o frumuseţe de fată.

— Te salut, rosti ea.

— Bun găsit.

Ceilalţi orci se răspândiră pe platou. Doi dintre ei erau femei. Îl salutară din cap când trecură pe lângă el; aveau o înfăţişare prietenoasă şi nu păreau deloc îngrijorate că n-ar şti cine e sau ce caută acolo.

— Sunt din clanul meu, îi explică fata.

Stryke îi urmări pe orcii care se deplasară pe o treaptă inferioară a platoului terasat. Se uitau la ocean şi vorbeau între ei. Apoi se întoarse spre fată. Ea îl privea fix.

— E un făcut, ne întâlnim din nou.

— Oare de ce? Tu ce crezi?

După expresia feţei, Stryke ghici că întrebarea i se părea fetei bizară.

— Soarta, zeii. Cine ştie? Ai vrea să fie altfel?

— Nu! Adică nu, n-aş vrea.

Fata îi surâse din nou, cu tâlc, i se păru, apoi deveni serioasă.

— Întotdeauna pari foarte tulburat.

— Zău?

— Ce te nelinişteşte?

— E... greu de explicat.

— Încearcă.

— Tărâmul meu suferă. Foarte mult.

— Atunci, părăseşte-l. Mută-te aici.

— Sunt prea multe lucruri importante care mă leagă de el. Şi nu reuşesc să pricep cum ajung aici.

— E greu de înţeles. Vii în vizită cu mare uşurinţă. Poţi să explici de ce?

— Nu. Sunt şi eu nedumerit, nu am nici o explicaţie.

— Poate vei găsi una, cu timpul. Nu-i nimic. Ce pot face ca să-ţi uşurez povara?

— Sunt plecat într-o aşa-zisă misiune, care m-ar putea elibera de povară.

— Atunci înseamnă că ai speranţe?

— Poate.

— Ar trebui să te gândeşti numai la lucruri bune şi drepte. Aşa faci?

— Da, răspunse Stryke fără ezitare.

— Şi ai convingerea că eşti sincer cu tine însuţi când îndeplineşti această misiune?

— Da.

— Atunci ţi-ai făcut o promisiune. Unde s-a mai văzut orc să nu-şi ţină cuvântul?

— La mine acasă, de prea multe ori.

Fata se arătă şocată.

— De ce?

— Pentru că suntem obligaţi.

— Mare păcat, dar e un motiv în plus să nu-ţi calci promisiunea de data asta.

— Nu-mi permit. Sunt în joc vieţile camarazilor mei.

— O să fii alături de ei. Ca un adevărat orc.

— Rostite de tine, lucrurile par foarte simple. Dar nu întotdeauna e uşor să stăpâneşti cursul faptelor.

— E nevoie de curaj, ştiu, dar sunt convinsă că ţie nu-ţi lipseşte. Indiferent de sarcina pe care ţi-ai propus s-o îndeplineşti, trebuie s-o duci la capăt pe măsura abilităţilor tale. Altfel, de ce mai trăim?

Fu rândul lui Stryke să zâmbească.

— Vorbeşti înţelept. O să cuget la vorbele tale.

Clipa de linişte trecu neatinsă de stânjeneală. În cele din urmă, Stryke, arătând spre ruine, întrebă:

— Ce este acest loc?

— Nimeni nu ştie decât că e foarte vechi, iar orcii nu au nici o pretenţie asupra lui.

— Cum e posibil aşa ceva? Mi-ai spus mai demult că această ţară a ta e casa orcilor şi numai a orcilor.

— Iar tu mi-ai zis că tărâmul tău e împărţit între multe rase. Iată un mister la fel de nepătruns.

— Nimic din ceea ce văd aici nu se potriveşte cu experienţa mea, mărturisi Stryke.

— Mi-am zis eu că nu te-am mai văzut aşteptând aici. E prima oară că ai venit să le saluţi?

— Să aştept? Pe cine să salut?

Fata râse – un râs binevoitor.

— Chiar nu ştii?

— Habar nu am despre ce vorbeşti.

Fata se întoarse şi scrută oceanul. Apoi arătă cu degetul.

— Pe ele.

Stryke văzu pânzele albe umflate ale unor nave navigând la orizont.

— Eşti atât de ciudat, spuse fata, drăguţă. Nu încetezi să mă uimeşti, Stryke.

Bineînţeles, îi ştia numele. Dar el nu-l aflase încă pe al ei.

Se pregătea s-o întrebe cum o cheamă, dar o gură neagră se deschise şi-l înghiţi.

Se trezi bântuit de chipul fetei şi asudat, în ciuda frigului.

După strălucirea din vis, îi trebuiră câteva secunde ca să-şi obişnuiască ochii cu lumina zgârcită a zilei, care nu voia cu nici un chip să mai crească în lumea asta. Îşi puse ordine în minte. Ce-i veni să spună „în lumea asta”? Care alta mai exista, în afară de cea plăsmuită de el în vise? Dacă erau vise... Oricum le-ar fi zis, deveneau tot mai intense. Mai era oare întreg la cap? În vremuri ca acestea, ultimul lucru de care avea nevoie era să-i joace mintea feste.

Nu înţelegea visul. Cu toate acestea, îl întărise. Se simţi ciudat de încrezător în hotărârea luată, în ciuda numeroaselor obstacole pe care i le ridica în cale.

Umbra care se lăsă peste el îl trezi din reverie. Era Jup.

— Căpitane, nu arăţi prea grozav. Te simţi bine?

Stryke încercă să-şi adune gândurile.

— Sunt bine, sergent. Se ridică. E totul pregătit?

— Aproape.

Alfray îşi adunase jumătatea de ceată şi supraveghea încărcarea poverilor pe cai. Stryke şi Jup porniră spre el. Căpitanul îl întrebă pe sergent:

— A tras cineva cristal azi-noapte?

— Nu, din câte ştiu eu. N-ar face-o nimeni fără permisiune. De ce?

— Întrebam şi eu.

Jup îl privi nedumerit, dar nu mai apucă să spună ceva, pentru că ajunseră la Alfray. Caporalul strângea curelele şeii. Smuci de ele pentru ultima oară şi rosti:

— Ei, asta e. Suntem gata.

— Nu uita ce ţi-am spus, îi aminti Stryke. Nu lua legătura cu centaurii decât dacă eşti absolut convins că nu te paşte nici un pericol.

— N-o să uit.

— Ai tot ce-ţi trebuie?
— Cred că da. O să vă aşteptăm la Calyparr.
— În cel mult şase zile.
Stryke întinse braţul şi cei doi îşi dădură mâna ca războinicii, strângându-şi încheieturile.
— Mergi cu bine, Alfray.
— Şi tu, Stryke. Îl salută din cap pe pitic. Jup.
— Mult noroc, Alfray.
Flamura cetei împungea pământul lângă armăsarul lui Alfray.
— M-am obişnuit să fie în grija mea. Te superi, Stryke?
— Sigur că nu. Ia-o.
Caporalul încălecă şi smulse flamura. O ridică, iar ostaşii lui se îndreptară spre cai.
Stryke, Jup şi restul răcanilor urmăriră în tăcere coloana care pornea spre vest.
— Aşadar, noi încotro ne îndreptăm? vru să afle piticul.
— O să cercetăm partea de la est, hotărî Stryke. Să încalece toată lumea.
Jup organiză plecarea, în vreme ce Stryke merse la calul său. Era încă nedumerit de visul parcă real şi inspiră adânc de mai multe ori ca să-şi revină.
Se uită la ceata înjumătăţită şi cugetă la hotărârea pe care i-o întărise visul. Deşi convins că face exact ceea ce trebuie, nu reuşi să scape de senzaţia că s-ar putea să nu-i mai vadă niciodată pe Alfray şi pe ceilalţi.
Jup călări spre el.
— Suntem gata.
— Foarte bine, sergent. Hai să vedem ce putem face pentru a-i găsi pe Coilla şi pe Haskeer, ce zici?

O siliră pe Coilla să meargă pe jos, la capătul unei frânghii prinse de oblâncul şeii lui Aulay. Calul ei era mânat de Blaan. Lekmann mergea în frunte, impunând un ritm rapid.

Le aflase numele ascultând ce vorbesc. Încă un lucru pe care-l înţelese era că pe nici unul nu-l interesa starea ei; îi dădeau apă din când în când, cu scârbă, şi numai ca să-şi protejeze investiţia de pe urma căreia aveau de gând să profite la Hecklowe.

Trioul schimba rar câte-o vorbă, şi aceea în şoaptă, ca să nu fie auzită. Îi aruncau Coillei priviri piezişe. Aulay o săgeta din ochi.

Coilla era rezistentă şi obişnuită cu distanţele mari, dar viteza cu care înaintau era o pedeapsă. Aşa că, atunci când ajunseră la un pârâu şi Lekmann, şeful cu obrazul ciupit şi laţe unsuroase, ordonă aşezarea taberei, se stăpâni cu greu să nu se arate uşurată. Se prăbuşi la pământ cu răsuflarea tăiată şi cu membrele amorţite de durere.

Aulay cel scârbavnic, din a cărui ureche muşcase o bucată, îi legă calul. Însă Coilla nu văzu când trase cu ochiul, singurul lui ochi, lui Lekmann. Apoi o legă şi pe ea, în picioare, de un copac. În sfârşit, cei trei se aşezară.

— Cât mai e până la Hecklowe?

— Vreo două zile, socotesc.

— Mi se pare că nu mai ajungem odată.

— Da, m-am plictisit, Micah, glăsui matahala prostovană cu glas piţigăiat.

Pipăindu-şi urechea bandajată cu stângăcie, Aulay îndreptă degetul mare spre Coilla.

— Poate c-ar trebui să ne distrăm niţel pe seama ei. Scoase cuţitul şi-l pregăti de aruncat. Trece timpul mai repede dacă te antrenezi trăgând la ţintă. Ochi cu atenţie.

Blaan râse ca prostul.

— Termină, mârâi Lekmann.

Aulay îl ignoră.

— Prinde-l, căţea! strigă el şi aruncă.

Coilla înţepeni. Lama se înfipse în pământ la un centimetru de picioarele ei.

— *Încetează*! zbieră Lekmann. N-o să obţinem bani frumoşi pe o marfă stricată. Aruncă un bidon spre Aulay.

Du-te şi adu-ne apă.

Tot bodogănind, Aulay luă bidonul său şi pe al lui Blaan şi plecă la pârâu.

Lekmann se întinse pe spate, cu pălăria pe ochi. Blaan îşi propti capul de o pătură făcută sul, cu spatele la Coilla.

Jderiţa îi urmări. Îi fugiră ochii la cuţit, de care cei trei uitaseră. Ar fi putut ajunge la el. Întinse cu grijă piciorul spre el.

Aulay se întoarse cu apa. Coilla îngheţă şi plecă repede capul, prefăcându-se că moţăie. Omul cu un ochi se holbă la ea.

— Ce ghinion pe capu' nostru, să fim nevoiţi să stăm aici cu o femeie, iar ea să nu fie om, se plânse el.

Lekmann chicoti.

— Mă mir că n-ai încercat-o încă. Sau ai devenit mofturos?

Aulay îl privi dezgustat.

— Aş prefera s-o fac cu un porc.

Coilla deschise ochii.

— Şi eu, îl asigură ea.

— Să-mi bag... în tine, se enervă Aulay.

— Nu sunt porc, ai uitat?

— Preţioasă au ba, să ştii că vin la tine şi-ţi trag nişte picioare să mă ţii minte.

— Mai întâi, dezleagă-mă, ca să fie lupta egală. Mi-ar plăcea să fac tocăniţă din ceea ce crezi tu că ai între fusele alea.

— Ce te lauzi? Nici n-ai cu *ce*, târfo.

— Cu ăştia. Coilla îi arătă dinţii. Ştii ce ascuţiţi sunt.

Aulay fierbea de furie. Duse mâna la urechea ciuntită. Lekmann râânji.

— De unde să ştim că n-a minţit când ne-a zis că ceata ei merge la Hecklowe?

— Nu începe iar, Greever, îi răspunse Lekmann plictisit, apoi se întoarse spre Coilla. Nu ne-ai minţit, drăguţo, nu-i aşa? N-ai îndrăzni.

Ea tăcu şi se mulţumi să-i arunce o căutătură fioroasă.

Scormonind într-un buzunar al vestei, Lekmann scoase două zaruri de os.

— Hai să ne potolim şi să ne trecem vremea cu astea, vreţi?

Scuturâ zarurile în pumn.

Aulay veni lângă el. I se alătură şi Blaan. Imediat se prinseră într-un joc zgomotos şi nu se mai gândiră la Coilla.

Jderiţa se concentră asupra cuţitului. Încet, pândind cu un ochi trioul gălăgios, întinse piciorul spre el. Reuşi să atingă lama cu degetul. Se mai zbătu, se mai întinse, până când îl încercui şi-l trase. Arma căzu, din fericire, înspre ea. Din câteva acrobaţii greoaie, îl aduse destul de aproape.

Fusese legată cu braţele în jurul corpului, dar sfoara era destul de lungă încât să ajungă la cuţit. Îl prinse cu mare grijă în palmă şi începu să taie funia dintr-o poziţie foarte incomodă.

Vânătorii de recompense jucau liniştiţi, cu spatele la ea.

Frecă lama pe funie în sus şi în jos, cât de repede putu. Cânepa începu să se desfacă. Îşi încordă muşchii ca să întindă bine legătura şi s-o taie mai repede.

Căzură şi ultimele fire. Era liberă, îşi desfăcu funia din jurul trupului cu gesturi neobservate. Oamenii aruncau zarurile în continuare şi ţipau unul la altul, ca şi cum ea n-ar fi existat. Porni cât se poate de prudentă spre calul ei, aflat şi el într-o poziţie prielnică.

Ghemuindu-se, cu arma strânsă între degete, întinse mâna spre armăsar. Îi era teamă că animalul o să fornăie sau o să facă alt zgomot care să atragă atenţia. Îl mângâie cu blândeţe şi-i şopti să stea cuminte. Apoi îşi strecură un picior în scară şi întinse mâna să se prindă de şa.

Şaua se desprinse, iar ea căzu ca o pleaşcă. Cuţitul zbură prin aer. Calul se sperie şi sări pe picioarele din spate.

Coilla auzi hohotele barbare ale vânătorilor de recompense, care se îndoiau de râs. Lekmann veni la ea cu sabia scoasă şi trase un picior cuţitului.

Atunci văzu jderiţa că fuseseră desfăcute curelele şeii.

— Pe câmpia asta pustie, trebuie să-ţi găseşti singur distracţii, hohoti el.

— Ce *mutră* a făcut! o maimuţări Aulay.

Blaan se ţinea de burtă şi se clătina de râs. Îi curgeau lacrimi pe obrajii puhavi. Dintr-odată, ceva îi atrase atenţia. Se opri, se holbă şi spuse:

— Ia priviţi într-acolo.

Se apropia un călăreţ pe un armăsar alb ca neaua.

8

Era un om, constatară ei.

— Cine dracu' e *ăla*? întrebă Lekmann.

Tovarăşii lui îşi luară o mină tâmpă şi ridicară din umeri. Lekmann îngenunche şi-o legă pe Coilla cu mâinile la spate.

Pe urmă, cei trei se înarmară şi-l pândiră pe călăreţul care se apropia în ritm constant. În curând reuşiră să-l vadă bine.

Chiar călare, îţi dădeai seama că e înalt şi cu spatele drept, vânos, mai degrabă decât musculos. Avea păr castaniu până la umeri şi o barbă aranjată. Purta o vestă cafenie, cu modele discrete, ţesute cu fir de argint. Pantalonii de piele bufanţi intrau în cizme negre. O mantie albastru-închis îi flutura pe spate. La prima vedere, nu avea armă.

Smuci de frâie şi opri armăsarul în faţa lor. Descălecă fără o vorbă. Se mişca uşor şi sigur pe sine şi zâmbea.

— Cine eşti? îl întrebă Lekmann. Ce vrei?

Străinul aruncă o privire Coillei, apoi lui Lekmann. Nu-şi şterse zâmbetul de pe faţă.

— Mă cheamă Serapheim, răspunse el cu glas ferm şi calm, şi nu vreau decât apă.

Arătă din cap spre izvor.

Nu puteai spune câţi ani are. Ochi albaştri, nas uşor acvilin, gură frumoasă – era atrăgător într-un fel greu de

descris. Dar avea un aspect impunător şi, când se uita la tine, parcă-ţi vedea în fundul sufletului.

Lekmann se uită scurt spre Blaan şi Aulay.

— Fiţi cu ochii în patru, poate mai sunt şi alţii.

— Sunt singur.

— Vremurile sunt tulburi, Serapheim sau cum ai zis că te cheamă. Când rătăceşti singur, fără o mică armată după tine, cauţi necazul cu lumânarea.

— Şi voi călătoriţi singuri.

— Dar noi suntem trei şi e destul. Ştim să avem grijă de noi.

— Nu mă îndoiesc. Însă eu nu sunt o ameninţare şi nici nu sunt ameninţat. Dar, ia spuneţi, nu cumva sunteţi patru?

Întoarse capul spre Coilla.

— Ea doar vine cu noi. Nu e *de-a noastră*, explică Aulay.

Serapheim nu comentă, iar faţa lui rămase impenetrabilă.

— Ai mai văzut semeni de-ai ei prin părţile astea? se interesă Lekmann.

— Nu.

Coilla îl studie pe nou-venit şi citi în ochii lui mai multă agerime decât arăta. Dar îşi zise că nu are nici o şansă de a primi ajutor de la el.

Calul străinului merse la pârâu, îşi vârî botul în apă şi începu să bea. Îl lăsară în pace.

— Cum ţi-am zis, în zilele astea, un om singur riscă multe dacă se apropie de străini, repetă Lekmann cu subînţeles.

— Nu v-am văzut decât în ultima clipă, recunoscu Serapheim.

— Nu-i grozav de înţelept nici să te plimbi cu ochii închişi.

— Sunt un visător. Trăiesc în lumea mea.

— Asta-i cea mai sigură cale spre pierzanie, remarcă Aulay.

— Eşti cu Uni sau cu Mani? întrebă Blaan fără ocolişuri.

— Nici cu unii, nici cu alţii, răspunse Serapheim. Voi?

— La fel, spuse Lekmann.

— Ce bine! M-am săturat să umblu ca pe ouă. O vorbă sinceră, rostită în tovărăşie duşmănoasă, îţi poate aduce necazuri.

Coilla se întrebă în ce fel de tovărăşie considera el că se află acum.

— Deci nu crezi în zei? insistă Aulay.

— N-am spus asta.

— Mi-am zis că precis crezi într-o forţă divină, dacă umbli fără spadă.

Era un comentariu ironic.

— În meseria mea n-am nevoie de spadă.

— Şi ce meserie-i asta? întrebă Lekmann.

Serapheim îşi flutură mantia şi înclină din cap ca la spectacol.

— Sunt un bard rătăcitor. Un povestitor. Un meşter al vorbelor.

Aulay pufni, rezumând proasta părere pe care o aveau toţi trei despre respectiva ocupaţie. Coilla se convinse încă o dată că bărbatul nu-i era de nici un folos.

— Dar voi, domnilor, cum vă descurcaţi pe lume?

— Ne oferim serviciile de ostaşi liberi, răspunse Lekmann trufaş.

— Şi ne mai ocupăm şi de stârpirea pocitaniilor câteodată, adăugă Aulay, aruncând priviri sfredelitoare spre Coilla.

Serapheim încuviinţă. Zâmbi, dar nu mai spuse nimic.

— Atâtea lupte şi neînţelegeri sunt acum, că trebuie să-ţi meargă destul de rău cu meseria ta.

— Dimpotrivă, vremurile nesigure îmi sunt de folos. Serapheim le observă expresia bănuitoare. Când au numai necazuri, oamenii vor să uite de grijile zilnice.

— Păi, dacă merge treaba, înseamnă că o duci bine, sugeră Aulay viclean.

Coilla îşi zise că străinul ori e prost, ori prea naiv pentru binele lui.

— Bogăţiile mele nu se pot cântări, nici număra ca aurul.

— Cum vine asta? îşi exprimă Blaan nedumerirea.

— Poţi spune care-i preţul soarelui, al lunii sau al stelelor? Cât preţuieşte vântul care-ţi mângâie chipul, ciripitul păsărilor? Apa?

— Vorbe dulci, de... *poet*, rosti Lekmann dispreţuitor. Dacă astea sunt bogăţiile tale din Maras-Dantia, tare subţire trebuie să-ţi fie punga.

— Ai dreptate, într-un fel, îngădui Serapheim. Lucrurile nu mai sunt ca înainte, ba se înrăutăţesc pe zi ce trece.

Aulay trecu la ironii:

— Zici că mănânci soarele şi stelele? La cină te hrăneşte vântul? Slabă răsplată pentru munca ta, povestitorule.

Blaan rânji ca prostul.

— În schimbul poveştilor, oamenii îmi dau mâncare, băutură, adăpost. Câte-un bănuţ, din când în când. Sau o poveste de-a lor. Poate aveţi şi voi una, s-o spun şi altora?

— Bineînţeles că nu, pufni Lekmann batjocoritor. Ale noastre nu te-ar interesa pe tine, născocitorule.

— Nu fi aşa sigur. Toate poveştile oamenilor au însemnătatea lor.

— Pe-a noastră n-ai auzit-o. Încotro te-ndrepţi?

— Încotro văd cu ochii.

— Şi nici nu vii dintr-un loc anume, nu?

— De la Hecklowe.

— Acolo mergem noi! exclamă Blaan.

— *Ţine-ţi gura*! se răsti Lekmann. Îi zâmbi prefăcut lui Serapheim. Şi... ce mai e nou pe la Hecklowe?

— Ca peste tot: haos, încrâncenare. Portul se transformă în adăpostul criminalilor. Gemea de tâlhari, negustori de sclavi şi alţii ca ei.

Coillei i se păru că străinul rostise mai apăsat „negustori de sclavi”, dar nu fu sigură.

— Serios? rosti Lekmann, simulând nepăsarea.

— Consiliul şi Supraveghetorii încearcă să ţină lucrurile sub control, dar magia e la fel de neprevăzută acolo ca peste tot. De-asta le e atât de greu.

— Mai mult ca sigur.

Serapheim se întoarse spre Coilla.

— Ce părere are prietena voastră de rasă străveche că merge în vizită într-un loc cu faimă atât de proastă?

— Ar fi grozav dacă aş avea de ales, răspunse jderiţa.

— Ea n-are nimic de zis despre asta! interveni imediat Lekmann. Oricum, e oarcă şi poate să aibă grijă de ea şi singură.

— Poţi să fii convins, mormăi Coilla.

Povestitorul văzu expresiile îndârjite ale bărbaţilor.

— Păi, eu o să beau nişte apă şi pe urmă îmi văd de drum.

— Trebuie să plăteşti pentru ea, hotărî Lekmann.

— N-am ştiut că pârâul e proprietatea cuiva.

— E al tuturor, dar azi noi suntem stăpânii lui. Ştii vorba aia...

— Aşa cum v-am spus, nu am ce să vă dau.

— Eşti povestitor, spune-ne o poveste. Dacă ne place, îţi iei calul şi bei apă.

— Şi dacă nu?

Lekmann ridică din umeri.

— Păi, poveştile sunt banul meu. De ce nu?

— Să zicem că ne spui una de-aia care-i sperie pe idioţi, bodogăni Aulay. Ca alea cântate de zâne, despre troli care halesc bebeluşi sau despre faptele temutului Sluagh. Voi, plăsmuitorii, sunteţi toţi o apă şi-un pământ.

— Nu, nu la aşa ceva mă gândeam.

— Da' la ce?

— Aţi pomenit de Uni. Mi-am zis să vă povestesc o fabulă de-a lor.

— O, nu, fără tâmpenii religioase.

— E şi nu e religioasă. Vreţi s-o auziţi sau nu?

— Dă-i drumu', oftă Lekmann. Da' sper că nu ţi-i tare sete.

— Ca toţi oamenii, probabil credeţi că Uni sunt fanatici de neclintit şi înguşti la minte.

— Ba bine că nu.

— Şi aveţi dreptate, cei mai mulţi aşa se dovedesc. Au o grămadă de habotnici printre ei. Dar nu toţi sunt aşa. Câţiva sunt mai îngăduitori. Găsesc chiar o parte amuzantă în crezul lor.

— Asta nu-mi vine să cred.

— E-adevărat. Sunt fiinţe modeste, ca voi şi ca mine, numai că se află sub influenţa religiei. Câteodată îţi dai seama de asta din poveştile lor, pe care au grijă să le spună numai în secret, luaţi aminte. Ele circulă din gură în gură şi unele ajung la mine.

— N-ai de gând să începi odată?

— Ştiţi ce cred Uni? Aşa, în mare.

— Puţin.

— Atunci poate ştiţi că în cărţile lor sfinte scrie că Zeul lor unic a creat rasa umană făurind un singur bărbat, Ademnius, şi o singură femeie, Evelaine.

Aulay îl luă în râs.

— Mi-e nu mi-ar ajunge una.

— Ştim lucrurile astea, îşi arătă Lekmann nerăbdarea. Nu suntem proşti.

Serapheim nu-i luă în seamă.

— Uni cred că, la început, Zeul i-a vorbit lui Ademnius şi i-a explicat ce face şi ce aşteaptă de la fiinţele pe care le-a creat. Aşa că, într-o zi, Zeul a venit la Ademnius şi i-a spus: „Am pentru tine două veşti bune şi una proastă. Pe care vrei s-o auzi mai întâi?” „Pe cea bună, Doamne”, i-a răspuns Ademnius. „Prima veste bună este că ţi-am făcut un organ minunat, numit creier. Te va ajuta să înveţi, să judeci şi să faci tot felul de lucruri interesante.” „Mulţumesc, Doamne.” „A doua veste bună este că ţi-am mai făcut un organ numit penis.”

Vânătorii de recompense zâmbiră obraznic. Aulay îi trase un ghiont lui Blaan în coaste.

— „Acest organ îţi va oferi plăcere ţie şi îi va oferi plăcere lui Evelaine”, continuă Serapheim, „şi cu el o să faceţi copii care să trăiască în lumea asta minunată, pe care am făurit-o

pentru voi.” „O, ce frumos!”, s-a bucurat Ademnius. „Dar care-i vestea proastă?” a întrebat el. „Nu poţi folosi amândouă organele deodată”, i-a răspuns Zeul.

Se lăsă un moment de linişte până când ascultătorii luară seama la tâlc, apoi se puseră pe hohotit ca nişte barbari, deşi Coilla credea că e foarte posibil ca Blaan să nu fi înţeles nimic.

— Nu-i neapărat o poveste, ci o snoavă, spuse Serapheim. Dar mă bucur că v-a plăcut.

— A fost ca lumea, recunoscu Lekmann. Şi adevărată, zic eu.

— Desigur, după cum v-am spus, obiceiul e să-mi daţi un ban sau orice în semn de apreciere.

Cei trei se potoliră imediat. Faţa lui Lekmann se schimonosi de furie.

— Na, că ai făcut-o latră.

— Noi am zis că *tu* ne plăteşti pe *noi*, spuse Aulay.

— V-am zis, nu am ce să vă dau.

Blaan zâmbi răutăcios.

— O să ai şi mai puţin când terminăm cu tine.

Aulay începu să socotească:

— Ai cal, cizme frumoase şi mantia aia fină. Poate şi o pungă, deşi ai zis că nu.

— Pe lângă asta, ştii prea multe despre treburile noastre, încheie Lekmann.

În ciuda tensiunii, Coilla îşi dădu seama că povestitorul nu era speriat. Deşi trebuie să-i fi fost şi lui foarte limpede că indivizii erau în stare să omoare numai de dragul de-a omorî.

Jderiţa surprinse mişcare pe câmpie. Speranţa îi încălzi sufletul. Dar pe urmă văzu cine se mişcă şi înţelese că nu era vorba de scăpare. Dimpotrivă.

Serapheim nu observase nimic. Nici vânătorii de recompense. Se pregăteau de încăierare. Lekmann ridică sabia şi se îndreptă spre povestitor. Ceilalţi doi veneau după el.

— Avem musafiri, îi anunţă ea.

Bărbaţii se opriră, se uitară la ea, apoi îi urmăriră privirea.

Un grup mare de călăreţi se ivi la orizont, mult în faţa lor. Se deplasau încet de la est spre sud-vest, pe un drum care îi ducea, dacă nu la pârâu, cel puţin aproape de el. Aulay duse mâna la ochi.

— Ce sunt ăştia, Micah?

— Oameni. Îmbrăcaţi în negru, din câte văd. Ştii ce zic eu? Că-s oamenii lui Hobrow. Ăia... cum le zice...

— Paznici.

— Da, exact. La naiba, trebuie s-o ştergem. Ia-o pe oarcă, Greever. Jabeez, adu caii.

Blaan nu se mişcă. Stătea cu gura căscată şi se holba la călăreţi.

— Zici că n-au simţul umorului, Micah?

— N-au! Adu caii!

— Hei! Străinul!

Serapheim fugise spre vest.

— Lasă-l naibii. Avem treburi mai importante.

— Bine că nu i-am făcut felul, Micah, îşi dădu cu părerea Blaan. Nu-i bine să omori nebuni, aduce ghinion.

— *Dobitoc* superstiţios! Mişcă-ţi fundul mai repede!

O legară fedeleş pe Coilla de calul ei şi-o şterseră în mare grabă.

9

— *Uită-te*! ţipă Jennesta. Uită-te să-ţi vezi isprava cu ochii tăi, *ratatule*!

Mersadion se uită la harta de pe perete şi îl apucă tremuratul. Era împânzită cu semne: roşii pentru forţele reginei, albastre pentru cele ale duşmanilor Uni. Câte roşii, tot atâtea şi albastre. Nu era de bine.

— N-am suferit nici o pierdere, îndrăzni el, înspăimântat.

— Dacă am fi suferit, de mult ţi-ai fi mâncat ficatul! Unde sunt *avantajele* noastre?

— Războiul s-a extins, doamnă. Luptăm pe atâtea fronturi...

— N-am nevoie de lecţii despre situaţia noastră, generale! Vreau rezultate!

— Vă asigur că...

— E foarte grav, continuă regina, dar asta nu-i nimic pe lângă faptul că n-am găsit banda aia de nemernici! Ai veşti despre ei?

— Păi...

— N-ai. Dar de la vânătorii de recompense ai lui Lekmann ai primit vreun semn?

— Au...

— N-ai primit.

Mersadion nu îndrăzni să-i aducă aminte că implicarea oamenilor fusese ideea ei. Învăţase repede că Jennesta îşi asuma victoriile, dar înfrângerile le arunca pe umerii altora.

— Am sperat că te vei descurca mai bine decât Kysthan, *decedatul* tău predecesor, adăugă ea explicit. Vreau să cred că n-o să mă dezamăgeşti.

— Maiestate...

— Te previn că, de acum înainte, îţi voi supraveghea cu şi mai multă atenţie munca.

— Aş...

De data asta îl întrerupse o bătaie uşoară în uşă.

— Intră! ordonă Jennesta.

Unul dintre servitorii ei elfi pătrunse în cameră şi se înclină. Creatura androgină avea o constituţie atât de fragilă, încât membrele ei parcă stăteau să se rupă. Avea o piele aproape transparentă, ochi albaştri şi nas de copil. Pletele şi genele galbene îi subliniau fragilitatea feţei.

Elful ţuguie buzele şi gânguri:

— Stăpâna Dragonilor, doamnă.

— Altă incapabilă, se enervă Jennesta. Spune-i să intre.

Ca spiriduş, progenitură hibridă născută dintr-un elf şi-un gnom, Stăpâna Dragonilor semăna puţin cu servitorul. Dar era mai robustă şi înaltă chiar şi pentru rasa ei.

Conform tradiţiei, purta haine numai în culoarea brun-roşcată a pădurilor tomnatice. Nu avea alte podoabe decât şnururi aurii la gât şi la încheieturi. O salută pe regină printr-o foarte discretă înclinare a capului.

Ca de obicei când avea de-a face cu slugile, Jennesta nu pierdu vremea cu politeţuri.

— Recunosc că nu sunt mulţumită de eforturile tale, Glozellan, o anunţă ea.

— Doamnă? rosti spiriduşul cu glasul piţigăiat, calm şi îndepărtat, tipic rasei sale.

Toată lumea ştia cât o enerva asta pe Jennesta.

— În ce-i priveşte pe jderi, explică ea voit ameninţător.

— Călăreţii mei v-au urmat strict ordinele, Maiestate, replică Glozellan.

Avea o expresie de respect de sine pe care mulţi ar fi considerat-o aroganţă. Încă o trăsătură a rasei sale mândre, care o înfuria şi mai tare pe regină.

— Dar nu i-ai găsit, spuse Jennesta.

— Îmi cer iertare, doamnă, dar ne-am luptat cu ceata lângă Păşunea Ţesătorului, îi aminti Stăpâna Dragonilor.

— Şi i-aţi lăsat să scape! Halal luptă! Dacă nu cumva crezi că a-i găsi înseamnă a te bate cu ei.

— Nu, Maiestate. Au fost urmăriţi şi au scăpat ca prin urechile acului.

— Şi care-i diferenţa?

— Firea schimbătoare a dragonilor îi face într-o oarecare măsură imprevizibili, doamnă.

— Un meşter prost dă vina întotdeauna pe unelte.

— Îmi asum răspunderea acţiunilor mele şi ale supuşilor mei.

— Foarte bine. Căci în slujba mea, dacă te sustragi de la răspundere, suporţi consecinţele. Şi nu sunt deloc plăcute.

— Nu vreau decât să arăt că dragonii sunt o armă nesigură, Maiestate. Se ştie că sunt foarte încăpăţânaţi.

— Atunci poate că ar trebui să găsesc pe altcineva să-i îmblânzească.

Glozellan tăcu.

— Am crezut că m-am exprimat clar, continuă Jennesta, dar se pare că trebuie să mă repet. Asta-i valabil şi pentru tine, generale. Mersadion se crispă. Să nu vă iluzionaţi că ar exista pentru mine ceva mai important decât să fie găsit artefactul furat de jderi şi adus la mine.

— Ar fi de ajutor, Maiestate, spuse Glozellan, dacă am şti ce e acest artefact şi de ce...

Pereţii răsunară de ecoul unei palme zdravene. Capul Stăpânei Dragonilor se răsuci lateral sub greutatea ei. Se clătină şi duse mâna la obrazul înroşit. Din colţul gurii începu să-i curgă un firişor de sânge.

— Bagă bine la cap, o avertiză Jennesta, cu ochii sclipind de furie. M-ai mai întrebat odată despre obiectul pe care-l caut. Îţi repet răspunsul de atunci: nu e treaba ta. Dacă nu-nveţi ce înseamnă supunerea, o să suferi mai mult.

Glozellan ripostă cu o privire mândră.

— *Toate* resursele existente se vor folosi pentru căutarea jderilor, declară Jennesta. Şi, dacă nu obţin de la voi doi ce vreau, o să-mi caut alt general şi altă Stăpână de Dragoni. Aţi face bine să vă gândiţi cum vă veţi petrece... viaţa de *pensionari*. Acum căraţi-vă.

După plecarea celor doi, regina îşi jură că de acum înainte se va implica mai mult în căutarea jderilor. Dar trecu imediat la altceva. Avea nişte gânduri. Foarte dezagreabile.

Părăsi camera strategică ieşind pe altă uşă decât supuşii, apoi coborî o scară spiralată îngustă. Coridoarele subterane răsunară de ecoul paşilor săi. Ajunse la camera ei din subsolul palatului. Garda orcă luă poziţia de drepţi când ea se strecură înăuntru.

Servitorii nu mai pridideau cu lucrul în încăperea spaţioasă, târând găleţi la o cadă mare, puţin adâncă, întărită cu metal. Terminară treaba sub privirile ei nerăbdătoare. Odată expediaţi, Jennesta se duse la cadă şi-şi trecu fin degetele prin lichidul călduţ.

Sângele se potrivea nevoilor sale, dar descoperi furioasă că fuseseră uitate în el bucăţi mici de carne. Când aleseseră lichidul special drept mediu, străbunii spuseseră clar că trebuie să fie cât se poate de pur. Îşi notă în minte să ceară gărzilor să-l strecoare şi să tragă cuiva o bătaie ca să fie bine înţeleasă dorinţa ei.

Întrucât sângele se închega la suprafaţă, începu invocaţiile şi rugăciunile. Ciorba rubinie lipicioasă se îngroşă treptat şi căpătă un aspect lucios. În cele din urmă, tremură, născu un vârtej leneş şi din el răsări un chip.

— *Nimereşti în cele mai nefericite clipe, Jennesta*, se plânse faţa. *Nu e deloc momentul să vorbim.*

— M-ai minţit, Adpar.

— *În legătură cu ce?*

— Cu obiectul care mi s-a furat.

— *O, nu, m-am plictisit de subiectul ăsta jalnic.*

— Mi-ai spus sau nu că nu ştii nimic despre artefactul pe care-l caut?

— *Habar n-am ce cauţi. Am încheiat discuţia.*

— Nu, aşteaptă. Am metodele mele, Adpar. Metode şi ochi care caută în locul meu. Iar ceea ce ştiu se potriveşte numai cu artefactul meu. Căzu pe gânduri. Ori cu el, ori cu...

— *Presimt că iar începi cu fanteziile bizare, draga mea.*

— Despre altul e vorba, nu-i aşa? Ai *altul*?

— *Sunt convinsă că nu ştiu ce...*

— Târfă mincinoasă! L-ai ţinut ascuns!

— *Nu spun nici da, nici nu.*

— Asta înseamnă că recunoşti.

— *Ascultă, Jennesta, e posibil să fi avut ceva asemănător cu ceea ce cauţi tu, dar asta e deja istorie. A fost furat.*

— Ca al meu. Ce convenabil. Nu te aştepţi să te cred, nu?

— *Mă doare-n cot dacă mă crezi sau nu! În loc să mă asasinezi cu obsesiile tale, ar trebui să te ocupi de găsirea hoţilor. Dacă se joacă cineva cu focul, ei sunt aceia!*

— Atunci cunoşti semnificaţia obiectului! A tuturor obiectelor!

— *Ştiu doar că trebuie să fie ceva nemaipomenit, dacă te agiţi atâta pentru el.*

O mică erupţie tulbură pelicula coagulată. Se formă un alt chip, însoţit de un alt glas.

— *Are dreptate, Jennesta*.

Adpar şi Jennesta gemură la unison.

— *Nu te băga, curioaso*! se răţoi Adpar.

— De ce nu pot să vorbesc niciodată cu Adpar fără să te vâri şi tu în discuţie, Sanara? se plânse Jennesta.

— *Ştii de ce, surioară*: *legătura noastră e prea strânsă*.

— *Mare păcat*, murmură Adpar.

— *Nu avem timp de ciorovăială*, le avertiză Sanara. *Adevărul e că o ceată de jderi are cel puţin un instrument. Cum ar putea ei să înţeleagă puterea lor uriaşă*?

— Cum adică, cel puţin unul? întrebă Jennesta.

— *Eşti sigură că nu-i aşa*? *Lucrurile se precipită. Intrăm într-o perioadă în care orice e posibil*.

— Ţin situaţia sub control.

— *Serios*? zise Sanara, neîncrezătoare.

— *Nu mă luaţi în seamă*, se îmbufnă Adpar, *pe mine nu mă aşteaptă decât un simplu război... Am, ce să zic, o groază de vreme la dispoziţie ca să vă ascult cum faceţi schimb de ghicitori.*

— *Poate că tu nu ştii despre* ce *vorbesc, Adpar, dar Jennesta ştie. Ceea ce trebuie ea să înţeleagă este că puterea trebuie să slujească binele, nu răul, altfel dezastrul se va abate asupra noastră, a tuturor*.

— Of, *te rog* şuieră Jennesta sarcastic, nu mai face pe martira, Sanara.

— *N-ai decât să crezi despre mine ce vrei, m-am obişnuit cu asta. Dar nu subestima ceea ce se va dezlănţui, acum că evenimentele au început să curgă*.

— Duceţi-vă naibii amândouă! strigă Jennesta, spintecând nervoasă crusta de sânge.

Imaginile se disipară. Rămase acolo şi, o vreme, îşi răsuci gândurile pe toate părţile. Aşa cum îi stătea în fire, nu credea nici că Sanara are dreptate, nici că Adpar spune adevărul. Trase concluzia că e timpul să ia măsuri în legătură cu una dintre surorile ei aducătoare de necazuri.

Cel mai mult o frământa că jderii o trădaseră, dar fremăta la gândul pedepsei pe care le-o va da.

Haskeer tot nu era convins că merge în direcţia cea bună. Nici măcar nu ştia prea bine unde se află şi nu luă în seamă vremea aspră din nord.

Pentru el, adevărat era doar cântecul din mintea sa. Îl mâna de la spate fără cruţare, îl îmboldea să meargă mai departe, mai repede, într-o direcţie care – atunci când se gândea la asta – spera să-l ducă la Cairnbarrow.

Drumul coborî într-o vale împădurită. Haskeer galopă cu armăsarul fără ezitare, privind numai înainte.

Pe la jumătatea lui, în punctul cel mai de jos al văii, se adunase apă şi se formase o întindere noroioasă. Cărarea se îngusta şi ea, înconjurată de tot mai multă vegetaţie care, în ciuda vremii de iarnă, era foarte deasă. Trebui să-şi lase calul la galop mic şi asta îl iritä la culme.

În timp ce-şi croia drum prin mocirlă, auzi un fâşâit în dreapta. Apoi un foşnet şi-un pocnet. Se răsuci şi întrezări ceva îndreptându-se cu viteză spre el. Nu avu timp să se ferească. Obiectul îl pocni tare de tot. Haskeer căzu de pe cal.

Zăcând ameţit în noroi, ridică ochii şi văzu ce îl izbise: un trunchi de copac care încă se balansa, legat cu funii groase de o creangă rezistentă de deasupra. Cineva ascuns îl lansase ca pe-un berbec.

Haskeer icni de durere. Vru să se ridice, când se pomeni apucat de nişte mâini aspre. I se păru că vede oameni îmbrăcaţi în negru. Începură să-l lovească cu pumnii şi cu picioarele. Incapabil să dea înapoi, nu reuşi decât să-şi acopere faţa cu mâinile.

Agresorii îl ridicară şi-i luară armele. Îi smulseră săculeţul de la centură şi-i legară mâinile la spate.

Zăpăcit de durere, Haskeer îşi concentră privirea pe o siluetă apărută în faţa lui.

— Eşti sigur că-i legat bine? întrebă Kimball Hobrow.

— Da, răspunse un paznic.

Un alt acolit de-ai predicatorului îi dădu săculeţul. Hobrow se uită în el şi se lumină la faţă de bucurie. Ori de lăcomie, poate.

Vârî mâna înăuntru, scoase stelele şi le ridică vesel. Relicva lui şi perechea ei! Nici nu sperase la aşa ceva.

— Domnul este cu noi astăzi. Ridică braţele. Îţi mulţumim, Doamne, că ne-ai înapoiat ce e al nostru! Şi că ai trimis creatura asta în braţele noastre, uneltele dreptăţii Tale!

Se încruntă la orc.

— Vei fi pedepsit pentru mârşăviile tale, sălbaticule, în numele Fiinţei Supreme.

Haskeer începea să-şi revină din ameţeală. Cântecul dispăruse, înlocuit de exclamaţiile sforăitoare ale acelui om nebun. Nu se putea mişca, nici elibera. Un lucru însă tot putea face: îl scuipă pe Hobrow în obraz.

Îngrozit, predicatorul sări în spate ca ars cu fierul roşu. Se frecă pe faţă cu mâneca şi bolborosi „prihănit, prihănit”. Când termină, întrebă încă o dată:

— Eşti sigur că-i legat ca lumea?

Primi din nou asigurările adepţilor. Pe urmă făcu un pas în faţă, îşi adună degetele pumn şi-i trase câteva lui Haskeer în stomac, urlând:

— Vei plăti pentru sfidarea unui slujitor al Domnului!

Haskeer primise pumni şi mai grei. Mult mai grei. Ai lui Hobrow erau o mângâiere. Însă paznicii, dându-şi seama că eforturile conducătorului lor nu dădeau rezultate, începură să-l tăbăcească şi ei.

Printre lovituri, orcul îl auzi pe predicator strigând:

— Nu uitaţi de restul cetei! Ai lui ar putea fi prin preajmă! Trebuie să plecăm de aici!

Braţele duşmane îl târâră pe Haskeer aproape leşinat.

Alfray şi jumătatea lui de jderi călătoriră spre Golful Calyparr aproape o zi întreagă fără să dea de necaz. Caporalul îşi folosi autoritatea pentru a-l avansa temporar în rang pe Kestix, unul dintre răcanii mai descurcăreţi. De fapt, îl făcu un fel de caporal secund. Asta însemna că avea lângă el un egal cu care să-şi petreacă timpul.

În timp ce mergeau spre vest, pe păşuni îngălbenite, îl trase de limbă pe Kestix despre moralul ostaşilor.

— Desigur, sunt preocupaţi, domnule, îi spuse proaspătul promovat. Îngrijoraţi cred că ar fi un cuvânt mai potrivit.

— Nu sunt singurii.

— Lucrurile s-au schimbat foarte mult şi foarte repede. Parcă am fost târâţi printre evenimente fără să avem timp să ne gândim.

— Totul se schimbă. Maras-Dantia se schimbă. Poate că moare. Din cauza oamenilor.

— Oamenii sunt de vină, da. Au dat lumea peste cap, bestiile.

— Nu-ţi pierde curajul. Putem reface totul, dacă ducem la bun sfârşit planul căpitanului nostru.

— Nu vă supăraţi, domnule caporal, dar ce e cu planul ăsta?

— Poftim?

— Păi, ştim cu toţii că e important să găsim stelele alea, dar... *de ce*?

Alfray se zăpăci.

— Unde vrei să ajungi, ostaş?

— Încă nu ştim ce rost au, la ce folosesc. Nu-i aşa, domnule caporal?

— Ai dreptate. Dar, în afară de... hai să zicem de puteri magice, ştim că mai au un fel de putere. Şi alţii le vor. În

cazul stăpânei noastre, Jennesta, alţii mult mai puternici. Poate că asta ne aduce un avantaj.

Alfray întoarse capul să verifice coloana. Între timp, Kestix se gândi la vorbele lui. Când caporalul se îndreptă în şa, îl aştepta altă întrebare:

— Dacă nu vă supăraţi, vă rog, cum o să ne desfăşurăm misiunea la Drogan? Intrăm aşa, pur şi simplu, şi încercăm să punem mâna pe stea?

— Nu. Ne apropiem cât se poate de satul lui Keppatawn şi îl cercetăm. Dacă nu e primejdios, putem începe să negociem. Dar, în principal, stăm la pândă şi aşteptăm să apară şi restul cetei.

Kestix mai puse o întrebare, cam şovăitor:

— Credeţi că va veni?

Alfray se cutremură.

— Nu fi pesimist, ostaş, replică el, poate prea ferm. Trebuie să credem că ne vom reuni cu Stryke şi cu cei ce-l însoţesc.

— Nu vreau să fiu nerespectuos faţă de căpitan, zise răcanul repede. Dar se pare că lucrurile au scăpat de sub control.

— Ştiu. Dar ai încredere în Stryke.

Alfray se întrebă dacă era un sfat bun. Nu că Stryke n-ar fi demn de încredere. Însă nu putea scăpa de senzaţia enervantă că bunul lor căpitan se întindea mai mult decât îi era plapuma. Ţipetele ostaşilor îl treziră la realitate. Kestix strigă:

— Domnule caporal! Priviţi!

Alfray se uită în faţă şi văzu un convoi de patru căruţe trase de boi la cotitura drumului. Orcii şi convoiul mergeau pe aceeaşi cărare care străbătea o viroagă. Unii dintre ei trebuiau să se dea la o parte. Încă nu se vedea clar cine stătea în căruţe.

Două posibilităţi se născură în mintea lui Alfray. Pe de o parte, dacă ceata se întorcea, sigur atrăgea atenţia. Pe lângă asta, nu stătea în firea orcilor să dea înapoi. Pe de

alta, dacă cei din căruţe se dovedeau periculoşi, tot nu erau mai mulţi decât orcii lui. Aveau şanse să-i biruiască.

— Poate sunt doar fiinţe care călătoresc paşnic în treburile lor, îi spuse lui Kestix.

— Dar dacă sunt Uni?

— Dacă sunt oameni, Uni sau Mani, nu contează, îi omorâm, îl informă Alfray categoric.

Când cele două grupuri se apropiară, orcii îi identificară pe cei din căruţe.

— Gnomi, rosti Alfray.

— Putea fi mai rău, domnule. Sunt aprigi în luptă ca puii de iepure.

— Da, şi nu se bagă în treburile altora.

— Sunt primejdioşi numai dacă îşi vâră cineva nasul în comorile lor. Şi, din câte ţin minte, magia lor îi ajută să găsească filoane de aur, aşa că n-ar trebui să avem probleme.

— Dacă trebuie să discutăm, mă laşi pe mine. Alfray se întoarse şi urlă un ordin răcanilor din coloană. Ostaşii să rămână la locurile lor. Nu scoateţi săbiile dacă nu e necesar. S-o luăm cu binişorul, da?

— Credeţi că ştiu ce preţ s-a pus pe capetele noastre? întrebă Kestix.

— Posibil. Dar, aşa cum ai spus, nu sunt un neam de luptători. Asta dacă lipsa de maniere şi respiraţia puturoasă nu pot fi considerate arme.

Prima căruţă ajunse la o aruncătură de băţ de coloana orcilor. Celelalte se opriră. Preţ de-o clipă, cele două grupuri se studiară reciproc.

Unii ziceau că gnomii sunt nişte pitici deformaţi: mici de statură, musculoşi, dar disproporţionaţi, cu mâini, picioare şi nas mari. Se mândreau cu bărbi şi sprâncene albe şi stufoase. Purtau veste nepretenţioase, grosolane, şi pantaloni în culori şterse. Unii preferau glugile, alţii, căciuli moi cu moţ lung.

Toţi gnomii arătau foarte bătrâni, chiar şi nou-născuţii, şi toţi făceau o artă din a se încrunta.

După câteva momente de linişte, vizitiul anunţă hotărât:

— Io n-am de gând să mă mişc!

În spatele lui, călătorii cu feţe de piatră se uitau ca la spectacol.

— De ce să ne dăm noi la o parte? Vrem să ne continuăm călătoria, spuse Alfray.

— Vistieria? *Vistieria*? N-avem nici o vistierie, ţipă vizitiul. Nici o vistierie!

— Al naibii noroc, să dăm peste unul fudul de ureche, mormăi Alfray. Nu vistierie, silabisi el, tare şi clar, *călătorie*.

— Ce-i cu ea?

— Ai de gând să te mişti? strigă Alfray.

Gnomul stătu puţin pe gânduri.

— Ba!

Orcul se hotărî să mai facă puţină conversaţie şi să renunţe la dispută.

— De unde eşti?

— Nu-ţi zic, răspunse gnomul morocănos.

— Unde mergi?

— Nu-i treaba ta.

— Da' poţi să-mi zici dacă drumul spre Drogan e liber? Vreau să zic, de oameni.

— Poate. Poate că nu. Ce-mi dai?

Alfray îşi aminti că gnomii erau renumiţi că ştiu cât preţuieşte orice lucru, dar nu cunosc cu exactitate valoarea nici unuia. A bunelor maniere în călătorie, de exemplu. Renunţă. La ordinul său, jderii îşi îndemnară caii să urce pe povârnişurile viroagei ca să le facă loc.

În timp ce treceau căruţele, vizitiul lipsit de expresie bolborosi:

— Locul ăsta e prea înghesuit, deloc nu-mi place.

Uitându-se după căruţele care se hurducăiau, Alfray încercă să glumească pe seama întâmplării:

— Ei, am scăpat fără temenele, zise el ironic.

— Aşa-i, îl aprobă Kestix. Ăăă... domnule caporal?
— Ce-i, ostaş?
— Unde cresc temenelele astea?
Alfray oftă.
— Hai să ne vedem de drum, bine?

10

Coilla nu mai petrecuse niciodată o perioadă atât de lungă în tovărăşia oamenilor. La drept vorbind, nu avea experienţă decât în uciderea lor.

Stând însă cu vânătorii de recompense câteva zile la rând, îşi dădu şi mai bine seama că nu se potriveau deloc cu lumea raselor străvechi.

Întotdeauna îi considerase nişte intruşi, nişte uzurpatori hrăpăreţi, puşi pe distrugeri. Acum descoperi şi diferenţele ascunse dintre ei şi rase: înfăţişarea lor, judecata lor, mirosul lor. Erau *stranii* în atâtea feluri.

Îşi alungă iute gândurile când ajunseră în vârful dealului de pe care se vedea Hecklowe.

Amurgea şi luminile începeau să se aprindă ici-colo prin portul liber. De la acea distanţă şi acea înălţime, se vedea că locul nu fusese plănuit să existe, ci pur şi simplu apăruse. Aşa cum se cuvenea unui oraş în care toate rasele erau tratate egal, Hecklowe era un amestec de clădiri ridicate în toate stilurile arhitectonice posibile. Edificii înalte, case scunde, turnuri, cupole, arcade şi clopotniţe împungeau orizontul. Erau construite din lemn şi piatră, cărămidă şi nuiele, stuf şi ardezie. Dincolo de marginea îndepărtată a oraşului, marea cenuşie de-abia se ghicea în lumina slabă. Catargele navelor mai înalte dominau acoperişurile caselor.

Şi chiar de la distanţa aceea, tot se auzea gălăgie.

Lekmann studie portul.

— A trecut ceva vreme de când n-am mai fost aici, dar nu s-a schimbat nimic. Hecklowe e acelaşi pentru toată lumea. Nu contează cât urăşti o rasă, aici e armistiţiu. Fără

încăierări, fără bătălii. Fără reglări de conturi care să ducă la crime.

— Ăştia îţi iau gâtul pentru omor, nu-i aşa? întrebă Blaan.

— Dacă te prind.

— Nu te caută de arme când intri? vru să afle Aulay.

— Nooo... Te lasă pe tine să renunţi la ele. Nu mai e practic să faci percheziţie de când Hecklowe a ajuns atât de popular. Dar dacă te baţi în oraş, Supraveghetorii te execută pe loc. Nu că ar fi la fel de energici ca înainte. Însă tot îţi vin de hac, aşa că tre' să fii atent la ei.

Coilla interveni:

— Supraveghetorii nu-şi fac treaba cum se cuvine pentru că rasa voastră seacă magia.

— Magia, rosti Lekmann batjocoritor. Voi, suboamenii, şi afurisita voastră de magie. Ştii ce cred eu despre ea? Că-i o balegă de cal.

— Eşti înconjurat de ea. De-asta n-o vezi.

— Destul!

— Dacă-i găsim pe orcii ăia, o să se lase cu cafteală, nu? întrebă Blaan.

— Eu zic să ne ţinem coadă după ei până ies din oraş şi numai după aia să acţionăm. Dacă tre' să-i înfruntăm înăuntru, păi, ne pricepem să vârâm spada în coaste şi pe tăcute.

— E stilul vostru clasic, remarcă jderiţa.

— Ţi-am zis să-ţi ţii gura.

Aulay nu era prea convins:

— Ăsta nu-i un plan prea bun, Micah.

— Lucrăm cu ce avem, Greever. Te-ai gândit tu la altceva?

— Nu.

— Bineînţeles că nu. Ia-te după Jabeez şi lasă gânditul în seama mea. Bine?

— Bine, Micah.

Lekmann se întoarse spre Coilla.

— Tu să te porţi frumos în oraş şi să-ţi ţii limba în gură. Dacă vrei s-o mai ai. Ai priceput?

Ea îi aruncă o privire de gheaţă.

— Micah, spuse Blaan.

Lekmann oftă.

— Da?

— La Hecklowe vin toate rasele, nu?

— Aşa-i.

— Deci s-ar putea să fie şi orci pe-acolo.

— Contez pe asta, Jabeez. Ăsta-i motivul pentru care am venit aici, mai ţii minte?

Lekmann îşi pierdu şi ultimul dram de răbdare.

— Păi, dacă o să întâlnim orci, de unde o să ştim că sunt ăia pe care-i căutăm?

Aulay rânji, arătându-şi dinţii stricaţi.

— Are dreptate, Micah.

Era limpede că Lekmann nu se gândise la asta. Într-un sfârşit, arătă cu degetul spre Coilla.

— O să ne zică ea.

— Pe dracu' o să vă zic! sări jderiţa.

— Lasă că mai vedem noi, îi promise el, aruncându-i o privire ucigătoare.

— Ce facem cu armele? întrebă Aulay.

— O să predăm săbiile la poartă, dar ne păstrăm nişte rezerve.

Scoase un cuţit de la centură şi-l ascunse în bocanc. Blaan şi Aulay făcură la fel, însă cel din urmă vârî două arme: un pumnal într-un bocanc şi un cuţit mai mic în celălalt.

— Când ajungem acolo, tu nu scoţi o vorbă, îi repetă Lekmann Coillei. Nu eşti prizoniera noastră, eşti cu noi. Ai priceput?

— Ştii c-o să vă omor pentru asta, nu-i aşa? răspunse ea calmă.

Omul râse ca să mascheze ameninţarea. Dar se uitase în ochii ei şi râsul nu-i ieşi prea convingător.

— Să mergem, zise el şi dădu pinteni calului.

Călăriră spre Hecklowe.

Ajunşi la porţile oraşului, Aulay tăie legăturile Coillei şi-i şopti:

— Încearcă să fugi şi-ţi vâr o lamă-n fund!

O mulţime alcătuită din toate rasele se înghesuia să intre, pe jos sau călare. Se formase o coadă la punctul de predare a armelor. Vânătorii de recompense şi Coilla se aşezară la capătul ei şi, când ajunseră la rând, îi văzură pe primii Supraveghetori.

Erau bipezi, dar numai atât aveau în comun cu fiinţele din carne şi oase. Solizi la trup, îi alcătuiau metale diverse. Braţele, picioarele şi pieptul lat şi masiv păreau din fier. Benzi de aramă lucioasă le înconjurau încheieturile de la mâini şi gleznele. Banda mai lată care le încingea mijlocul părea să fie din aur prelucrat. La articulaţii, adică la coate, genunchi şi degete, sclipeau nituri din argint.

Capetele, aproape rotunde, erau dintr-un material asemănător cu oţelul. În loc de ochi străluceau giuvaiere roşii mari, două găuri formau nasul şi o fantă lăsa la vedere dinţii de metal ascuţiţi. Nişte deschizături joase de-o parte şi de alta a capului slujeau drept urechi.

Toţi aveau aceeaşi înălţime. Îi depăşeau pe vânătorii de recompense şi, în ciuda corpului masiv, se mişcau cu o agilitate surprinzătoare.

Însă nu imitau perfect mişcările formelor de viaţă organice, pentru că uneori erau cam stângaci şi se deplasau greoi.

Nu puteai să-i descrii altfel decât nemaipomeniţi.

Oamenii puseră armele în mâna întinsă a unui Supraveghetor care le duse într-o gheretă consolidată.

— Hibrizi, vorbi Coilla. Făcuţi prin vrăjitorie.

Aulay şi Blaan schimbară priviri şocate. Lekmann încercă să-şi păstreze expresia obişnuită.

Sosi un alt Supraveghetor şi puse trei plăcuţe de lemn în palma lui Lekmann pe post de chitanţe. Apoi le făcu semn

să intre în oraş.

Lekmann împărţi plăcuţele în timp ce se îndepărtau.

— Vedeţi, v-am zis eu că nu-i nici o problemă să te strecori cu nişte cuţite.

— Am crezut c-o să ne percheziţioneze mai amănunţit, comentă Aulay în timp ce-şi vâra plăcuţa în buzunar.

— Cred că aşa-zisul Consiliu al Magicienilor, care conduce oraşul, a cam scăpat frâiele din mâini. Dar, dacă sunt nepricepuţi, pentru noi e-o veste bună.

Îşi croiră drum pe străzile aglomerate, conducându-şi caii cu grijă şi înconjurând-o pe Coilla. Aulay avea grijă s-o păzească din spate, de unde o putea ameninţa mai uşor.

Hecklowe gemea de rase străvechi. Gremlini, zâne vesele cu urechi lungi şi ascuţite, pitici – toţi vorbeau, se ciondăneau, se târguiau şi câteodată râdeau împreună. Grupuri mici de cobolzi se risipeau prin mulţime, sporovăind între ei în limba lor imposibil de înţeles. Un şir de gnomi cu feţe aspre şi topoare pe umeri îşi vedeau serioşi de treabă. Trolii care purtau glugi ca să se apere de lumină erau călăuziţi de elfi închiriaţi ca ghizi. Centaurii tropoteau îngâmfaţi pe aleile pietruite, ţinându-se departe de mulţime. Se zăreau şi câţiva oameni, dar rareori se amestecau printre celelalte rase.

— Şi-acu' ce facem, Micah? întrebă Aulay.

— Găsim un han şi punem la cale o strategie.

Lui Blaan îi luciră ochii.

— O, băutură, excelent!

— N-avem vreme să ne trosnim, Jabeez, îl avertiză Lekmann. Treaba ne cere să fim cu capul limpede. Pricepi?

Matahala se bosumflă.

— Dar mai întâi hai să ducem caii la un grajd, propuse Lekmann. Să nu faci pe deşteapta, adăugă el către Coilla.

Străbătură străzile principale înţesate de creaturi ale portului. Trecură pe lângă dughene şi cărucioare pline de dulciuri, peşte, pâine, brânzeturi, fructe şi legume. Vânzătorii ambulanţi îşi lăudau marfa în gura mare.

Neguţătorii trăgeau catâri încăpăţânaţi, încărcaţi cu baloţi de haine şi saci de condimente. Muzicanţi rătăcitori, actori de stradă şi cerşetori gălăgioşi sporeau zarva.

Pe la colţuri, demoni şi demoniţe în trup de cocote şi proxeneţi ademeneau clienţi cu pofte destul de vlăguite ca să nu-şi mai dea seama de primejdiile care-i pândeau dacă mergeau cu ei. Mirosul de cristal îndulcea aerul. Se îmbina cu acela de tămâie, care plutea lin prin uşile deschise ale nenumăratelor temple închinate tuturor zeilor cunoscuţi. Şi în haosul acesta patrulau Supraveghetorii, în faţa cărora toţi se dădeau miraculos la o parte.

Vânătorii de recompense găsiră un grajd ţinut de un gremlin şi, pentru câţiva bănuţi, îşi găzduiră caii. Apoi plecară pe jos, cu Aulay nedezlipit de Coilla.

La un moment dat, jderiţei i se păru că zăreşte doi orci la o răscruce. Dar o şopârlă kirgizil şi călăreţul ei cu căutătură urâtă îi obturară vederea, astfel încât nu se putu convinge.

Observă că Aulay se joacă cu peticul de la ochi. Era clar că nu-i văzuse pe presupuşii orci, dar ea se întrebă dacă nu cumva îi „mirosea” într-adevăr pe semenii ei.

Ştia că nu existau motive ca orcii să nu fie în oraş, deşi cei mai mulţi erau sub arme şi luptau pentru cauzele altora. Ca şi ceata ei. Orcii veniţi la Hecklowe puteau fi dezertori, lucru bine cunoscut, sau cu treburi oficiale. Adică îi căutau pe tovarăşii lor proscrişi. Exista şi posibilitatea ca perechea de orci zăriţi de ea să fi fost *jderi*.

Dar nu-i văzuse prea bine. Se hotărî să-şi păstreze optimismul şi licărul de speranţă.

— Ăsta e bun, rosti Lekmann, arătând spre un han. O firmă de lemn parcă vopsită cu picioarele atârna deasupra uşii: *Bestia şi Paloşul.* Înăuntru gemea de beţivani gălăgioşi.

— Intră şi găseşte un loc în care să ne aşezăm, îl instrui Lekmann pe Jabeez.

Blaan scrută interiorul, apoi se folosi de trupul său mătăhălos ca să treacă prin mulţime, urmat de ceilalţi trei.

Cu instinctul său de taur, ochi un grup de zâne şi le făcu vânt afară.

Imediat ce se aşezară apăru o femeiuşcă de elf să-i servească. Lekmann deschise gura să comande. Ea trânti patru căni de metal cu mied pe masă şi le zise:

— Beţi sau vă căraţi.

Blaan îi aruncă dispreţuitor câteva monede. Elful le luă şi plecă.

Cei trei oameni îşi aplecară capetele şi începură să vorbească în şoaptă, conspirativ. Coilla se propti de spătarul scaunului cu mâinile încrucişate la piept.

— După cum văd eu, avem o mică problemă, murmură Lekmann. Cel mai bine ar fi să scăpăm de târfa asta mai întâi, ca să nu mai trebuiască să stăm cu ochii pe ea. Dar, dac-o vindem, cine ni-i mai arată pe orci?

— Ţi-am mai zis, vorbi Coilla. Nu ţi-i arăt.

Lekmann îşi dezgoli dinţii.

— O să te *obligăm*, şuieră el.

— Cum?

— Lasă-mă pe mine, Micah, se oferi Aulay. Am eu grijă s-o facă.

— Mănânci căcat, chiorule, ripostă jderiţa. Aulay clocoti de nervi.

— Să presupunem că monstrul ăsta cretin *n-o* să ne ajute, insistă Lekmann. În cazul ăsta, ar fi mai bine să ne despărţim. Eu şi Jabeez o să încercăm să găsim pe cineva care s-o cumpere. Tu, Greever, începi să-i cauţi pe orci.

— Şi după aia?

— Ne întâlnim aici peste două ceasuri şi facem schimb de veşti.

— Mie îmi convine, spuse Aulay, încruntându-se către Coilla. Mă bucur să nu-i mai văd mutra.

Jderiţa trase o înghiţitură zdravănă de mied şi se şterse la gură cu dosul palmei.

— Nici eu n-aş fi găsit vorbe mai potrivite, spuse ea, apoi trânti cana peste mâna lui Aulay cât putu de tare.

Se auzi un pocnet. Omul se strâmbă şi scoase un urlet de durere. Se uită la degetul lui mic. Era pământiu la faţă şi-i curgeau lacrimi.

— *Mi... l-a... rupt...* gemu el, cu buze tremurânde.

Schimonosit de furie, duse mâna sănătoasă la bocanc.

— *O să... te omor...* îi promise jderiţei.

— Tacă-ţi fleanca, Greever! îl repezi Lekmann. Se uită lumea la noi. N-o să-i faci nimic, e preţioasă.

— Dar mi-a rupt deget...

— Nu te mai văicări ca un copil. Ţine. Îi aruncă o zdreanţă. Înveleşte-ţi-l în asta şi pune-ţi lacăt la gură.

Coilla le oferi tuturor un zâmbet larg.

— Păi, atunci haideţi să mă vindeţi, nu? îi invită ea, cu glas mieros.

— Sunt mulţi, nu-i aşa? întrebă Stryke.

— Nu încape îndoială, confirmă Jup. Câţi au fost la Trinity şi în trupa aia de vânători.

Cei doi stăteau ascunşi într-un desiş, cu burta lipită de pământ, şi studiau aşezarea dintr-o vale. Era o tabără de oameni. Restul jderilor primiseră ordin să rămână în urmă, nevăzuţi, iar din poziţia aceea Stryke şi Jup nu-i puteau vedea.

Oamenii în veşminte negre care trebăluiau în vale erau toţi bărbaţi, vreo douăzeci la număr, şi aveau arme cât un regiment. Construiseră un ţarc provizoriu pentru cai, iar în mijlocul taberei trona o căruţă.

— Rahat, asta ne mai lipsea, se enervă Stryke. Paznicii lui Hobrow.

— Păi, ştiam că trebuie să mişune prin părţile astea. Doar nu credeai că o să renunţe la ideea de a-şi lua steaua înapoi.

— Nu ne mai trebuia şi beleaua asta. Avem destule griji pe cap.

— Crezi că i-au prins pe Coilla şi Haskeer?

— Cine ştie? Oare harul tău de ghicitor nu ne poate ajuta?

— Nu ne-a fost de mare folos până acum. Dar am să fac o încercare.

Jup săpă o groapă cu degetele şi-şi vârî mâna în ea. Apoi închise ochii şi se concentră. Stryke tăcu şi urmări mai departe ce se petrece în tabără.

Într-un sfârşit, Jup deschise ochii şi expiră adânc.

— Ei?

— Am simţit foarte vag prezenţa unui orc, dar nu cred că e atât de aproape. Însă nici foarte departe.

— Atât?

— Da. Nu mi-am dat seama dacă este bărbat sau femeie. Nici în ce direcţie se află. Dacă bestiile alea de oameni nu ar fi atât de hotărâţi să ne fure magia...

— Ia priveşte.

O siluetă cobora prin spatele căruţei acoperite. O femelă care lăsase copilăria în urmă, dar încă nu-i înfloriseră însuşirile de femeie. Era dodoloaţă şi ar fi fost şi atrăgătoare, cu părul ei de culoarea mierii şi ochii albaştri-verzui. Însă avea o căutătură urâtă, semnul unei firi irascibile, iar din forma gurii i se ghicea răutatea.

— O, nu, gemu Jup.

— Ce-ai păţit?

— Mercy Hobrow. Fata predicatorului, cea despre care ţi-am vorbit.

Fata se plimba ţanţoş prin tabără şi zbiera la paznici. Aceştia săreau imediat să-i execute ordinele.

— Numai ce-a ieşit din găoace, remarcă Stryke, şi deja comandă.

— Tiranii sunt deseori bănuitori. Preferă să se bazeze pe un membru al familiei decât pe străini. Şi se vede că fata îi seamănă leit.

— Da, dar... să laşi *un copil* la comandă?

— Oamenii sunt cu toţii nebuni, Stryke, doar ştii lucrul ăsta.

Acum fata împărţea lovituri de bici în stânga şi în dreapta.

— Bărbaţii ăia n-au nici un pic de mândrie? întrebă Stryke.

— Teama de tatăl ei e mai puternică, fără îndoială. Dar ai dreptate, e o greşeală să-i dai autoritate: nici măcar n-au pus pază.

— Nu zi hop până n-ai sărit, şopti Stryke.

Jup vru să mai spună ceva, dar căpitanul îi puse mâna la gură şi-i întoarse capul spre dreapta. Doi paznici veneau agale spre ascunzişul lor, cu săbiile scoase. Stryke lăsă mâna jos.

— Nu ne-au văzut, zise piticul.

— Nu. Dar dacă se mai apropie, o să ne vadă, pe noi sau restul grupului.

— Trebuie să-i doborâm.

— Da, şi fără să atragem atenţia celorlalţi. Ai chef să faci pe momeala?

Jup zâmbi ironic.

— Am de ales?

Stryke aruncă un ochi spre gărzi.

— Dă-mi timp să-mi pregătesc poziţia.

Căpitanul se furişă prin tufe în direcţia paznicilor.

Jup numără în gând până la cincizeci, apoi se ridică şi ieşi în faţa lor. Luate prin surprindere, gărzile împietriră. Piticul porni spre ele cu mâinile depărtate de corp şi de arme. Le năuci mai tare când le zâmbi.

Unul dintre paznici strigă:

— Stai pe loc!

Jup nu se opri şi zâmbi în continuare. Duşmanii ridicară spadele. În spatele lor, Stryke ieşi fără zgomot dintr-o tufă, cu pumnalul în mână. Garda strigă din nou:

— Cine eşti?

— Un *pitic*, răspunse Jup.

Stryke se năpusti asupra lor din spate. Jup sări în faţă, scoţând cuţitul.

Cei patru se prăbuşiră într-o încâlceală de membre şi pumni. În câteva secunde, se despărţiră în două. Dar săbiile nu îi ajutară prea mult pe paznici în lupta corp la corp. Jup şi Stryke aveau avantajul armelor scurte.

Jup îi veni rapid de hac adversarului. Găsi momentul prielnic şi-l străpunse în inimă. O singură dată fu de ajuns.

Stryke avu mai mult de furcă. Scăpă cuţitul în învălmăşeală. Apoi paznicul reuşi să se urce pe el. Prinse spada cu ambele mâini şi vru s-o împingă în pieptul lui Stryke ca pe-un pumnal. Orcul îl prinse de braţe şi i le împinse. Depăşi impasul când găsi puterea să-l doboare pe om.

Se luptară scurt pentru spadă şi câştigă jderul. O înfipse în abdomenul paznicului.

— Repede, hai să le ascundem cadavrele, ordonă Stryke.

Trăgeau leşurile sub tufe când alte trei gărzi apărură din direcţia opusă. Jup învârti iute cuţitul şi-l azvârli spre ei. Arma pătrunse în stomacul unui paznic şi-l doborî. Tovarăşii lui atacară.

Orcul şi piticul îi întâmpinară cu săbiile scoase şi luară poziţia de luptă.

Ca să nu atragă atenţia taberei, Stryke încercă să-l ucidă pe adversar cât putu de repede. Se năpusti asupra lui cu o ploaie de lovituri, se lăsă în jos şi căută o breşă în apărarea acestuia. Forţa cu care îl asaltă făcu praf garda paznicului. Îi tăie gâtul dintr-o lovitură.

Asemenea căpitanului său, Jup se aruncă asupra adversarului. Acesta pară primele şase atacuri, apoi bătu în retragere şi începu să strige. Jup îl pocni imediat cu latul săbiei. Îi luă de tot piuitul când îl străpunse în burtă.

Stryke o luă tiptil spre tufe şi scrută tabăra. Strigătele nu fuseseră auzite, se temuse degeaba. Cu ajutorul lui Jup, ascunse cadavrele.

— Ce se întâmplă când gărzile nu se mai întorc să raporteze? întrebă piticul, printre gâfâituri.

— Nu trebuie să aflăm. Hai s-o ştergem.

— În ce direcţie?
— În singura în care nu am fost: spre vest.
— Ne apropiem periculos de mult de Cairnbarrow.
— Ştiu. Ai o idee mai bună?
Jup scutură încet din cap.
— Atunci hai să plecăm.

Petrecură o jumătate de zi călărind înainte ca Jup să vorbească din nou:
— Stryke, nu are rost. E prea mult de mers.
— Nu ne lăsăm baltă camarazii. Suntem orci.
— Nu *toţi*, îi aminti piticul, dar iau ca un compliment faptul că m-ai inclus printre ei.
Căpitanul surâse obosit.
— Eşti jder. Tot timpul uit că aparţii altei rase.
— Maras-Dantia ar duce-o mai bine dacă ar avea mai mulţi memorie scurtă în privinţa asta.
— Poate. Dar, aşa cum am spus, un lucru nu avem voie să uităm: membrii cetei noastre, oricine ar fi ei, orice ar fi făcut.
— În numele zeilor, eu nu zic să-i abandonăm! Dar mi se pare inutil să mergem pe drumul ăsta.
— Ai un alt plan?
— Ştii bine că nu.
— Atunci văitatul nu serveşte la nimic, rosti Stryke dur. O să-i căutăm în continuare, adăugă el, mai calm.
— Şi Cairnbarrow? Ne apropiem de el tot mai mult.
— Şi o să ne apropiem şi mai mult înainte de a mă gândi să renunţăm.
Se lăsă liniştea între ei, grea ca o mantie. În cele din urmă, văzură un călăreţ galopând către ei din sens opus. Jup îl identifică.
— E Seafe.
Stryke opri coloana. Când ajunse lângă ea, Seafe smuci de hăţurile calului înspumat.
— Cercetaş la raport, domnule căpitan!

Stryke îl îndemnă să vorbească.

— L-am găsit, domnule căpitan! L-am găsit pe Haskeer!

— *Ce*? Unde?

— La doi-trei kilometri spre nord. Dar nu e singur.

— Lasă-mă să ghicesc. Oamenii lui Hobrow.

— Întocmai.

— Câţi sunt? întrebă Jup.

— Greu de spus, domnule sergent. Douăzeci, treizeci.

— Şi Hobrow? se interesă căpitanul.

— E acolo.

— Dar pe Coilla ai văzut-o?

— Nu. L-am lăsat pe Talag să-i supravegheze pe oameni.

— Bine. Bravo, Seafe. Căpitanul se întoarse şi făcu semn cetei să se adune. Se pare că l-am găsit pe sergentul Haskeer, îi anunţă el pe jderi. Dar a fost luat prizonier de oamenii lui Hobrow. Seafe o să ne conducă la el. Fiţi pregătiţi şi apropiaţi-vă tiptil. Să mergem, Seafe.

În scurtă vreme ajunseră lângă o ridicătură după care, explică Seafe, urma o pantă.

— Eu zic că ar fi mai bine să descălecăm aici şi să mergem pe lângă animale, domnule, sugeră cercetaşul.

Stryke fu de acord şi ordonă descălecarea. Jderii urcară în linişte până la o distanţă cât un zbor de săgeată de creastă.

— Gărzi? întrebă Stryke.

— Câteva, confirmă Seafe.

— Atunci de ele să ne descotorosim mai întâi.

Stryke era neliniştit din cauza efectivului redus pe care îl avea. Îi chemă pe Hystykk, Calthmon, Gant şi Finje.

— Găsiţi gărzile şi luaţi-le gâtul. Apoi întoarceţi-vă aici.

Când soldaţii se îndepărtară, Jup zise:

— Crezi că patru sunt de-ajuns?

— Sper. Mai mulţi nu ne permitem. Prinse de guler un răcan. Rămâi cu caii aici, Reafdaw. Trimite-i sus pe cei patru soldaţi după ce vor termina cu gărzile.

— O să fim acolo, îi explică Seafe lui Reafdaw, arătând spre un copac foarte înalt şi subţire, care se desluşea deasupra ridicăturii.

Reafdaw încuviinţă. Seafe îi conduse pe Stryke, Jup, Toche şi Jad. Un grup tare subţirel, îşi zise Stryke.

Ajunseră în vârf. De acolo se uitară în jos, la o zonă împădurită. Merseră tiptil până îl găsiră pe Talag întins sub copacul înalt. Soldatul le făcu semn să se uite printr-o spărtură din verdeaţă.

Prin ea se desluşea un luminiş cu câţiva copaci. Peste douăzeci de paznici mişunau într-o tabără provizorie. O trăsură fără cal stătea într-o parte, proptită cu oiştea de doi arbori doborâţi.

— Unde-i Haskeer? şopti Stryke.

— Acolo, pe partea cealaltă, răspunse Talag, arătând spre un loc care nu se vedea bine din cauza copacilor.

Rămaseră pe poziţie cam zece minute, aşteptând să se întâmple ceva în tabără. Sosiră şi ceilalţi doi orci. Gant le făcu semnul victoriei, ridicând degetul mare.

— Sigur aţi omorât toate gărzile? îi întrebă Stryke.

— Am încercuit zona, domnule. Dacă mai erau şi altele, înseamnă că erau foarte bine ascunse.

— Păi, n-o să le ducă dorul multă vreme. Indiferent ce facem, trebuie să facem repede. Eşti sigur că l-ai văzut pe Haskeer acolo, Seafe?

— Da, căpitane. N-ai cum să-i confunzi moaca împuţită. Mă iertaţi, vă rog, adăugă el repede.

Stryke zâmbi.

— E-n regulă, ostaş. Cred că ştim la ce te referi.

Mai trecură câteva minute nesfârşite. Tocmai începură să-şi piardă răbdarea când se iscă agitaţie în tabără. Se mişca ceva printre copaci. Orcii se încordară.

Apăru Kimball Hobrow, cu spatele drept, mergând ţanţoş. Vorbea tare, dar nu reuşiră să înţeleagă ce spunea. După el veneau o mulţime batjocoritoare de paznici în straie negre.

Îl obligau pe Haskeer să-i urmeze.

Avea mâinile legate la spate şi mai mult se clătina decât mergea. Şi de la distanţă îţi dădeai seama că nu fusese tratat cu mângâieri.

Paznicii îl duseră în mijlocul luminişului, lângă un copac înalt. Fu adus un cal, apoi prizonierul fu urcat pe el.

— Doar nu-i dau drumul, se arătă piticul nedumerit.

Stryke scutură din cap.

— Nici vorbă.

Unul dintre oameni scoase un arcan şi-l aruncă peste capul lui Haskeer. Strânse funia zdravăn în jurul gâtului, apoi azvârli capătul celălalt peste o creangă ieşită mai în afară. Trase de funie până o încordă.

— Dacă mai întârziem un minut, şopti Jup, o să fim martori la un linşaj.

11

Stryke se uită cum gloata care scotea tot felul de răgete se pregătea să-l spânzure pe Haskeer.

— În clipa asta n-aş vrea să fiu în pielea ta, căpitane, recunoscu Jup.

Jos, Hobrow se urcă în trăsură şi se aşează. Ridică braţele. Mulţimea se linişti.

— Creatorul Suprem a considerat potrivit să ne înapoieze sfânta relicvă! tună el. Mai mult decât atât, ne-a oferit în dar încă una!

— Au pus mâna pe stele, rosti Stryke.

— Iar în înţelepciunea Sa nemărginită, Domnul ne-a trimis, spre a o judeca, una dintre creaturile păgâne care au furat ceea ce ne aparţine de drept nouă. Hobrow arătă spre Haskeer cu un deget acuzator. Iar astăzi ne vom îndeplini datoria sfântă de a aduce moartea acestei creaturi subumane!

— Ducă-se dracului! exclamă Stryke. Dacă o să-l omoare cineva pe Haskeer, acela o să fiu eu.

În timp ce Hobrow perora, căpitanul făcu semn unui soldat.

— Breggin, eşti cel mai bun arcaş. Poţi să nimereşti funia de aici?

Ostaşul miji ochii şi studie ţinta. Îşi supse degetul şi-l ridică. Foarte concentrat, scoase limba prin colţul gurii. Încruntându-se, aprecie viteza vântului, unghiul traiectoriei şi forţa necesară pentru a lansa săgeata.

— Nu, spuse el.

— ... aşa cum îi vom zdrobi pe duşmanii noştri cu ajutorului Domnului celui Atotputernic şi...

Stryke schimbă tactica.

— Bine, Breggin. Ia-i pe Seafe, Gant şi Calthmon şi aduceţi-l pe Reafdaw aici cu caii. *Fuga marş*!

Răcanul o luă la goană.

— Atacăm? întrebă Jup.

— Nu avem de ales. Mişcă din cap spre luminiş. Dacă nu-l omoară pe Haskeer până atunci.

— Dacă aşteaptă să termine de vorbit meliţa aia, cred că avem timp destul.

— ... spre gloria Sa eternă! Priviţi răsplata de la Domnul!

Hobrow vârî mâna într-un sac şi scoase stelele. Le ridică în faţa adepţilor care începură să ţipe. Jup şi Stryke se priviră.

— ... căci El merge pe cărări necunoscute, fraţilor, pentru a face minuni! Lăudaţi-L şi trimiteţi sufletul acestei creaturi la pierzanie!

Haskeer nu prea îşi dădea seama ce se întâmplă.

Stryke aruncă o privire în jur.

— Nu mai vin odată cu caii ăia?

Hobrow spintecă aerul cu mâna. Calul lui Haskeer primi un bici peste coaste şi o luă la fugă.

Haskeer atârna şi dădea din picioare.

— Pe cai! strigă Stryke. Mă duc după Haskeer. Jup, tu îmi asiguri spatele. Restul, omorâţi cât mai mulţi Uni!

Căpitanul porni ca vântul printre copaci, cu ceata după el. Gonind în josul pantei, feriră crengi duble şi ramuri foşnitoare. Şerpuiră printre rânduri de arbori. Îmboldiră armăsarii să alerge mai cu foc.

Apoi năvăliră în luminiş.

Paznicii erau de trei ori mai mulţi. Dar orcii aveau cai, pe lângă faptul că îi luaseră prin surprindere. Sparseră gloata şi trecură la atac. Şocaţi de năvala neaşteptată, oamenii căzură pradă unui măcel.

Haskeer se zbătea la capătul funiei. Stryke se străduia cu disperare să ajungă la el; alături, Jup izbea sălbatic duşmanii.

O trupă de oameni în formaţie de luptă îi separară pe cei doi. Armăsarul nervos al piticului se răsuci şi se opri într-o pădure de săbii. În timp ce dădea în ele cum taie coasa grâul, Jup se lupta cu disperare să se întoarcă în direcţia lui Stryke.

Căpitanul nu se abătuse din drum, dar întâmpină la fel de multă rezistenţă. Se năpusti cu calul printre oameni, îi lovi cu bocancii, izbi cu sabia în săbiile lor. Un paznic sări şi-l apucă de centură, vrând să-l tragă din şa. Stryke îi crăpă capul şi-i făcu vânt înapoi în adunătură.

Hobrow încerca să acopere vacarmul urlând blesteme şi invocând numele zeului său.

În timp ce lupta, Stryke văzu că doi răcani îşi croiesc drum prin mulţimea din jurul lui. Diversiunea îi dădu ocazia, după atâtea eforturi, să ajungă la Haskeer. Numai doi oameni îi mai stăteau în cale. Tăie gâtul primului cu o

lovitură de sus în jos. Pe al doilea îl trăsni peste faţă. Acesta căzu, încercând să oprească şuvoiul de sânge cu mâinile.

Când, în cele din urmă, ajunse la Haskeer, văzu că nu se mai zvârcoleşte, ci atârnă moale. Să fi fost prea târziu?

Jup apăru ca din senin. Îşi aduse calul sub picioarele spânzuratului şi i le apucă.

— Repede, Stryke!

Căpitanul se ridică în şa şi tăie frânghia. Jup rămase fără aer când se pomeni cu orcul probabil mort peste el. Cu mare greutate, gata-gata să-l scape, reuşiră să-l culce pe calul piticului.

— Du-l de-aici! zbieră Stryke.

Jup încuviinţă şi dădu să plece. Un paznic îi tăie calea. Flutura din braţe, vrând să sperie calul. Piticul trecu peste el, apoi se îndreptă spre şirul de copaci, pe o rută şerpuitoare, în speranţa că nu va da peste oameni răzleţiţi.

Jderii luptau în tot luminişul. Stryke căută din ochi trăsura. Doi paznici îl păzeau pe Hobrow, care mai dădea încă ordine şi afurisea. Ţinea sacul strâns în mână.

Stryke se hotărî să-l atace.

Dădu pinteni calului, însă trei paznici îi blocară rapid drumul. Cum avea viteză destul de mare, reuşi să galopeze pe lângă unul, care încercă zadarnic să-l taie. Ceilalţi doi, mai jos de el, se dovediră mai şireţi. Îl atacară prin lateral. Unul îi ţinti piciorul cu toporul şi-l rată la mustaţă. Celălalt sări pe el, cu intenţia să-l doboare. Stryke îi trase un cot în nas cât era încă în aer. Bărbatul se rostogoli ca un butoi. Jderul îşi reluă goana.

În mijlocul măcelului, Seafe fu doborât de pe cal. Înfruntă trei sau patru paznici înverşunaţi. Calthmon dădu năvală peste ei şi reuşi să-l ridice pe Seafe pe calul său.

Văzând că Stryke se apropie, Hobrow urlă la cei doi paznici să-l apere. Unul fu imediat ucis de un orc în trecere. Stryke şarjă sălbatic şi înfipse lama în capul celuilalt. Victima însă căzu cu sabia lui cu tot.

Stryke se răsuci cu faţa la Hobrow. Predicatorul începu să bolborosească. Jderul aruncă frâiele în jurul oiştii şi sări de pe cal, zguduind trăsura. Neavând cum să scape, Hobrow se ghemui în scaun şi începu să se foiască. Stryke îl apucă de haină, îl ridică în picioare şi începu să-l lovească. Predicatorul rămase fără pălărie, se umplu de sânge pe faţă, dar nu voia să dea drumul sacului.

O trupă de paznici se îndrepta în goană spre ei. Stryke lovi mai hotărât şi smulse sacul.

Hobrow se prăbuşi. Spre regretul jderului, nu murise. Dar nu mai avu timp să-i facă de petrecanie. Încălecă degrabă şi ţâşni cu armăsarul înainte de a-l ajunge primul val de aşa-zişi salvatori.

Breggin şi Gant reuşiseră să dezlege caii oamenilor şi să-i sperie. Câţiva paznici încercară să liniştească animalele agitate, dar fură zdrobiţi sub copite. Caii o luară la goană, amplificând haosul.

După ce-şi vârî sacul în vestă, Stryke ordonă retragerea.

Jderii încetară lupta şi se îndepărtară. Când puteau, mai doborau câte-un duşman ieşit în cale.

Stryke îl zări pe Jup printre copaci, urcând panta. Îl ajunse din urmă. Haskeer era pe jumătate conştient, clătina întruna din cap şi respira greu. Ieşiră dintre copaci şi urcară în vârful ridicăturii, urmaţi de restul jderilor. Stryke îi numără imediat. Nu lipsea nimeni.

Câţiva cai de-ai paznicilor părăsiră valea şi fugiră în toate direcţiile.

— Asta ar trebui să le dea de lucru! exclamă Jup.

— Priviţi! strigă un răcan.

Din sud gonea spre ei un grup de călăreţi turbaţi în haine negre. În spatele lor venea o căruţă acoperită.

— Grupul lui Mercy, spuse Stryke.

O parte din oameni porniră spre ridicătură. Ceilalţi se luară după jderi.

Stryke dădu pinteni calului şi-şi conduse ceata peste câmpie.

Seara nu era departe. Un vânt rece bătea dinspre marea câmpie de gheaţă nordică. Frigul se înteţi.

Jumătatea de ceată a lui Alfray avansa repede spre Drogan. Atât de repede, încât atunci când ajunseră la un afluent care curgea dinspre Golful Calyparr şi scălda teritoriul înainte de a face o buclă mare înapoi, caporalul hotărî să ridice tabăra mai repede pe malul apei.

Când jderii cerură o porţie de cristal, socoti că nu se poate întâmpla nimic. O meritau. Dar numai puţin, căci erau încă o ceată de războinici şi, la urma urmei, cristalul era pentru troc.

Fumară două-trei boabe de cristal. Apoi Alfray şi Kestix se antrenară într-o discuţie care, după părerea orcilor, trecea drept filozofică.

— Sunt un simplu ostaş, domnule caporal, zise răcanul, dar nu cred că există zei mai buni ca ai noştri. Ce nevoie mai e de alţii?

— O, ce uşor ar fi dacă toată lumea ar fi de acord cu noi! replică Alfray, într-o doară.

Kestix nu sesiză ironia. Cu limba încâlcită şi cu ochii sclipind de la cristal, insistă asupra subiectului:

— Vreau să zic, când îi ai pe Cei Patru, ce vrei mai mult?

— Mie întotdeauna mi s-a părut suficient, încuviinţă Alfray. Ţie de care dintre ei îţi place mai mult?

— Mai mult? repetă Kestix, de parcă n-ar mai fi auzit niciodată întrebarea. Păi, după cum stă treaba, nu prea ai cum să-l alegi pe unul sau pe altul. Se mai gândi puţin. Poate pe Aik. Tuturor le place zeul vinului, nu-i aşa?

— Dar Zeenoth?

— Zeiţa desfrâului? Kestix afişă un zâmbet şmecher, de puşti atotştiutor. Merită slăvită, mă-nţelegeţi?

Îi făcu cu ochiul lui Alfray.

— Şi Neaphetar?

— Păi, pe el să-l slăvim, nu? Zeul războiului şi toate alea. Numele lui îmi stă pe buze de câte ori mergem la luptă.

Şeful orcilor, Neaphetar.

— Nu crezi că-i crud?

— Ba da, e crud. Dar numai cât trebuie. Se holbă tâmp la Alfray, apoi întrebă: da' al tău, dom' caporal, care-i zeu' tău preferat?

— Wystendel, cred. Zeul camaraderiei. Îmi place lupta. *Bineînţeles*, că-mi place, doar sunt orc. Dar câteodată îmi spun că spiritul de prietenie din ceata noastră e cel mai de preţ bun al nostru.

— Io zic că Cei Patru au nimerit-o la fix: război, regulat, băut. Voinic şi zurbagiu. Aşa *ar trebui* să fie un zeu.

Un răcan îi dădu pipa lui Kestix. Acesta inhală şi-şi supse obrajii când fumul îi intră în plămâni. Aburi înţepători ieşiră din scobitură. Kestix îi trecu pipa caporalului.

— Ce nu pricep eu, continuă răcanul, e fasiunea... ăăă, pasiunea asta pentru un singur seu. Rahat! *Zeu*. Pentru un singur zeu.

— E într-adevăr o idee ciudată, aprobă Alfray. Dar oamenii au numai idei trăsnite.

— Da, dar cum poate *un* zeu să se ocupe de toate singur? E nevoie de o ceată întreagă, nu?

Drogul îi aduse lui Alfray o senzaţie de alinare. Îl îndemnă la meditaţie.

— Ştii, înainte de venirea oamenilor, rasele erau mult mai îngăduitoare una cu credinţele ăleilalte, rosti el, cam confuz. Acum toţi încearcă să-ţi vâre pe gât credinţa lor.

Kestix dădu din cap ca un înţelept.

— Nou-veniţii au multe pentru care să dea socoteală. Au provocat numai certuri.

— Totuşi, m-ai făcut să mă gândesc că nu le-am dat zeilor prea multă atenţie în ultima vreme. Tre' să le aduc sacrificii imediat ce am ocazia.

Se lăsă liniştea. Ce doi se pierdură fiecare în vălmăşagul lui de gânduri. Restul cetei lâncezea, deşi unii mai făceau giumbuşlucuri şi chicoteau.

Trecu o vreme. La un moment dat, Kestix se ridică.

— Domnule caporal.

— Hm?

— Ce-i asta?

O ceaţă lăptoasă se ridica deasupra râului. Se apropia o navă dinspre golf.

Alfray trezi ceata. Clătinându-se şi mormăind, jderii se ridicară greoi şi puseră mâna pe arme.

Fuioarele de fum se dădură la o parte.

Corabia aluneca maiestuos spre ei. Fundul îi cobora adânc în apă şi era lată, aproape că atingea ambele maluri cu laturile. La pupa avea o cabină spaţioasă, iar la prova un galion în formă de hulub. Pânza, una singură, fâlfâia şi foşnea în briza serii.

Când veni destul de aproape ca să se vadă echipajul, un geamăt străbătu ceata.

— O, nu, oftă Kestix. Asta ne mai lipsea.

— Măcar nu sunt periculoşi, îi aminti Alfray.

— Dar ne îngreunează al dracului de mult, domnule.

— Nu-i omorâm, dacă nu trebuie, le spuse Alfray soldaţilor. Altă putere magică nu au decât să se mişte dintr-un loc într-altul, aşa că nu-i nici o primejdie. Staţi cu ochii pe lucrurile preţioase.

Se gândi să ordone o retragere rapidă. Dar asta însemna să lase în urmă bunuri care să fie prădate şi exista posibilitatea ca echipajul de pe corabie să-i urmărească pentru a-şi satisface curiozitatea notorie. I-ar fi putut hărţui zile la rând. Mai bine să scape de ei acum şi să înfrunte furtuna până se liniştească.

— Poate că o să plece pur şi simplu, zise Kestix, nu prea convins.

— Nu cred că le stă în fire, ostaş.

— Dar suntem *orci*. Nu ştiu că e periculos să te legi la cap cu noi?

— Probabil că nu; nu sunt prea deştepţi. Dar ţine minte: n-o să dureze o veşnicie. Putem aştepta până se termină.

Pânza corăbiei se lăsă în jos. Ancora zbură peste bord.

Vreo douăzeci de siluete mititele se ridicară de pe punte ca nişte baloane şi porniră spre orci. Nu zburau, mai degrabă pluteau spre o anume ţintă. Se orientau spre locul în care voiau să ajungă, fâlfâiau leneş din braţele butucănoase şi se lăsau să alunece domol.

Semănau puţin cu bebeluşii de oameni şi de pitici, dar Alfray ştia că nu sunt bebeluşi. Unii erau poate mai bătrâni decât el, toţi neîntrecuţi la furat. Dar faptul că erau atât de mici şi aparent neajutoraţi îi împiedica pe călătorii mânioşi să le facă de petrecanie.

Impii aveau un cap enorm şi ochi mari şi rotunzi, care ar fi fost frumoşi dacă n-ar fi scânteiat a răutate, şi pielea roz, fără păr, cu excepţia smocurilor de puf de pe cap. Nu ştiai care sunt bărbaţi şi care femei. Îşi înveleau şoldurile cu bucăţi de piele argăsită, ca nişte scutece negre lucioase, înconjurate de trăistuţe. Impii nu aveau arme.

În timp ce pluteau, scoteau un sunet piţigăiat, neinteligibil şi enervant.

Un stol ajunse deasupra orcilor. În clipa următoare, se năpustiră asupra lor în picaj şi nu se mai purtară deloc paşnic.

Coborâră pe capul jderilor, pe umerii şi braţele lor. Agăţându-se cu stăruinţă de haine, degetele lor curioase le scormoniră prin buzunare şi săculeţe, ca să şterpelească orice găseau prin ele. Încercară să fure armele şi salbele cu trofee. Mâini delicate încercară să smulgă coifurile răcanilor.

Alfray apucă un pungaş cât o gâză şi-l scutură ca să-l dea jos de pe vestă. Nu-i veni deloc uşor. Când reuşi să-l desprindă, îl azvârli cât colo. Impul o şterse învârtindu-se.

Tot mai mulţi impi părăseau corabia şi se adunau deasupra cetei ca nişte vulturi în miniatură. De-abia scăpai de unul, că imediat altul îi lua locul.

În timp ce-l îndepărta pe un agresor cu dosul palmei, Alfray strigă:

— Cum dracu' de încap atâţia într-o corabie atât de mică?

Kestix i-ar fi răspuns, dar un imp îl ciupea de nas cu o mână, iar cu cealaltă îi scormonea în pungă. Ostaşul făcu un efort şi-l îndepărtă, aruncându-l cât colo. Impui se izbi de un ciopor de semeni de-ai lui care se împrăştiară cu încetinitorul, ca popicele.

Alfray îşi smulse un imp de pe piept, iar un soldat sărea cu altul agăţat de picior. Îl scutura furios ca să scape de el.

Câteodată ieşea la lumină dovada puterii magice secătuite din Maras-Dantia, când impii aterizau şi se izbeau de pământ. Trebuia să dea mult din braţe ca să se ridice clătinându-se în aer. Alfray îşi zise că asta se întâmpla pentru că impii cădeau peste linii energetice slăbite, iar vraja se rupea. Din păcate, nu se prăbuşeau prea mulţi.

Atacau ca ploaia şi se agăţau de locurile libere de pe victimele lor. Orcii îi goneau cu bocancii, îi înghionteau, le rupeau hainele şi îi azvârleau cât colo. Alfray zări un ostaş ţinând un imp de o mână şi de un picior. Se răsuci de mai multe ori şi-l aruncă. Cu degetul mare în gură, impul ţâşni în zbor arcuit spre corabie.

Caporalul se temu că jderii îşi vor pierde răbdarea şi vor începe să omoare creaturile încăpăţânate.

— Aduceţi funie! răcni el, alungându-şi un imp de pe faţă. *Funie*!

Uşor de dat ordinul, greu de executat. Îndoiţi de spate, doi răcani fugiră la cai, fâlfâind din mâini deasupra capului ca să se ferească de bombele de impi. Reuşiră cu mare greutate să scoată o bucată de funie.

— Apucaţi-o de capete şi întindeţi-o, le strigă Alfray.

Cât soldaţii se străduiră să execute ordinul, caporalul îşi trase sabia din teacă.

— Scoateţi-vă armele! Daţi în ei cu latul ca să-i adunaţi la un loc!

Urmă o bătălie caraghioasă: ostaşii se străduiau din toate puterile să-i desprindă pe impi de pe ei şi să-i adune. Fură nevoiţi să-i bată la fund şi să-i ameninţe, dar, după zece minute de chin, cele mai multe creaturi piţigăiate erau

prinse la un loc. Unele se ridicară deasupra grămezii, dar nu mai aveau ce le face.

Alfray dădu alt ordin. Răcanii cu frânghia încercuiră grupul de impi. Traseră bine de ea şi făcură repede un nod.

Sub îndrumarea caporalului, ceata târî povara vie înapoi pe corabie. Jderii legară funia de catarg, traseră ancora şi ridicară pânza care se umflă în vânt. Împins, vasul alunecă pe apă şi prinse viteză.

Zbătându-se zadarnic, impii imobilizaţi începură să chiţăie când corabia fu înghiţită de ceaţă. O mână de semeni rătăciţi de-ai lor fugiră în urma ei.

Alfray respiră uşurat văzând-o cum se îndepărtează. Îşi şterse fruntea cu dosul palmei.

— Sper că Stryke se distrează mai bine decât noi.

Oamenii lui Hobrow nu-i urmăriră prea mult pe jderii lui Stryke, aşa că el opri ceata cu prima ocazie.

Haskeer fu ajutat să coboare de pe calul lui Jup şi i se tăiară legăturile. Era conştient, dar nu ştia ce-i cu el. Îl aşezară în fund şi-i dădură apă, pe care de-abia o înghiţi. Pe gât se vedeau urmele de la funie.

— Aş vrea să fie Alfray aici, spuse Stryke, examinându-i rănile. A încasat-o bine, dar nu cred că are ceva grav.

— Poate doar la creier, replică Jup. Nu uita de ce a ajuns aşa.

— N-am uitat.

Căpitanul îi trase câteva palme lui Haskeer peste obraji.

— Haskeer!

Acesta se trezi, dar nu de tot. Stryke luă bidonul cu apă şi i-l turnă în cap. Lichidul îi curse rănitului pe faţă. Deschise ochii şi mormăi ceva, dar nu-l pricepu nimeni. Stryke îl mai plesni o dată.

— Haskeer! *Haskeer*!

— Hă? Ce...

— Sunt eu. Stryke. Mă auzi?

— Stryke? se auzi slab.

— De-a ce naiba te joci, sergent?

— Mă joc?

Căpitanul îl scutură destul de zdravăn.

— Trezeşte-te! Revino-ţi!

Haskeer reuşi să se concentreze.

— Căpitane... ce... ce se întâmplă?

Părea complet năucit.

— Se întâmplă că eşti la un pas să fii acuzat de dezertare. Ca să nu mai spun că ai încercat să omori alţi membri ai cetei.

— Să-i omor... Stryke, îţi jur...

— Lasă juratul, explică-te.

— Pe cine am încercat să omor?

— Pe Coilla şi pe Reafdaw.

Haskeer se înfurie:

— Ce naiba crezi că sunt, un... un... *om*?

— Ai făcut-o, Haskeer. Vreau să ştiu de ce.

— Nu... Nu pot... Nu-mi aduc aminte.

Se uită în jur, încă ameţit. Jup şi soldaţii îl fixau din priviri.

— Unde ne aflăm?

— Nu contează. Vrei să zici că nu ştii ce s-a petrecut? Că nu eşti vinovat?

Haskeer scutură încet din cap.

— În regulă. Atunci *ce* îţi aduci aminte? insistă Stryke. Care-i ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti?

Haskeer căzu pe gânduri. Era evident că făcea un efort. În cele din urmă, spuse:

— Câmpul de luptă. L-am traversat. Pe urmă... dragonii. Ne vânează dragonii. Foc.

— Atât?

— Cântecul...

— Cântecul? Ce vrei să spui?

— Am auzit... nu chiar un cântec. Muzică şi cuvinte, dar nu un cântec.

Stryke schimbă priviri cu Jup. Piticul ridică din sprâncene cu subînţeles.

— Sunetul ăsta... ce-o fi fost el... Renunţă. Nu ştiu. Nu mai ţin minte decât că am fost bolnav. Mă simţeam rău.

— Asta nu se vede la tine niciodată, îi zise Jup pe un ton acuzator.

În alte circumstanţe, Haskeer i-ar fi sărit la gât pentru un asemenea comentariu, chiar pentru mai puţin, dar acum nu făcu decât să se holbeze la el.

— Alfray a crezut că ai luat o boală a oamenilor din tabăra aceea de orci pe care am ars-o, îi spuse Stryke. Dar eu nu cred că atât e suficient ca să-ţi explice comportamentul.

— *Ce* comportament, Stryke? Tot nu mi-ai spus ce se presupune că aş fi făcut.

— Eram la Scratch. I-ai atacat pe Reafdaw şi pe Coilla şi ai fugit cu astea.

Căpitanul duse mâna în sacul luat de la Hobrow şi scoase perechea de stele. Haskeer se înroşi la faţă.

— Ia-le de-aici, Stryke, murmură el, apoi ţipă: *Ia-le de-aici*!

Nedumerit, căpitanul le puse la loc în săculeţul de la centură, unde ţinea deja steaua de la Scratch.

— Linişteşte-te, îi spuse Jup lui Haskeer, aproape amabil.

Broboane de sudoare luciră pe fruntea sergentului. De-abia mai respira.

— Coilla a plecat după tine, continuă Stryke povestea. Nu ştim unde e. Tu ştii ce s-a întâmplat cu ea?

— Ţi-am spus, nu-mi aduc aminte de nimic.

Îşi acoperi faţa cu mâinile. Cu o secundă înainte, Stryke avu impresia că îi citeşte frică în ochi.

Căpitanul şi Jup se depărtară. Stryke dădu un ordin tacit şi doi răcani se duseră să-l păzească pe Haskeer.

— Ce părere ai, şefule?

— Nici una limpede. Zice că ar fi avut un fel de amnezie. Poate spune adevărul. Poate nu.

— Eu zic că da.

— De ce?

— Nimeni nu ştie mai bine decât mine ce mare ticălos e Haskeer. Dar nu e dezertor şi... nu ştiu, poate am un al şaselea simţ, dar ceva îmi spune că cele petrecute... au fost independente de voinţa lui.

— Ţinând cont de legătura încordată dintre voi, mă miră ce spui.

— Asta cred eu. Dacă nu plecăm de la ideea că-i nevinovat, înseamnă să răsplătim nedreptatea cu nedreptate.

— Chiar dacă ceea ce zici e adevărat, iar el a fost sub influenţa febrei sau a vreunei boli, de unde să ştim că nu se va repeta? Cum să avem încredere în el?

— Gândeşte-te la asta, Stryke. Dacă vei hotărî că nu e demn de încredere, unde ajungem? Ce facem? Îl abandonăm? Îi tăiem gâtul? Aşa vrei să-ţi conduci ceata?

— Trebuie să mă gândesc. Şi să hotărăsc ce facem cu Coilla.

— Nu întârzia prea mult, căpitane. Ştii cât e de scurt timpul. Jup îşi strânse vesta pe lângă corp, ca să se ferească de vântul care-i muşca din carne. Nici vremea nu mai vrea să ţină cu noi.

O fluturare de fulgi se agăţă de aripile vântului.

— Ninge, spuse Stryke. În anotimpul toamnei. Se năruie lumea, Jup.

— Da, şi s-ar putea să n-o mai putem clădi la loc, căpitane.

12

Jennesta vorbi răspicat:

— Îţi propun o alianţă, Adpar. Ajută-mă să găsesc artefactele şi voi împărţi puterea lor cu tine.

Chipul de la suprafaţa sângelui închegat rămase impasibil.

— Nu mai e mult şi se vâră iar Sanara în discuţia noastră, adăugă Jennesta nerăbdătoare. Ai de gând să *zici* ceva?

— *Nu se bagă întotdeauna. Sau preferă să nu se bage. Nu contează, la naiba cu Sanara; nu mă deranjează să spun asta în faţa ei. Nu.*

— De ce?

— *Am destule pe cap aici. Şi, spre deosebire de tine, draga mea, nu am ambiţia de a construi un imperiu mai mare.*

— Cel mai mare, Adpar! Destul de mare pentru amândouă! Destulă putere pentru amândouă!

— *Am impresia că tu nu te vei împăca prea mult cu gândul că trebuie să împărţi puterea, chiar şi cu iubita ta soră.*

— Atunci cum rămâne cu zeii?

— *Ce-i cu ei?*

— Dacă am pătrunde misterele instrumentelor, i-am reînvia pe zeii noştri şi am scăpa de zeitatea asta unică stupidă pe care au adus-o oamenii.

— *Aici zeii există; nu trebuie reînviaţi.*

— Proasto! Mai devreme sau mai târziu, profanarea va ajunge şi la tine, asta dacă nu a ajuns deja.

— *Ca să fiu sinceră, Jennesta, pur şi simplu nu mă atrage ideea. Nu am încredere în tine. În orice caz, eşti capabilă să „pătrunzi misterele”?*

Întrebarea se dorea a fi insultătoare.

— Vrei să le cauţi singură, nu-i aşa?

— *Nu-i judeca pe toţi după standardele tale.*

— Nu ştii la ce ocazie dai cu piciorul, îngâmfato!

— *Cel puţin e piciorul meu şi nu joacă după cum cântă alţii.*

Jennesta se strădui să se stăpânească.

— Bine. Dacă nu vrei să mi te alături şi spui că nu ai nici o pretenţie asupra instrumentelor, atunci de ce nu mi-l dai pe al tău? Te plătesc bine.

— *Nu îl mai am! De câte ori să-ţi mai spun? A dispărut!*

— Ai permis să-ţi fie furat? Îmi vine foarte greu să cred.

— *Hoţul a fost pedepsit. A avut noroc că a scăpat cu viaţă.*

— Nici măcar nu l-ai omorât pe hoţul ăsta convenabil? îşi ironiză din nou Jennesta sora. Te-ai înmuiat, surioară.

— *Cu prostia ta m-am obişnuit, Jennesta. Dar eşti atât de plictisitoare, încât mă scoţi din sărite.*

— Dacă îmi ignori oferta, o să regreţi.

— *Serios? Şi cine o să mă facă să regret? Tu? Nici când eram mai tinere n-ai fost capabilă să mă întreci, Jennesta, şi nici acum nu vei fi.*

Regina clocotea de nervi.

— Asta e ultima ta şansă, Adpar. Nu o să te mai întreb încă o dată.

— *Dacă vrei atât de mult să mă alătur ţie, înseamnă că ai nevoie de mine. Asta îmi dă satisfacţie. Dar nu accept ultimatumurile, indiferent din partea cui vin. Nu voi face nimic să te împiedic, dar nici ca să te ajut. Acum lasă-mă în pace*.

De data asta, Adpar fu aceea care puse capăt conversaţiei.

Jennesta medită preţ de câteva minute. Apoi luă o hotărâre.

Trase la o parte un scaun greu, sculptat, şi câteva covoraşe ca să ajungă la trapa din podea. Alese un manual de vrăji dintr-o odaie aflată într-un colţ întunecat şi, în drum spre spaţiul luminat, smulse un pumnal curbat de pe altar. Puse ambele obiecte pe scaun.

După ce aprinse mai multe lumânări, îşi trecu mâna prin sângele închegat din cadă. În patru labe, desenă o pentagramă pe podea, cu grijă să nu lase spaţii neînroşite în cerc sau în stelele cu cinci colţuri. Pe urmă luă cartea şi cuţitul şi se aşeză în mijlocul cercului.

Îşi suflecă mâneca şi, dintr-o mişcare rapidă, se tăie adânc pe braţ. Sângele ei, mai deschis la culoare, picură şi se îmbină cu cel mai închis al pentagramei, întărind legătura cu sora ei.

Apoi luă cartea şi făcu ceea ce ar fi trebuit să facă de foarte multă vreme.

Lui Adpar îi plăcea să-şi înfrunte sora. Era una dintre marile plăceri ale vieţii. Dar acum avea de rezolvat o treabă de rutină, deşi nu mai puţin agreabilă.

Părăsi bazinul cu crustă ruginie şi plecă din apartamentele personale în odaia vecină, mai mare. Acolo o aşteptau un locotenent însoţit de gărzi şi doi membri ai roiului ei, căzuţi în dizgraţie.

— Prizonierii, Maiestate, şuieră locotenentul în stilul specific al nyazzilor.

Regina examină acuzaţii. Stăteau cu capetele atârnate.

Fără preambul, Adpar le spuse ce li se imputa:

— Voi doi aţi adus ruşine asupra roiului imperial. Asta înseamnă asupra *mea*. Nu v-aţi îndeplinit cum trebuie îndatoririle în ultimul raid şi aţi fost văzuţi de un ofiţer superior că aţi lăsat să scape cu viaţă câţiva merzi. Aveţi ceva de spus în apărarea voastră?

Prizonierii tăcură.

— Foarte bine, continuă regina. Consider tăcerea voastră drept o recunoaştere a crimelor. Să se ştie foarte bine că nu permit firi slabe printre ostaşii mei. Luptăm ca să ne păstrăm locul în lume şi nu avem loc pentru leneşi şi laşi. Aşadar, singurul verdict posibil e „vinovat”. Iar pedeapsa e moartea.

Adpar făcu semn locotenentului. Acesta păşi în faţă şi aduse o scoică maro cu negru, de mărimea unui vas, cu două pumnale de coral. Cele două gărzi îl urmară, cărând vase de pământ adânci, cu gura largă.

— Conform tradiţiei, şi ţinând cont de statutul vostru de militari, vi se dă de ales, le spuse Adpar condamnaţilor. Arătă spre cuţite. Executaţi sentinţa cu propriile mâini şi veţi muri cu un dram de onoare. Aruncă o privire spre vasele de pământ. Sau aveţi dreptul să vă puneţi soarta în

mâinile zeilor. Veţi rămâne în viaţă, dacă aceasta va fi voinţa lor.

Se întoarse spre primul prizonier şi-i ordonă:

— Alege.

Nyaddul cumpăni încordat. În cele din urmă, glăsui:

— Zeii, Maiestate.

— Aşa să fie.

La semnalul ei, apărură alte gărzi şi-l ţinură bine. Reginei i se aduse unul dintre vase. Se uită adânc în el, ţinând o mână nemişcată deasupra gurii. Rămase aşa o vreme, o eternitate pentru condamnat. Apoi vârî brusc mâna în vas şi scoase ceva din apă.

Era un peşte. Îl ţinea de coadă cu trei degete. Animalul se zbătea. Lung cât un braţ de nyadd şi lat cât trei săgeţi legate mănunchi, avea solzi şi aripioare scurte, albastre-argintii. Mustăţile îi creşteau de o parte şi de alta a gurii.

Manevrându-l cu grijă, Adpar îl bătu uşor pe-o parte şi-şi retrase degetul imediat. Zeci de ţepi tremurători ieşiră imediat la iveală.

— Invidiez peştele ţepos. Nu are duşmani. Ţepii lui nu sunt doar ascuţiţi, ci conţin şi un venin mortal. Moartea vine în chinuri cumplite. Peştele moare, dar întotdeauna îl ia cu el şi pe duşman.

Vârî animalul înapoi în vas, dar nu-i dădu drumul.

— Pregătiţi-l.

Gărzile îl siliră pe prizonier să îngenuncheze. Adpar primi o bucată de aţă pe care o legă de aripioara din spate a peştelui. Cu ajutorul firului, smulse animalul din vas a doua oară. Acesta îşi retrăsese ţepii în contact cu apa.

— Acum eşti la mila zeilor, îi spuse Adpar prizonierului. Dacă te salvează de trei ori, vei fi iertat.

Capul condamnatului fu dat pe spate cu brutalitate şi i se deschise gura complet. Adpar se apropie cu peştele agitat. Foarte încet, îl coborî în gura nyaddului. Acesta rămase absolut nemişcat. Scena semăna cu spectacolele date de

înghiţitorii de săbii din pieţele Maras-Dantiei. Numai că era o înşelătorie.

Cei de faţă urmăriră în tăcere cum dispare peştele. Adpar făcu o pauză foarte scurtă înainte de a trage de aţă, îndreptându-l spre esofagul nyaddului. Apoi se opri, dar numai pentru a răsuci aţa pe deget. Animalul ieşi din gâtul prizonierului zvârcolindu-se sălbatic.

Prizonierul respiră o singură dată, adânc.

— Se pare că zeii ţi-au zâmbit prima oară, declară Adpar.

Peştele fu din nou introdus şi scos din apă. Regina îl coborî lent, făcu iar o pauză înainte de a-l vârî pe gâtul nyaddului şi iar înfăşură aţa pe deget. Peştele ieşi din gură fără să facă nici un rău.

Tremurând şi gâfâind, prizonierul mai avea puţin şi leşina.

— Zeii se arată milostivi astăzi, remarcă Adpar. Până acum.

Peştele, aparent calmat, ajunse a treia oară în apă, pregătit pentru a treia încercare. Adpar repetă aceleaşi mişcări. Ajunse la momentul în care făcea pauza înainte de a vârî animalul în gâtul nyaddului. Începu să desfăşoare aţa.

Aţa tremură. Prizonierul fu scuturat de un tremur. Căscă ochii mari, i se făcu greaţă şi se zbătu în braţele gărzilor. Aţa pocni. Adpar se dădu înapoi şi le făcu semn gărzilor să-i dea drumul. Nyaddul fu eliberat şi gura i se închise involuntar.

Apoi începu să ţipe.

Cu mâna la gât şi la piept, se rostogolea şi se contorsiona. Trupul i se zgudui de spasme şi scuipă fiere. Ţipă şi se convulsionă.

Chinurile morţii nu se terminară prea repede. Spectacolul fusese înfiorător.

Când se lăsă liniştea şi prizonierul nu mai mişcă, Adpar vorbi:

— S-a făcut voia zeilor. L-au chemat la el. Aşa se cuvine.

Se întoarse către al doilea prizonier, care tremura ca varga. I se aduseră cuţitul şi vasul. Nyaddul alese cuţitul fără să şovăie. Din cauza carapacei de la gât, lama zimţată trebui să străpungă de mai multe ori. În cele din urmă, un jet stacojiu sfârşi chinul.

La semnul lui Adpar, gărzile săriră să îndepărteze cadavrele.

— Suntem norocoşi, cultura noastră e condusă de dreptatea şi mila divine, proclamă regina. Alte tărâmuri nu sunt guvernate cu atâta bunăvoinţă. Eu însămi am o soră care ar fi urmărit cu încântare o asemenea scenă.

Zăpada cădea nemiloasă din cerul înnorat.

Oricât ar fi vrut să se grăbească, Stryke trebui să cedeze: călătoria era imposibilă. Ordonă coloanei să se oprească. Cum nu existau adăposturi naturale, ceata făcu un foc care se lupta cu fulgii şi cu vântul. Se îngrămădiră în jurul lui nenorociţi, înveliţi în păturile cailor.

Jup folosise alifiile lui Alfray ca să oblojească rănile lui Haskeer. Bolnavul stătea cuminte şi se uita fix la flăcările slabe. Nimeni nu avea chef de vorbă.

Trecură orele şi ninsoarea nu mai contenea. În ciuda vremii, câţiva jderi reuşiră să aţipească.

Atunci se ivi o siluetă printre fulgi.

O fiinţă înaltă, călare pe un splendid cal alb. Când se apropie de ei, văzură că e om.

Jderii săriră la arme.

Călăreţul purta o mantie albastru-închis. Avea barbă şi părul îi ajungea până la umeri. Nu ştiai câţi ani să-i dai.

— Poate că sunt mai mulţi! urlă Stryke. Pregătiţi-vă!

— Sunt singur şi neînarmat, strigă omul cu glas potolit. Şi, cu voia dumneavoastră, o să descalec.

Stryke cercetă împrejurimile, dar nu văzu mişcare în zăpadă.

— Bine, încuviinţă el.

Descalecă, dar încet. Străinul sări jos de pe cal. Întinse mâinile, să se vadă că e neînarmat. Căpitanul le ordonă lui Talag şi lui Finje să-l percheziţioneze. După aceea, îl aduseră lângă ceată. Reafdaw se ocupă de calul său, priponindu-l de un ciot de copac. Jderii îşi mutară iute privirea de la împrejurimile albite la omul acela înalt, netulburat, sosit în mijlocul lor.

— Cine eşti, omule? întrebă Stryke autoritar. Ce vrei?

— Sunt Serapheim. Am văzut focul. Nu vreau decât să mă încălzesc.

— E periculos să intri nepoftit într-o tabără în vremurile astea. De unde ştii că nu te vom ucide?

— Mă încred în spiritul cavaleresc al orcilor. Se uită la Jup. Şi al celor care se însoţesc cu ei.

— Ce eşti, Mani sau Uni? vru să afle piticul.

— Nu toţi oamenii sunt Mani sau Uni.

— Ha! exclamă Jup bănuitor.

— E adevărat. Nu car cu mine povara zeilor. E voie?

Întinse mâna spre foc. Stryke observă că, deşi frigul muşca necruţător, străinul nu părea îngheţat; nu-i clănţăneau dinţii şi nu i se albăstrise pielea nespus de palidă.

— De unde să ştim că nu ne întinzi o capcană?

— Nu vă condamn că gândiţi aşa. Nici oamenii nu au încredere în rasa voastră. Însă mulţi oameni sunt precum ciupercile.

Jderii îl priviră nedumeriţi. Stryke îşi zise că e prostovan. Sau nebun.

— Ciupercile? repetă căpitanul.

— Da. Locuiesc pe întuneric şi sunt obligaţi să înghită rahat.

Membrii cetei începură să râdă.

— Bine spus, îi zise Jup străinului, cu veselie prudentă. Dar cine eşti tu, de călătoreşti într-un ţinut sfâşiat de războaie singur şi neînarmat?

— Sunt povestitor.

— Poveşti ne trebuie acum, comentă Stryke ironic.

— Atunci o să vă spun una. Deşi mă tem că e scurtă şi nu se termină cu bine.

Străinul avea un stil de a vorbi care cucerea.

— Nu cumva sunteţi în căutarea unui semen al vostru?

— Şi ce dacă suntem?

— O femeie orc din ceata voastră?

— Ce ştii despre asta? tună Stryke.

— Puţin. Destul ca să vă ajut, poate.

— Dă-i drumul.

— Tovarăşa voastră a fost prinsă de vânători de recompense din rasa mea.

— De unde ştii? Eşti unul dintre ei?

— Arăt *eu* a mercenar? Nu, prietene, nu sunt unul dintre ei. Doar am văzut că era cu ei.

— Unde? Şi câţi erau?

— Trei. Nu departe de aici. Dar trebuie să fi plecat de atunci.

— Şi cum ne ajută asta pe noi?

— Ştiu unde s-au dus. La Hecklowe.

Stryke îl fixă bănuitor.

— De ce te-am crede?

— Asta-i alegerea voastră. De ce v-aş minţi?

— Pentru unul dintre scopurile tale ascunse, poate. Am învăţat pe pielea noastră să ne îndoim de orice spun oamenii.

— Aşa cum am spus, nu vă condamn. De data asta, omul vă spune adevărul.

Stryke îl măsură din cap până-n picioare. Nu-i citi nimic pe chip.

— Trebuie să mă gândesc, hotărî el.

Instrui doi soldaţi să nu-l scape din ochi pe străin şi se depărtă de foc.

Ninsoarea parcă se mai muiase. Stryke nu băgă de seamă. Chibzuia la vorbele străinului.

— Deranjez?

Căpitanul se întoarse.

— Nu, Jup. Încercam să găsesc rostul celor auzite. De ce să-l credem pe Serapheim ăsta?

— Pentru că aşa ne spune logica?

— Poate.

— Pentru că suntem disperaţi?

— Mai degrabă.

— Hai să judecăm, şefule. *Dacă* omul spune adevărul, presupunem că vânătorii de recompense au luat-o pe Coilla pentru că s-a pus un preţ pe ea, nu?

— Altfel n-ar fi omorât-o deja?

— Aşa mi-am zis şi eu. Dar de ce s-o ducă la Hecklowe?

Stryke scutură din umeri.

— Poate că acolo se dau recompensele. Hai să vedem ce facem dacă îl credem pe străin. Va trebui să luăm o hotărâre. Mergem după Coilla sau ne ducem să ne întâlnim cu ceilalţi jderi înainte?

— Suntem mai aproape de Hecklowe decât de Drogan.

— Aşa-i. Dar, dacă Coilla reprezintă o valoare, nu i se va face rău.

— Nu ţii seama de firea ei. Nu e un ostatic care să stea şi să aştepte să fie eliberat.

— Hai să ne încredem în judecata ei. În cazul ăsta, n-o să-i fie prea uşor, dar nici n-o să-i fie ameninţată viaţa.

— Da, are şanse. Necazul e că, dacă întârziem, ar putea fi trimisă înapoi la Jennesta. Şi atunci chiar am pierdut-o.

Se uitară în direcţia străinului. Nu plecase de lângă foc. Răcanii păreau mai relaxaţi, unii chiar vorbeau cu el.

— Pe de altă parte, reluă Jup, *am stabilit* o zi pentru întâlnirea cu Alfray. Dacă îşi închipuie că ni s-a întâmplat ceva foarte rău şi merge la Drogan să se bată cu centaurii?

— N-aş zice că nu e în stare, oftă Stryke. Suntem pe muchie de cuţit, Jup, şi trebuie să fim absolut siguri că...

Îl întrerupse un cor de ţipete. Se răsuci şi el, şi Jup.

Străinul nu mai era. Nici calul său. Cei doi o luară la fugă spre foc.

Soldaţii se împiedicau şi urlau prin vârtejurile albe.

Stryke îl apucă de guler pe Gant.

— Ce naiba s-a întâmplat, ostaş?

— Omul, domnule căpitan, pur şi simplu a... dispărut.

— A dispărut? Cum vine asta?

Talag interveni.

— Aşa este, domnule. Mi-am luat ochii de pe el o clipă şi nu l-am mai văzut.

— Cine l-a văzut plecând? răcni Stryke.

Nici unul dintre răcani nu-l văzuse.

— Asta-i o nebunie, spuse Jup, scrutând ninsoarea. Nu se poate să se fi evaporat.

Stryke rămase cu ochii în gol şi cu sabia în mână. Oare ce se întâmplase?

13

În jurul lui se auzeau numai râsete şi voie bună.

Se plimba cu o mulţime de orci. Şi bărbaţi, şi femei, de toate vârstele. Orci pe care nu-i mai văzuse niciodată.

Purtau podoabe de îmbrăcăminte discrete care arătau că aparţineau de clanuri diferite. Dar nu se vedea nici urmă de neînţelegere. Păreau fericiţi şi el nu se simţea ameninţat în nici un fel. La drept vorbind, plutea într-o atmosferă optimistă, de sărbătoare.

Era pe plajă. Soarele urcase la zenit şi ardea. Păsări albe gureşe zburau în cercuri. Mulţimea se îndrepta spre ocean.

Atunci văzu corabia ancorată puţin mai departe de ţărm. Avea trei pânze, acum lăsate, iar pe catargul principal flutura un steag cu o emblemă roşie pe care n-o recunoscu. Efigia gravată a unei femei de orc superbe, cu sabia scoasă, ieşea în evidenţă la prova. Pe margine se aliniau scuturi, fiecare cu alt blazon. Era cea mai mare corabie pe care o văzuse Stryke vreodată, dar şi cea mai impresionantă.

Conducătorii mulţimii se apropiau deja de ea. Nu trebuiră să înoate. Aşadar, corabia fie avea fundul plat, fie stătea pe un istm în apropierea plajei. Stryke se lăsă purtat

de valurile de orci. Nici unul nu-i vorbea, dar, ciudat, se simţea acceptat.

Îşi auzi sau i se păru că-şi aude numele strigat în hărmălaie. Se uită la stânga şi la dreapta, absorbind marea de chipuri. Atunci o văzu croindu-şi drum spre el.

— Aici erai! îl salută ea.

Deşi nedumerit, deşi nu ştia unde se află sau ce se întâmplă, Stryke zâmbi. Fata îi răspunse şi ea cu un surâs.

— Am ştiut că vei veni, îi spuse.

— Ai ştiut?

— Adică am sperat, mărturisi.

Îi scânteiau ochii. Pe Stryke îl treceau valuri de sentimente pe care nu le înţelegea şi nici nu le exprima în cuvinte. Nici nu încercă. Pur şi simplu zâmbi din nou.

— Ai venit să dai o mână de ajutor? îl întrebă fata.

În loc de răspuns, o privi uluit.

Ea adoptă expresia de supărare prefăcută cu care începea să se obişnuiască.

— Vino, îl chemă.

Merse cu ea la ocean. Păşiră în valurile blânde, de culoarea cretei, care spălau plaja şi se întorceau la corabie, mângâindu-le coapsele. Orcii se căţărau pe frânghii şi scări ca să ajungă pe punte. O admiră pe fată cum urcă suplă ca o atletă alături de ceilalţi şi trece pe partea cealaltă. Urcă şi el la bordul vasului care se clătina uşor.

O cală era deschisă la mijloc. Se scoteau din ea cutii, butoaie şi cufere. Orcii le cărau până la balustradă şi le dădeau pe partea cealaltă, unde se formase deja un lanţ până pe plajă. Stryke şi tovarăşa sa se aşezară la coadă, ajutând la descărcat. Admiră muşchii de la braţele şi picioarele fetei când ridica lăzi şi i le dădea lui.

— Ce sunt acestea? o întrebă.

Ea râse.

— Cum de te descurci în lume dacă ştii atât de puţine?

Ridică din umeri stânjenit.

— La tine nu se importă lucruri?

— Orcii nu fac asta.

— O, ba da. Ai spus că tărâmul tău nu e locuit doar de orci. Piticii aceia şi gremlinii şi… cum le-ai zis? Oamenii.

Stryke se întunecă la chip.

— Oamenii nu aparţin tărâmului meu. Chiar dacă aşa pretind ei.

Fata îi puse în braţe o cutie.

— Eu ziceam că şi acolo de unde vii tu, lucrurile necesare tot trebuie importate.

— De unde vin acestea?

— De la orci din alte părţi, care au ce nu avem noi

— N-am auzit de asemenea locuri.

— Mă superi. Zâmbind, arătă spre întinderea de apă. Mă refer la ţinuturile de dincolo de ocean.

— N-am ştiu că mai există ceva dincolo de el. Nu e numai apă?

— Evident că nu. De unde crezi că vin toate astea?

Mustrat cum se cuvine, luă următoarea cutie. Cam trântită, îşi zise. O predă orcului de lângă el, se întoarse spre fată şi o întrebă:

— Deci sunt bogăţii?

— Se poate spune şi aşa.

Ea ieşi din rând şi luă o cutie.

— Hai să-ţi arăt.

Stryke se dădu şi el la o parte. Rândul se închise la loc; veniseră destui orci să ajute.

Fata aşează cutia pe punte. Stryke îngenunche. Ea scoase un cuţit din teaca de la centură şi forţă capacul. Cutia era plină de un material roşiatic care semăna cu frunzele uscate. Evident, nu ştia ce era.

— Turm, explică fata. Un condiment. Dă gust bun mâncării.

— E valoros?

— Dacă vrem să mâncăm ceva bun, da! Asta e valoarea lui. Nu toate bogăţiile vin sub formă de bani sau bijuterii. Sabia ta, de exemplu.

— Sabia mea? Duse mâna la ea fără să vrea. Face treabă bună, dar nu are nimic deosebit.

— Ca obiect, poate că nu. Însă în mâini pricepute, în mâinile unui războinic înnăscut devine mult mai însemnată.

— Înţeleg. Chiar înţeleg.

— La fel e şi cu orcii. Cu toate fiinţele vii.

Stryke se încruntă.

— Acum nu mai sunt sigur că...

— Sunt ca săbiile. La fel de ascuţiţi sau de tociţi.

Fu rândul lui Stryke să râdă.

— Însă toţi au valoare, sublinie fata.

— Chiar şi duşmanii mei?

— E drept că orcii au duşmani. Chiar dacă se schimbă şi duşmanul de azi e prietenul de mâine.

— Nu e cazul meu, replică Stryke rece. Asta nu se va întâmpla.

— Fie că se va întâmpla, fie că nu, duşmanii muritori au şi ei valoarea lor.

— Cum se poate?

— Pentru că e posibil să respecţi, adică să dai valoare priceperii lor de luptători, hotărârii lor. Curajului lor, dacă îl au. Nu în ultimul rând, sunt preţioşi măcar pentru că există ca să-i înfrunte un orc. Avem nevoie de duşmani. Aşa trăim. E în sângele nostru.

— Niciodată n-am gândit aşa.

— Luptăm, dar nu înseamnă neapărat că trebuie să urâm.

Stryke nu era de acord. Cu toate astea, căzu pe gânduri.

— Mai presus de toate, trebuie să-i preţuim pe cei ce ne sunt aproape.

— Faci lucrurile să pară atât de... simple.

— Pentru că sunt simple, dragul meu prieten.

— Aici, poate. De unde vin eu, toţi sunt împotriva noastră şi multe greutăţi sunt de învins.

O umbră se lăsă pe chipul fetei.

— Atunci fii o sabie, Stryke. Fii o sabie.

Se trezi cu inima bubuindu-i. Respira atât de repede, că aproape gâfâia.

O ploaie uşoară şi urât mirositoare cădea din cerul mohorât. Zăpada fusese spălată. Era o vreme oribilă şi rece. Cele două ore de somn nu-l înviorase deloc. Avea gust rău în gura uscată şi inima i se zbătea în piept.

Rămase întins şi lăsă ploaia să-i spele faţa, gândindu-se că, dacă tot nu avea parte de o lume mai bună, visa. Vise, viziuni, mesaje de la zei; indiferent ce erau, deveneau tot mai intense, mai vii – mirosul de ozon, soarele care-i gâdila ochii, briza caldă care-i mângâia pielea – şi nu i se stingeau din minte cu uşurinţă.

Gândul că mintea îl trăda şi i-o lua razna îi strânse iar inima ca o menghină de gheaţă. Însă un altul, contrar şi la fel de stăruitor, nu-i dădea pace: ajunsese să aştepte visele, să le întâmpine cu bucurie.

Nu la ele voia să mediteze, nu acum.

Se ridică în capul oaselor şi studie împrejurimile. Jderii se treziseră şi-şi vedeau de treburi. Îngrijeau caii, scuturau sacii de dormit, ascuţeau armele.

Îşi aminti de evenimentele din noaptea trecută. Nu de cele din vis, de cele anterioare. Stătuseră cu ochii în patru vreme îndelungată, aşteptând să apară străinul, şi chiar se aventurară prin zăpadă în grupuri mici, căutându-l. Nici urmă de el. Până la urmă, renunţaseră. La un moment dat, Stryke probabil că adormise.

Serapheim, dacă acesta era numele adevărat al străinului, era încă un mister pentru el. Dar unul cu care nu avea de gând să piardă timpul, mai ales pentru că nu voia să ia în consideraţie posibilitatea că omul era nebun. Asta ar arunca umbra îndoielii asupra singurului indiciu pe care-l avea despre Coilla. Şi în clipele acestea aveau nevoie de o speranţă. Mare nevoie.

Stryke îşi eliberă mintea. Avea alte lucruri, mai importante, la care să se gândească.

Jup stătea lângă cai şi vorbea cu doi soldaţi. Căpitanul se duse la ei.

— M-am hotărât, îi spuse el piticului, fără nici o introducere.

— Mergem după Coilla, nu?

— Întocmai.

— Probabil te-ai gândit că omul ăla, Serapheim, minte. Sau e dus cu pluta.

— Am luat în calcul ambele variante. Dacă a minţit, de ce a făcut-o?

— Ca momeală pentru o capcană?

— Prea complicat.

— Nu şi dacă prinde.

— Poate. Eu tot nu cred că a minţit.

— Dar dacă e nebun?

— Mai degrabă. Însă... nu ştiu, nu l-am simţit nebun. Dar nu am experienţă cu nebunia oamenilor.

— Zău? Fă-ţi timp şi priveşte mai atent în jur.

Stryke zâmbi vag.

— Ştii la ce mă refer. Ce ne-a spus Serapheim e singurul indiciu despre Coilla. Văzu expresia lui Jup şi se corectă. Bine, singurul indiciu *posibil*. Eu zic că merită să facem o încercare la Hecklowe.

— Dar cum rămâne cu întârzierea la întâlnirea cu Alfray?

— Va trebui să-l anunţăm.

— Şi în privinţa lui ce-ai hotărât?

Jup mişcă din cap spre Haskeer, care stătea de unul singur.

— Încă face parte din ceată. Numai că e în probă. Te opui?

— Nu. Sunt doar prudent.

— Să nu crezi că eu nu simt. O să-l supraveghem tot timpul.

— Avem timp pentru asta?

— Crede-mă, Jup, dacă ne mai face necazuri, îi fac vânt. Sau îl omor.

Piticul nu se îndoia că Stryke vorbea serios.

— Ar trebui să-i spunem ce se întâmplă. E ofiţer, la urma urmei, nu-i aşa?

— Deocamdată. Nu intenţionez să-l degradez decât dacă o ia din nou pe arătură. Hai la el.

Se apropiară de Haskeer. Sergentul ridică ochii spre ei şi îi salută din cap.

— Cum te simţi? îl întrebă Stryke.

— Mai bine. După ton şi atitudine, se vedea că nu minte. Vreau să-mi mai dai o şansă ca să dovedesc că merit să fiu jder.

— Asta am vrut să aud, sergent. Dar, după ce-ai făcut, o să te ţinem în probă o vreme.

— Dar *nu* ştiu ce am făcut! protestă Haskeer. Adică ştiu ce mi-ai spus tu, dar nu-mi amintesc nimic.

— De-asta o să te ţinem sub supraveghere, până aflăm din ce cauză sau până când te porţi cum trebuie mai multă vreme.

Jup se exprimă mai puţin diplomat:

— Nu vrem să te apuce iar amocul.

— De ce nu te duci tu... Haskeer clocoti, dar se abţinu.

Stryke îşi zise că e un semn bun, aşa era vechiul Haskeer.

— Ideea e că nu ne trebuie simpli călători printre noi şi în nici un caz o povară. Ai priceput?

— Am priceput, confirmă Haskeer, mai potolit.

— Atunci vezi să rămână aşa. Acum ascultă. După spusele omului care a venit azi-noapte, Serapheim, Coilla era dusă la Hecklowe. Mergem acolo. De la tine nu vreau decât să te supui ordinelor şi să te porţi iar ca un membru al cetei.

— Foarte bine. Să-i dăm drumul.

Destul de mulţumit, Stryke îi adună pe ceilalţi şi le prezentă noul plan. Le dădu prilejul să comenteze sau să se opună. Câţiva îi puseră întrebări, dar neînsemnate. Avu impresia că se simt uşuraţi că fac, în sfârşit, ceva bun.

— Am nevoie de doi voluntari ca să-l înştiinţeze pe Alfray, anunţă căpitanul la sfârşit. Dar vă avertizez, poate fi o

însărcinare primejdioasă.

Toţi soldaţii făcură un pas în faţă. Stryke îi alese pe Jad şi pe Hystykk, conştient că rămâneau periculos de puţini.

— Mesajul e simplu, le spuse el. Îi spuneţi lui Alfray unde am plecat şi că vom ajunge la Drogan cât vom putea de repede. Dacă trece o săptămână de când primesc mesajul şi noi nu apărem, adăugă Stryke, atunci să presupună că nu venim şi Alfray cu jumătatea lui de ceată e liber să procedeze cum crede de cuviinţă.

Alungă tristeţea care copleşi ceata ordonându-le tuturor să se pregătească de plecare.

Cât jderii executau ordinul, căpitanul duse mâna la săculeţ şi scoase cele trei stele. Le studie foarte atent, apoi ridică ochii şi văzu că Haskeer se uită la ele.

— Ordinul e şi pentru tine, jderule, îl avertiză Stryke.

Haskeer îi făcu semn din mână şi o luă la goană spre calul său. Căpitanul vârî stelele înapoi în sac şi încalecă.

Ceata porni iar la drum.

Hecklowe era numit oraşul care nu doarme niciodată.

Sigur că succesiunea zi-noapte însemna foarte puţin aici, dar Hecklowe nu era chiar un oraş. Nu ca marile aşezări nordice Urrarbython sau Wreaye, sau centrele sudice Bracebridge şi Ripple, care se extindeau într-un ritm alarmant. Dar era suficient de mare pentru a găzdui o populaţie în continuă schimbare, alcătuită din toate rasele străvechi ale Maras-Dantiei.

Unii locuiau permanent acolo, mai ales neguţătorii de rele moravuri şi orgii şi cămătarii. Nu puţini erau vânzătorii de sclavi şi mijlocitorii lor, cărora le convenea să trăiască într-un loc în care viaţa curgea ca un râu tumultuos. Deşi erau interzise tulburările, în Hecklowe se înregistrau tot felul de infracţiuni. Nu se înşelau cei mulţi când susţineau că aceasta era încă o consecinţă a numărului mare de vizitatori.

La asta se gândea Coilla când cei trei vânători de recompense o împinseră afară din han a doua zi, în zori. Găsiră străzile la fel de aglomerate ca la venire, cu o seară în urmă.

După ce Lekmann o avertiză din nou să nu încerce să fugă, Aulay îi puse acestuia o întrebare:

— Eşti sigur c-o să primim pe ea mai mult de la un negustor de sclavi decât de la Jennesta?

— Ţi-am mai zis, ăştia plătesc bine pentru orci folosiţi ca gărzi de corp.

— Nu-i un plan bun s-o trişaţi pe Jennesta, interveni Coilla.

— Taci din gură şi lasă-i pe alţii mai pricepuţi ca tine să gândească.

Coilla se uită la Blaan, care stătea cu ochii holbaţi şi cu gura căscată. Apoi la Aulay, cu ochiul său acoperit, urechea bandajată şi degetul rupt.

— Da... zise ea.

— Dacă ne-a minţit că jderii sunt în oraş? întrebă Aulay.

— Vrei s-o laşi baltă? îl repezi Lekmann. E logic să fie aici. Şi dacă nu-s, tot scoatem un ban frumos vânzând-o pe târfa asta şi pe urmă ne continuăm căutarea în altă parte.

— Unde, Micah? întrebă şi Blaan.

— Nu începe şi tu, Jabeez! se răsti Lekmann. Găsesc eu o soluţie când o fi cazul.

Se făcu linişte când doi Supraveghetori trecură agale pe lângă ei.

— Hai să-i dăm drumul, Micah, ceru Aulay nerăbdător.

— Bine. Aşa cum ne-am înţeles, tu îi cauţi pe orci. Încearcă să vândă ceva, nu uita. Deci caută prin bazar, pe la dughenele giuvaiergiilor, în cartierul celor care dau informaţii despre trocuri... oriunde şi-ar putea afla cumpărător.

Aulay încuviinţă în tăcere.

— Între timp, eu şi Jabeez o să căutăm un nou proprietar pentru asta, continuă Lekmann, arătând cu degetul spre

Coilla. Ne întâlnim aici, nu mai târziu de amiază.

— Unde mergeţi?

— Spre est, să căutăm pe cineva despre care am auzit. Acum mişcă-ţi fundul, am ars destul gazul.

Cei patru se despărţiră.

— Ce vrei să fac, Micah? vru să ştie Blaan.

— Stai cu ochii pe oarcă. Dacă face pe deşteapta, pocneşte-o.

O siliră pe Coilla să meargă între ei, deşi îi enervau pe trecătorii de pe străzile înguste. Jderiţa atrăgea priviri, multe din ele prudente.

La urma urmei, era orc şi lumea ştia că nu e bine să te porţi urât cu orcii.

— Întrebare, spuse ea.

— Ar fi bine să nu-mi iroseşti respiraţia, o avertiză Lekmann.

— Cine-i negustorul ăsta de sclavi la care mergem?

— Îl cheamă Razatt-Kheage.

— Ăsta-i nume de elf.

— Păi elf şi e.

Coilla oftă.

— Un afurisit de elf...

— Orcii nu-i prea iubesc pe elfi, nu-i aşa?

— Orcii nu prea iubesc pe nimeni, faţă de balegă.

Blaan râse dispreţuitor. Lekmann îi închise gura săgetându-l din priviri, apoi se încruntă la jderiţă.

— Dacă-ţi mai trece vreo întrebare prin cap, uit-o, bine?

Cotiră şi dădură peste o mulţime adunată în jurul a doi silfi care se certau în gura mare.

Lumea zicea că silfii sunt odrasle de elfi şi zâne şi îi considera verişorii acelor rase. Aveau o constituţie anemică, cu nasuri ascuţite şi uşor în vânt şi ochi negri cât nasturii. Dinţii rotunzi şi delicaţi se înşirau în guri mici. Nu erau o rasă războinică, aşa că nu se pricepeau să lupte.

Cei doi se clătinau de beţi ce erau. Zbierau unul la altul şi încercau să-şi tragă pumni. N-ar fi avut cum să se rănească

decât dacă se prăbuşeau. Vânătorii de recompense izbucniră în râs.

— Ăştia nu ştiu să bea, îi batjocori Lekmann.

— Rasa *ta* e cea care a învăţat Maras-Dantia să se poarte aşa, îl săgetă Coilla cu dispreţ. Îmi distrugeţi lumea.

— Nu mai e a ta, sălbatico. Şi îi spune Centrasia acuma.

— Îi spune pe dracu' să te ia.

— Ar trebui să fii recunoscătoare. Vă aducem avantajele civilizaţiei.

— Ca sclavia? Nici nu exista până la venirea voastră. Maras-Dantienii nu se iau în *stăpânire* unii pe alţii.

— Dar orcii tăi? De când vă naşteţi, îl slujiţi ba pe unul, ba pe altul. Asta-i robie, nu? Nu noi am adus-o şi pe *asta*.

— *A devenit* robie. Aţi mânjit-o cu ideile voastre. A fost un aranjament profitabil; orcii făceau lucrul pentru care erau născuţi: războiul.

— Apropo de război...

Arătă cu capul spre partea opusă a străzii. Silfii încercau zadarnic să-şi dea pumni în cap. Blaan hohoti ca un idiot.

— Vezi? o luă Lekmann peste picior pe Coilla. Barbarii de voi n-au nevoie de lecţii de violenţă de la noi. Sunteţi oricum violenţi, dacă vă cercetaţi mai adânc.

Jderiţa nu mai simţise de mult o nevoie atât de mare să pună mâna pe sabie.

Un silf scoase la iveală un cuţit şi începu să-l fluture, deşi cei doi bătăuşi erau prea beţi ca să reprezinte o ameninţare.

Atunci apăru din senin o pereche de Supraveghetori; poate cei pe care-i văzuseră mai devreme, cine ştie? O şocară pe Coilla cu mişcările lor rapide, în ciuda trupului masiv. Sosiră încă trei-patru hibrizi şi toţi se adunară în jurul silfilor. Aceştia erau atât de doborâţi de alcool, atât de ocupaţi să se lovească şi atât de surprinşi de apariţia Supraveghetorilor, încât nu mai avură timp să fugă.

Fragilele creaturi fură apucate de braţe puternice şi ridicate în aer. Dădeau din picioare, exprimându-şi furia

neputincioasă. Silful care scosese cuţitul fu dezarmat cu uşurinţă.

Sub ochii mulţimii tăcute, doi hibrizi păşiră în faţă şi, cu mâinile lor butucănoase, îi prinseră de cap pe silfii care chiţcăiau disperaţi. Apoi le suciră pur şi simplu gâturile. Vânătorii de recompense şi Coilla auziră oasele trosnind, deşi se aflau la o distanţă destul de mare.

Supraveghetorii se îndepărtară alene, trăgând după ei cadavrele victimelor ca pe nişte păpuşi deşirate. Convinsă încă o dată că mila nu are ce căuta în Hecklowe, mulţimea începu să se risipească.

Lekmann fluieră uşor.

— Ăştia iau legea şi ordinea în serios, nu vi se pare?

— Mie nu-mi place, se tângui Blaan. Am şi eu o armă ascunsă, ca silful ăla mort.

— Atunci n-o scoate la vedere.

Blaan continuă să bodogănească şi Lekmann să-l pună la punct. Nu mai fură atenţi la jderiţă. Coilla profită de ocazie.

Lekmann îi blocă drumul. Ea îi trase un bocanc în vintre. Bărbatul gemu şi se îndoi de spate. Coilla vru s-o ia la fugă.

Un braţ tare ca menghina o cuprinse de gât. Jderiţa se zbătu, dar Blaan o târî pe o alee laterală. Alb la faţă şi cu lacrimi în ochi, Lekmann îi urmă şchiopătând.

— Târfă, şopti el.

Aruncă o privire înapoi pe stradă. Nu-i observase nimeni. Întorcându-se spre Coilla, îi trase un dos de palmă. Apoi încă unul.

Jderiţa simţi gust sărat în gură.

— Mai încearcă o dată şi, dracu' să-i ia de bani, te omor!

După ce constată că oarca se potolise, îi zise lui Blaan să-i dea drumul. Coilla îşi şterse picăturile de sânge de la gură şi de la nas. Nu scoase o vorbă.

— Acum mişcă-te, îi ordonă Lekmann.

Îşi reluară drumul. Vânătorii de recompense nu se dezlipiră de lângă ea.

După ce cotiră de vreo zece ori, ajunseră în cartierul estic al oraşului. Străzile, dacă străzi se puteau numi, erau şi mai înguste, şi mai înţesate de lume. Alcătuiau un labirint prin care străinii greu se puteau descurca.

În vreme ce stăteau la un colţ şi aşteptau să se orienteze Lekmann, privirea Coillei căzu pe o siluetă înaltă mergând prin mulţime la distanţă de câteva străzi. Nu era decât o impresie, după cum tot o impresie avusese şi cu o zi în urmă, când crezuse că vede doi orci. Silueta semăna cu Serapheim, povestitorul cu care se întâlniseră pe câmpie. Le spusese că tocmai venea de la Hecklowe, de ce să se fi întors acolo? Coilla îşi zise că se înşelase. Foarte probabil, pentru că ei toţi oamenii i se păreau la fel.

Se urniră iar din loc. Lekmann îi duse în centrul cartierului, prin pasaje şerpuitoare, cu ziduri înalte. După un drum plin de cotituri prin pasaje umbroase, în care puţină lume umbla, ajunseră la un capăt de alee. În partea opusă, pe lateral, se înălţa o clădire care fusese cândva albă şi impunătoare. Acum era soioasă şi dărăpănată. La cele câteva ferestre obloanele erau trase. Singura uşă a clădirii fusese consolidată.

Lekmann îl puse pe Blaan să bată, apoi îl împinse. Trecu un minut şi se pregătiră să mai ciocănească o dată, când se dădu la o parte o scândură. Doi ochi galbeni îl măsurară din cap până-n picioare, dar nu se auzi nimic.

— Am venit la Razatt-Kheage, zise Lekmann.

Nici un răspuns.

— Mă numesc Micah Lekmann.

Ochii fără trup continuară să-l cerceteze.

— Un prieten comun m-a trimis aici, continuă vânătorul de recompense, la capătul răbdării. A spus c-o să fiu bine-venit.

Inspecţia silenţioasă mai dură câteva secunde, apoi scândura se trânti la loc.

— Nu-i prea prietenos, comentă Blaan.

— Nu se ocupă de afaceri cu indivizi prietenoşi, îi aminti Lekmann.

Auziră huruit de zăvoare şi uşa se deschise scârţâind. Cei doi o împinseră pe Coilla înăuntru şi intrară după ea.

Îi întâmpină un elf. Altul închise uşa, apoi o încuie la loc.

Slabi, cu pielea verde noduroasă întinsă ca pergamentul şi omoplaţi proeminenţi, dădeau impresia că sunt puţin cocoşaţi. Lipsa de grăsime o compensau muşchii; elfii erau creaturi vânjoase şi agere.

Nu le creştea păr pe capetele ovale. Aveau urechi mici şi clăpăuge, guri subţiri, buze ca rubinul, nasuri turtite, nări ca scobite şi ochi mari, în formă de lacrimă, cu globi negri şi contur de un galben bolnăvicios. Amândoi ţineau în mână măciuci lungi, cu capete ţepoase.

În camera spaţioasă din spatele lor se aflau încă şapte sau opt elfi cu feţe de granit.

O platformă de lemn, înaltă până la pieptul unui om, se alinia la peretele opus. Era plină de covoare şi pernuţe. În mijlocul încăperii domnea un scaun cu spătar înalt, frumos sculptat, ca un tron. Îl păzea câte-o gardă pe ambele laturi.

În el şedea un alt elf. Dacă ceilalţi purtau haine de piele şi zale, el era îmbrăcat frumos, în mătase, şi împopoţonat cu bijuterii. Într-una din ghearele leneşe ţinea gura unui tub care ieşea dintr-o narghilea. Din ea se înălţau fuioare de fum alb.

— Eu sunt Razatt-Kheage, spuse negustorul de sclavi cu glas şuierător. Mi-a fost pomenit numele tău. Aruncă o privire admirativă spre Coilla. Am înţeles că vrei să-mi oferi ceva de cumpărat.

— Aşa este, vorbi Micah pe un ton în care strecură falsă amabilitate. Iată marfa.

Razatt-Kheage făcu un gest autoritar.

— Apropiaţi-vă.

Lekmann o împinse pe Coilla şi urcară toţi trei cele câteva trepte de la capătul platformei. Îi însoţiră doi servitori. Când se apropiară de tron, Lekmann îi făcu semn

din cap lui Blaan s-o prindă de braţ pe jderiţă şi s-o ţină la distanţă sigură de negustor.

Razatt-Kheage îi oferi lui Lekmann narghileaua.

— Ce este, cleştar?

— Nu, prietene. Eu prefer plăcerile mai intense. E narcosus.

Lekmann se albi.

— Aăă... nu, mulţumesc. Încerc să mă ţin departe de drogurile puternice. Te obişnuieşti cu ele, ştii, şi...

— Desigur. Însă eu îmi permit, totuşi, un mic răsfăţ.

Inhală cu poftă din pipă. Ochii îi sclipiră şi mai intens când suflă norul ameţitor.

— Să trecem la afaceri. Hai să examinăm marfa.

Făcu un semn leneş unui servitor.

Elful merse cu paşi mici şi repezi la Coilla. Blaan o imobiliză, iar servitorul o pipăi. Îi strânse muşchii braţelor, o bătu pe picioare, i se uită în ochi.

— Vei vedea că e iute ca puricele, se lăudă Lekmann, îndulcindu-şi iar glasul cu amabilitate prefăcută.

Servitorul deschise cu forţa gura Coillei şi-i verifică dinţii.

— Nu sunt cal! se răsti ea.

— E îndrăzneaţă, explică Lekmann.

— Atunci va fi îmblânzită, replică Razatt-Kheage. Cum au fost şi alţii.

Sluga termină inspecţia şi înclină aprobator din cap.

— Se pare că marfa ta e acceptabilă, Micah Lekmann, şuieră negustorul. Acum să vorbim despre plată.

Cât cei doi negociară, Coilla studie încăperea. O singură uşă, ferestre cu grilaj şi o puzderie de gărzi, pe lângă faptul că o ţinea şi Blaan: nici o şansă. Trebuia să aştepte răbdătoare un prilej favorabil.

În sfârşit, Lekmann şi negustorul căzură de acord asupra preţului. Era o sumă considerabilă. Coilla nu ştia dacă să se simtă flatată sau nu.

— Aşadar, am bătut palma, spuse Razatt-Kheage. Când îţi convine să te întorci după bani?

Lekmann fu luat prin surprindere.

— Să mă întorc? Cum adică?

— Crezi că ţin aici o sumă aşa de mare?

— Păi, cât de repede poţi să faci rost de ea?

— Să zicem patru ore?

— *Patru ore*? Asta-i al naibii de...

— Poate preferi să tratezi cu un alt mijlocitor...

Vânătorul de recompense oftă.

— Bine, Razatt-Kheage, patru ore. Nici un minut mai mult.

— Ai cuvântul meu. Vrei să aştepţi sau să te întorci?

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva. Ne vom întoarce.

— Ar fi logic să laşi marfa aici între timp. Va fi în siguranţă şi nu mai trebuie să-ţi baţi capul cu ea.

Lekmann îl privi suspicios.

— De unde să ştiu că va mai fi aici când ne întoarcem?

— Când un elf îşi dă cuvântul, Micah Lekmann, e o insultă gravă să te îndoieşti de el.

— Da, voi, negustorii de sclavi, sunteţi foarte onorabili, remarcă sarcastic Coilla.

Blaan o strânse dureros de braţ. Ea îşi încleştă dinţii şi nu ţipă, ca să nu-i dea satisfacţie.

— Cum ai spus şi tu... *îndrăzneaţă*, murmură Razatt-Kheage pe un ton dezagreabil. Ce ai hotărât, omule?

— Bine, poate să rămână. Dar rămâne şi partenerul meu, Blaan. Şi, dacă nu cumva e şi asta o insultă pentru tine şi rasa ta, îi spun că, dacă apare vreo... problemă, s-o omoare. Ai priceput, Jabeez?

— Am înţeles, Micah.

Blaan o strânse de braţ pe Coilla.

— De acord, spuse Razatt-Kheage. Peste patru ore, atunci.

— Bine.

Lekmann porni spre uşă însoţit de un elf.

— Nu te grăbi să te întorci, îi strigă jderiţa.

— Nu e *normal*, Stryke. Orcilor nu ar trebui să li se ceară să renunţe la arme.

Era primul lucru coerent pe care-l spunea Haskeer de când revenise în ceată. Semăna tot mai mult cu cel care fusese înainte.

— Altfel nu intrăm în Hecklowe, îi explică Stryke încă o dată. Nu mai face scandal.

— De ce nu ascundem nişte arme? propuse Jup.

— *Pun rămăşag* că aşa face toată lumea, zise Haskeer.

Stryke observă că sergentul se străduia chiar să se poarte rezonabil cu Jup. Poate că se schimbase într-adevăr.

— Probabil. Ideea nu e să nu intri cu arme. Dacă le foloseşti în oraş, atunci primeşti pedeapsa cu moartea. O ştie şi Consiliul, o ştie oricine merge acolo. În numele zeilor, până şi Uni şi Mani o ştiu. Însă nu toţi vizitatorii sunt percheziţionaţi la piele. Altfel, coada de la intrare s-ar prelungi la nesfârşit.

— Dar lasă-te prins într-o luptă cu arme... interveni Jup.

— Şi eşti mort, da.

— Aşadar, *nu* ascundem arme?

— Eşti nebun? Un orc fără sabie? Bineînţeles că o să ascundem câteva. Dar ceea nu va face *nici unul* dintre noi – Stryke îl fixă pe Haskeer – e să le folosească fără să-i dau ordin eu, personal. Orice orc trebuie să fie capabil să improvizeze. Avem pumni, picioare şi cap. Nu-i aşa?

Jderii aprobară şi începură să-şi vâre cuţite în bocanci, în mâneci şi în coifuri. Stryke şi-l alese pe cel preferat, cu două tăişuri. Jup, la fel. Haskeer se găsi mai cu moţ. După ce ascunse cuţitul, îşi legă un lanţ în jurul taliei şi îl acoperi cu vesta.

Pe lumină, Hecklowe era o privelişte la fel de impresionantă ca noaptea. În ziua respectivă, ploaia dădea o strălucire uleioasă arhitecturii incredibil de variate. Vârfurile turnurilor, acoperişurile clădirilor, pantele

minipiramidelor, toate sclipeau ude în nuanţele curcubeului.

Ceata se îndreptă spre intrarea principală în portul liber. Ca de obicei, la porţi se îmbulzea o mulţime pestriţă. Orcii descălecară şi se aşezară la rând, cu caii alături.

Pierdură o groază de vreme, timp în care Haskeer se încruntă la cobolzi, pitici, elfi şi alte rase pe care le ura sau îşi închipuia că le urăşte. Până la urmă, ajunseră la punctul de predare a armelor şi se pomeniră faţă în faţă cu Supraveghetorii tăcuţi.

Jup intră primul. Un hibrid santinelă stătea cu braţele întinse şi aştepta să-i predea arma. Piticul îi dădu sabia, un topor, o toporişcă, două pumnale, un cuţit, o praştie cu proiectilele aferente, o mănuşă cu ţepuşe şi patru steluţe ascuţite.

— Călătoresc cu bagaje puţine, îi spuse el Supraveghetorului impasibil.

Când, în sfârşit, termină şi ultimul jder de predat cam tot atâtea arme, coada se lungise şi lumea îşi pierduse răbdarea. Orcii îşi puseră plăcuţele de lemn în buzunar şi fură lăsaţi să intre.

— Supraveghetorii sunt mult mai superficiali decât atunci când am fost aici ultima oară, remarcă Stryke.

Jup îl aprobă.

— Scurgerea magiei afectează totul. Cu toate că aici magia nu poate fi mai slabă decât spre centrul ţinutului. Am observat că-i creşte întotdeauna puterea lângă apă. Dar, dacă oamenii nu termină cu prostiile, până şi asemenea locuri vor avea de suferit.

— Ai dreptate. Totuşi, aş prefera să nu fim nevoiţi să-i stârnim pe Supraveghetori. Chiar dacă nu mai sunt la fel de puternici, au rămas tot nişte maşinării de ucis.

— Mie nu mi se par aşa de grozavi, bravă Haskeer.

— Haskeer, *te rog*. Nu te încăiera, decât dacă nu ai de ales.

— Bine. Poţi conta pe mine, şefule.

Stryke ar fi vrut să-l creadă.

— Haideţi, îşi îndemnă ceata, să ducem caii la grajduri.

Îşi adăpostiră animalele fără prea multă bătaie de cap, iar căpitanul se asigură că rezerva de cristal nu rămăsese în desagi. Fiecare jder îşi căra porţia.

Pe urmă străbătură străzile aglomerate. Atrăgeau atenţia şi se întorceau capete după ei, dar în Hecklowe nu era mare lucru. Deşi se vedea bine că nimeni nu voia să le stătea prea mult în cale. În cele din urmă, ajunseră într-o piaţetă în care puteai vorbi fără să fii înghiontit. Văzură şi copaci, dar şi aici, în ciuda fluxurilor magice, erau firavi şi aproape dezgoliţi.

Jderii se îngrămădiră lângă Stryke.

— Nu e bine să stăm zece orci şi un pitic la un loc, le spuse căpitanul. Mai bine ne împărţim în două.

— Mi se pare normal, încuviinţă Jup.

— Eu merg cu Haskeer, Toche, Reafdaw şi Seafe. Jup, tu îi iei pe Talag, Gant, Calthmon, Breggin şi Finje.

— Io de ce nu conduc un grup? se plânse Haskeer.

— Jup are şase jderi, eu, doar cinci, îi explică Stryke. Sigur că te vreau cu mine.

Şiretlicul căpitanului avu succes. Haskeer se umflă în pene. Jup îi surprinse privirea lui Stryke, zâmbi şi-i făcu cu ochiul. Căpitanul îi răspunse cu un surâs discret.

— Ne întâlnim aici peste... trei ore, să zicem. Dacă unul dintre cele două grupuri o găseşte pe Coilla şi poate s-o elibereze, atunci aşa să facă. Dacă asta înseamnă că ratăm întâlnirea de aici, atunci ne vedem la un kilometru de porţile oraşului, spre vest. Dacă o găsiţi pe Coilla şi e riscant să acţionaţi singuri, lăsaţi pe cineva la pândă şi o să mergem cu toţii după ea.

— Aveţi vreo idee pe unde să căutăm în mod special? întrebă Jup.

— Oriunde se vinde şi se cumpără ceva.

— Adică peste tot în Hecklowe, nu?

— Întocmai.

— Atunci e floare la ureche.

— Uite cum procedăm. Tu cauţi în cartierele nordice şi vestice, eu în celelalte. Ştim, sau credem că ştim, se adresă Stryke tuturor jderilor, că Coilla e cu trei oameni, probabil vânători de recompense. Nu-i consideraţi proşti. Nu riscaţi inutil. Şi nu duceţi mâna la arme. V-am mai spus, nu vrem să ne trezim cu Supraveghetorii pe cap. Acum, la treabă.

Jup ridică degetul mare şi plecă cu grupul său.

În urma lui, Haskeer rosti:

— Ne împuţinăm văzând cu ochii...

Grupul lui Stryke căută zadarnic două ceasuri şi mai bine.

Străbătând oraşul de la sud la est, căpitanul spuse:

— Necazul e că nu ştim *cum* să căutăm.

— Ce? întrebă Haskeer.

— Nu cunoaştem pe nimeni în Hecklowe, nu avem legături care să ne ajute, iar negustorii de sclavi nu fac afaceri pe stradă. Numai zeii ştiu ce se petrece în oricare din clădirile astea.

— Şi-atunci, ce-i de făcut?

— Să căutăm şi să sperăm că o zărim pe Coilla, cred. Doar n-o să-i întrebăm pe Supraveghetori unde locuiesc neguţătorii de sclavi.

— Păi, atunci, ce rost are? Vreau să zic, ce naiba căutăm aici, dacă nu-i nici o speranţă c-o s-o găsim?

— Ia stai! se supără Stryke, stăpânindu-se cu mare greutate. Am ajuns aici din cauza *ta*! Dacă n-ai fi ŞTERS-O cu stelele, n-am *fi* aici. Şi Coilla nu ar fi dat de beleaua în care a intrat.

— Nu-i cinstit! protestă Haskeer. Nu ştiam ce fac. Nu mă poţi condamna pentru...

— Căpitane!

— Ce este, Toche? întrebă Stryke iritat.

Soldatul arătă cu degetul spre răscrucea de care se apropiau.

— Acolo, căpitane!

Se uitară toţi în direcţia indicată. O masă mare de creaturi roiau în locul unde se încrucişau patru străzi.

— Ce este? Ce ar trebui să vedem?

— Omul acela! exclamă Toche. Cel cu care ne-am întâlnit când ningea. *Acolo*!

— Crezi că e unul dintre vânătorii de recompense? se întrebă Haskeer, uitând de ceartă.

— Nu, n-am crezut asta nici când l-am văzut prima oară, răspunse Stryke. Dacă ar fi fost, de ce ne-ar fi trimis aici? Că veni vorba, ce caută la Hecklowe?

— Se tot plimbă.

— E prea mare coincidenţa să dăm peste el aici. Haideţi să-l urmărim. Dar aveţi grijă, nu trebuie să ne vadă.

Jderii îşi făcură loc prin mulţime, atenţi să păstreze o distanţă sigură faţă de ţinta lor. Serapheim nu dădea semne că se ştie urmărit şi se purta natural, deşi se vedea că are un anumit scop.

Orcii se luară după el până în inima cartierului estic, unde străzile se transformară în alei şerpuitoare şi fiecare mantie putea ascunde un pumnal.

La un moment dat, Serapheim coti. Când jderii îl urmară, se pomeniră într-o fundătură. Omul dispăruse. În capătul opus zăriră o clădire dărăpănată, cândva albă. Nu avea decât o singură uşă. Era singura uşă de pe toată aleea.

Cum era logic, jderii bănuiră că omul intrase în clădire şi merseră tiptil până la ea. Uşa era întredeschisă. Orcii se făcură una cu peretele de o parte şi de alta a intrării.

— Intrăm? şopti Haskeer.

— Altfel, cum? răspunse Stryke.

— Adu-ţi aminte ce i-ai spus lui Jup. Dacă nu eşti sigur, caută ajutor.

Căpitanului i se păru o observaţie foarte sănătoasă din partea lui Haskeer.

— Nu e sigur că ne trebuie ajutor. Se uită la cer. Însă ceasul întâlnirii nu e departe. Seafe, du-te în piaţetă şi adu-l

aici pe Jup cu ai lui. Dacă nu ne găsiţi în capătul aleii, înseamnă că am intrat. Fuga!

Soldatul o luă la fugă.

Rămaseră numai Haskeer, Toche, Reafdaw şi Stryke. Destul să se ocupe de un om cu mintea dusă.

— Intrăm, hotărî căpitanul, trăgând discret cuţitul din bocanc. Scoateţi-vă armele.

Împinse uşa şi intră urmat îndeaproape de ceilalţi.

Ajunse într-o cameră mare, cu o platformă lungă şi un scaun uriaş, pe lângă alte câteva piese de mobilier. Locul era pustiu.

— Ce naiba s-a întâmplat cu Serapheim? întrebă Haskeer.

— Trebuie să mai fie şi alte camere sau altă ieşire, răspunse Stryke. Hai să...

Se stârni agitaţie însoţită de bufnituri. Tapiseriile fură sfâşiate. O uşă mascată se deschise în spatele platformei. Cel puţin zece elfi înarmaţi ieşiră şi-i încercuiră. Aveau măciuci, săbii şi lănci scurte, arme mai bune decât jderii. Un elf trânti uşa de la stradă şi trase zăvorul.

Vârfurile lăncilor şi ale săbiilor atinseră gâturile şi piepturile orcilor. Elfii le smulseră cuţitele şi îi percheziţionară. Dar nu-i interesau decât armele; nici nu se uitară la stele şi la cristal. Săbiile şi lanţul lui Haskeer zdrăngăniră grămadă pe podea.

Un alt elf îşi făcu apariţia pe platformă. Era îmbrăcat în fineţuri şi împopoţonat cu bijuterii.

— Eu sunt Razatt-Kheage, se prezentă el, cu suficienţă.

— Un nemernic de negustor de sclavi, tună Haskeer.

Unul dintre elfi îi trase o măciucă în stomac. Sergentul se îndoi de spate şi horcăi.

— Aveţi grijă la noua marfă, avertiză Razatt-Kheage.

— Ticălosule, se răsti Stryke. Înfruntă-mă fără nătărăii ăştia. Hai să ne luptăm numai noi doi, orc şi elf.

Razatt-Kheage pufni dispreţuitor.

— Încântător de primitiv. Renunţă la violenţă, prietene, vreau să-ţi prezint pe cineva. Vino!

Coilla apăru în dreptul uşii mascate. Blaan îi ţinea mâinile la spate. Jderiţa rămase cu gura căscată când îi văzu pe Stryke, Haskeer şi ceilalţi.

— Caporal! strigă Stryke.

— Căpitane, răspunse ea cu o uimitoare stăpânire de sine. Îmi pare rău că v-am încurcat şi pe voi.

— Suntem o ceată, rămânem o ceată.

Coilla se uită la Haskeer.

— Avem de pus nişte lucruri la punct, sergent.

— Înduioşător, interveni Razatt-Kheage, dar bucuraţi-vă de clipele astea. În curând o să vă luaţi rămas-bun.

— Ajutoarele ăstuia trebuie să se întoarcă, strigă Coilla, arătând spre Blaan.

— Serapheim e unul dintre ei? întrebă Stryke.

— Serapheim? Povestitorul?

— Linişte! şuieră negustorul. Nu faceţi scandal, continuă cu voce potolită, o să aşteptăm împreună.

Apoi strigă un ordin către gărzi în limba elfilor.

Slujitorii îi înghesuiră pe Stryke, Haskeer şi ceilalţi într-un colţ. Nici nu terminară bine, că se auzi un ciocănit. Un elf merse la uşă, se uită prin trapă şi deschise.

Lekmann şi Aulay intrară ţanţoşi în cameră.

— Restul şobolanilor, spuse Coilla.

Blaan o smuci brutal de braţ.

— Gura! mârâi el.

Jderiţa tresări. Lekmann cercetă scena.

— Ce avem noi aici? Am auzit eu că eşti descurcăreţ, Razatt-Kheage, dar m-ai lăsat cu gura căscată. Restul cetei din care face parte târfa, nu? Sau măcar o parte din ea.

— Da, confirmă negustorul de sclavi, şi valorează o căruţă de bani pentru mine.

— *Pentru tine*? izbucni Aulay. Ce-i asta, Micah?

— Experienţă îndelungată, bănuiesc.

— Sper că voi, oamenilor, nu aveţi pretenţii asupra proprietăţii mele, spuse Razatt-Kheage. Ar fi neplăcut.

Lekmann se întunecă la faţă.

— Ascultă, orcii ăştia sunt cei pe care trebuia să-i prindem eu şi partenerii mei. Avem un contract.

— Şi ce dacă? În Hecklowe nu e valabil nici un contract. Nu tu i-ai adus aici.

— Dar am adus-o pe *ea*, şi ea, pe ei. Asta ce presupune?

— Hei! răcni Haskeer. Vorbiţi despre noi de parcă nici n-am fi aici! Nu suntem hălci de carne să vă ciorovăiţi pe noi!

Elful care îl lovise mai devreme îl pocni încă o dată. Sergentul se ghemui iar de durere.

— Exact o halcă de carne eşti, orcule! îl şicană Lekmann.

Când se îndreptă de spate, Haskeer îl ţinti pe elf cu priviri de gheaţă.

— Asta-i a doua oară, pungă de puroi. O să-ţi plătesc cu vârf şi îndesat.

Creatura impasibilă îşi luă avânt pentru a treia lovitură. Razatt-Kheage răcni o poruncă şi sluga rămase cu mâna în aer. Apoi adăugă în cuvinte care să fie înţelese de toată lumea:

— Sunt sigur că putem ajunge la o înţelegere profitabilă, omule.

— Aşa mai merge, spuse Lekmann, venindu-i inima la loc. Deşi, din câte am auzit despre proscrişii ăştia, n-o să-ţi fie prea uşor să-i transformi în ceva atât de nobil ca gărzile de corp.

Negustorul de sclavi îi măsură pe jderi din cap până-n picioare. Le studie constituţia musculoasă, întărită în bătălii, le văzu cicatricele, le cercetă expresia ucigătoare din ochi.

— Poate că vor fi o provocare mai interesantă decât femeia, fu de acord el.

Stryke aruncă iute o privire spre Coilla şi-şi zise că elful habar n-are ce vorbeşte.

— Ni s-a promis aur pe capetele lor, interveni Aulay. De la regina Jennesta.

Razatt-Kheage căzu pe gânduri.

— Asta e o posibilitate mai puţin supărătoare.

Grupul lui Jup îşi irosi vremea zadarnic. După scurgerea celor trei ore, reveni cu jderii la locul de întâlnire din piaţetă.

Îl găsiră pe Seafe aşteptându-i. Soldatul îi transmise mesajul lui Stryke.

— Să sperăm că nu alergăm după copite de cai morţi, zise piticul. Să mergem.

Dacă trecătorilor li se păru straniu să vadă un pitic conducând şase orci în pas alergător pe străzile din Hecklowe, avură înţelepciunea să nu-şi manifeste uimirea. Din fericire, jderii nu se întâlniră cu nici un Supraveghetor.

Intrară în impas când, în cartierul estic, Seafe nu mai ştiu sigur prin care pasaj să treacă.

Îl alese însă pe cel bun şi în cinci minute ajunseră pe aleea cu casa albă. Nu era nimeni afară.

Lui Jup nu-i plăcu atmosfera.

— Stryke a zis că ne aşteaptă aici, da?

— Da, confirmă Seafe, dacă nu dau de belea.

— Atunci trebuie să presupunem că au dat. Trebuie să ne aşteptăm la duşmani, se adresă piticul întregului grup. Cred că e vremea să ne folosim armele. Ducă-se naibii legea din Hecklowe.

Atenţi să nu apară cineva pe alee, îşi scoaseră cuţitele.

Jup întinse mâna şi împinse uşa. Nu se mişcă. Le făcu semn jderilor să-l urmeze. La semnalul lui, îşi încordară toţi puterile şi izbiră de trei ori cu umerii. Uşa pocni, crăpă şi cedă. Jderii căzură înăuntru.

Şi împietriră.

În faţa lor se aflau doi oameni înarmaţi cu cuţite. În dreapta, Stryke, Haskeer şi grupul celălalt stăteau aliniaţi la perete. Îi păzeau şapte sau opt elfi cu măciuci, săbii şi lănci scurte. Pe platforma ridicată din capătul opus al încăperii văzură un elf în straie de mătase. În stânga lui, o matahală de om o ţinea pe Coilla cu braţul pe după gât.

Un elf apăru dintr-un colţ şi se opri lângă aşchiile sărite din uşa spartă. Bătu în ea cu vârful ascuţit al lăncii îndreptat în sus.

— Aha, zise Jup.

Lekmann râânji.

— E din ce în ce mai bine.

Cu priviri lacome, Aulay îi ţinu isonul.

— O mică reuniune familiară.

— Aruncaţi armele, şuieră Razatt-Kheage. Nimeni nu mişcă.

— Renunţaţi, spuse Lekmann. Sunteţi şi mai puţini, şi fără suficiente arme.

— Nu primesc ordine de la elfi şi în nici un caz de la un împuţit de om.

— Fă ce ţi se spune, monstrule! mârâi Lekmann.

Jup se uită la Stryke.

— Căpitane?

— Fă ce trebuie, sergent.

Mesajul lui Stryke sună limpede.

Jup înghiţi în sec. Cu un glas cât se poate de calm, rosti:

— La dracu', ce-i viaţa fără un pic de distracţie?

15

Jup aruncă cuţitul în cea mai apropiată gardă şi-o nimeri deasupra claviculei. Alungă momentul de suspans şi lăsă elful fără suflare. Atunci se dezlănţui iadul pe pământ.

Unul dintre soldaţi smulse lancea mortului şi se întoarse spre un alt elf. În acelaşi timp, Stryke şi Haskeer săriră în faţă şi se luară la trântă cu agresorii. Începu o luptă disperată pentru arme.

Grupul lui Jup năvăli peste Lekmann şi Aulay. Îşi scoaseră cuţitele şi trecură la atac.

Piticul nu li se putu alătura. Un elf îi blocă drumul fluturând o sabie. Jup sări în jos ca să evite lama, îl prinse de picioare şi-l doborî. Se rostogoliră amândoi pe podea şi se bătură pentru sabie. Jup reuşi să apuce încheietura

adversarului şi o lovi repetat de dale. Dar elful nu voia să-i dea drumul. O gardă căzu ţipând lângă ei, cu faţa crestată de un pumnal de orc. Jup se întinse şi-i smulse spada. Cu mâna pe încheietura duşmanului, îi înfipse acestuia lama în piept.

Sări imediat în picioare, aruncă o armă unui camarad, iar cu cealaltă trecu iar la luptă.

Pe platformă, Coilla se zbătea ca o pisică sălbatică să scape din strânsoarea lui Blaan. În apropiere, Razatt-Kheage urla dând ordine şi blestema.

Stryke reuşi să-şi apuce duşmanul în îmbrăţişarea ursului, imobilizându-i braţele pe lângă corp. Incapabil să ridice sabia, elful încercă să-l taie la picioare. Căpitanul îi veni de hac cu două lovituri de cap în frunte. Duşmanul îşi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi. Jderul îi luă sabia şi-i tăie gâtul.

Când se răsuci, văzu că Haskeer trăgea de spada din mâna gărzii care-l lovise. În trecere, Stryke o izbi în coaste. O răni uşor, dar destul ca s-o dezechilibreze. Apoi porni hotărât spre vânătorii de recompense.

Haskeer nu pregetă să profite de şovăiala duşmanului. Reuşi să prindă vârful lăncii şi smuci de el odată cu celălalt. Îşi încordă puterile, răsuci arma şi-i înfipse vârful ascuţit sub bărbie. Apoi trase de ea în sus. Elful muri în urlete de durere. Haskeer smulse lancea din şuvoiul de sânge şi-şi căută o nouă victimă.

Zbătându-se în braţele lui Blaan, Coilla striga ceva către jderi. Nu o auzea nimeni, dar parcă zicea ceva de un cufăr mare de pe platformă.

Lekmann şi Aulay loveau sălbatic cu cuţitele, încercând să-i ţină pe orci la distanţă. Fură nevoiţi să dea înapoi când îi ameninţară Jup şi Breggin cu sabia.

Coilla nu se dădu bătută. Strigă încă o dată. Omul începu s-o apese pe gât şi avea de gând să i-l rupă.

Haskeer fugi spre platformă. Un elf îi blocă drumul. Orcul ridică lancea şi i-o înfipse în stomac, dar căzu din cauza

efortului. Renunţă la armă, îşi luă avânt şi sări pe platformă. Ateriză la câţiva metri de Coilla şi Blaan. În capătul opus, Razatt-Kheage zbiera la gărzile lui de corp. Haskeer nu-l băgă în seamă. Fugi şi îl păli pe Blaan în tâmpla cărnoasă. Zdrahonul scoase un răcnet, dar încasă încă un pumn, la fel de greu şi în acelaşi loc. Îi dădu drumul Coillei şi se întoarse către orc. Cei doi se năpustiră unul asupra celuilalt.

Coilla traversă platforma cu mult elan şi se ciocni de cufăr. Îi forţă capacul. Era plin de hangere, florete şi iatagane. Puse mâna pe un paloş, apoi răsturnă cufărul şi-l azvârli de pe platformă, împrăştiind armele.

Grăbită cum era, nu sesizase că vor ateriza exact în spatele lui Aulay şi Lekmann. Cei doi se întoarseră şi căzură peste ele, străduindu-se să pună mâna pe-o sabie. Nu erau singurii. Patru sau cinci orci se îngrămădiră peste ei, nerăbdători să schimbe cuţitele cu lame mai lungi. După câteva atacuri scurte cu pumnii şi picioarele, toţi aveau din nou arme.

Luptele corp la corp se transformară în atacuri cu săbii.

— Vânătorule de recompense! ţipă Stryke când se opri în faţa lui Lekmann. Apără-te!

— Vino să-ţi primeşti moartea, monstrule!

Jup şi soldaţii, care luptaseră până atunci cu oamenii, se retraseră şi-şi găsiră îndată alţi adversari. Stryke şi Lekmann luară poziţie de atac.

Omul voia să-l omoare pe orc repede. Îl asaltă spintecând aerul cu o viteză uluitoare. Stryke rămase pe poziţie şi pară fiecare lovitură. După şase blocaje, reuşi să avanseze un pas, doi şi trecu la ofensivă. Lekmann contră cu aceeaşi agilitate, căutând să-l împingă înapoi.

Se luptau cu încrâncenare. Uitaseră de tot. Săbiile se încrucişau într-un dans sacadat, metalic.

Jup şi-l luă potrivnic pe Aulay. Omul nu era un spadasin la fel de iscusit ca partenerul său, asta însemnând că se descurca, totuşi, bine. Dar se lăsa copleşit de furie şi

disperare. Nervii îi întunecară judecata şi-i ştirbiră măiestria.

Piticul scăpă de o lovitură dată lateral, menită să-l decapiteze. Aulay se aplecă şi reveni cu lama pe orizontală, ca o seceră, ca să-i spintece măruntaiele. Jup sări în spate şi o evită. Apoi se lansă din nou la atac.

Toţi, orci şi elfi deopotrivă, nu mai aveau altceva în cap decât să ucidă. Spadele izbeau lănci, cuţitele străpungeau armuri, săbiile se încrucişau într-un cor de zornăituri. Un răcan ridică o masă şi-o izbi de spatele unui elf, care muri imediat străpuns de lama unui adversar. Un alt orc se trezi lipit de perete, pentru că izbise prea cu foc într-un braţ care-l atacase cu o măciucă. Se feri de lovitura următoare şi ripostă grabnic.

Pe platformă, Haskeer şi Blaan se întreceau într-o încăierare acerbă cu pumnii. Fiecare para lovitura celuilalt şi dădea la rândul lui. Nici unul nu ceda.

Blaan îi trase un pumn lui Haskeer în bărbie.

— Mori! urlă omul din rărunchi.

Impactul îl făcu pe Haskeer să se clatine, dar nu-l doborî. Răspunse cu un răcnet de nebun şi cu un pumn atât de puternic, încât mâna i se afundă în burta duşmanului. Blaan se lăsă doar puţin pe spate. Nici unul nu era obişnuit ca adversarul să rămână în picioare după ce loveşte prima oară. Faptul le exacerba mânia.

Cu mâinile întinse, într-un elan surprinzător pentru corpul său uriaş, Blaan se năpusti în faţă şi-l cuprinse pe Haskeer cu braţele lui tari. Începură să se bată corp la corp, cu feţele încordate, cu muşchii gata să le plesnească sub piele.

Coilla se gândi să-l atace pe negustorul de sclavi, dar avea o ţintă pe care de mult tânjea s-o răpună. Sări de pe platformă. Un elf ieşi din măcelul general şi o provocă. Îşi încrucişară săbiile. Elful încercă să compenseze lipsa de măiestrie cu o ploaie de lovituri. Jderiţa îl derută, îşi mută

centrul de greutate şi-l împunse în ochi. Garda se prăbuşi urlând.

Coilla se îndreptă spre oameni. Lekmann şi Stryke încă schimbau pumni. Nu asta o interesa pe jderiţă. Ea îl voia pe Aulay.

Acesta se lupta corp la corp cu Jup. Pe frunte le curgeau broboane de sudoare.

— *E-al meu*! ţipă Coilla.

Piticul înţelese. Se retrase, făcu o piruetă şi se lansă asupra unui elf din apropiere.

Coilla îi luă locul şi-l fulgeră pe Aulay din priviri.

— De când aştept, *nemernic împuţit*! scuipă ea insulta.

— Îţi sunt dator, târfă!

Omul îşi atinse involuntar urechea bandajată cu degetul rănit.

Săbiile zornăiră şi tremurară la impact. Coilla făcu în salt în lateral, căutând un prilej să-l străpungă. Aulay contră haotic, panicat. Expresia criminală din ochii jderiţei fu de ajuns să-l determine să se apere cu toate puterile. Lovi sălbatic, nu destul de precis, dar mai ales imprevizibil.

Coilla se lansa, condusă de ranchiună şi ura nestăvilită pe vânătorii de recompense. Numai sângele va putea spăla răul pe care i-l făcuseră. Se năpusti asupra săbiei omului cu un singur ochi cu atâta frenezie, încât ar fi putut s-o rupă. Cu mari eforturi îi stăvili potrivnicul loviturile. Poziţia lui ofensivă se transformă treptat într-una defensivă.

Stryke descoperise că, deşi părea că se desface în bucăţi, Lekmann mânuia spada ca un diavol. Duelul le impunea să facă apel la toată concentrarea şi puterea de care erau în stare.

Printre orci circula o vorbă veche: felul în care luptă duşmanul îi trădează felul în care gândeşte. Faptul că vânătorul de recompense apela întruna la trucuri şi mişcări înşelătoare se potrivea de minune cu firea lui. Stryke îi răspunse pe măsură, tot cu manevre mişeleşti, deşi ar fi preferat de departe să-i ia viaţa printr-un atac cinstit.

Se învârtiră în cerc, atent fiecare să profite de breşele din garda celuilalt, gata să omoare. Lekmann făcu o voltă şi vru să-l lovească pe Stryke în cap. Jderul îi devie lovitura în lateral şi-i răspunse cu un atac la piept. Dansul lor mortal nu se mai termina.

Razatt-Kheage îşi urla necontenit furia şi frustrarea şi tot dădea ordine, ba în limba lui, ba în cea universală. Se opri numai când un soldat îl atacă de jos la picioare. Negustorul de sclavi sări la timp. În loc de armă, smulse un sac de pânză voluminos şi-l aruncă spre capul jderului. Rată şi fu gata să-şi piardă echilibrul. Răcanul tăie sacul. Monedele de argint – plata pentru vânătorii de recompense – se împrăştiară în toate direcţiile. Orcii şi elfii alunecară pe banii risipiţi.

Zeci de monede se rostogoliră spre Stryke şi Lekmann. Zdrobindu-le sub tălpi, cei doi încetiniră, dar nu se opriră din luptă. Amândoi simţeau oboseala şi se apropiau de clipa în care vigoarea avea să hotărască învingătorul. Nu că vreunul dintre ei ar fi lovit cu mai puţină convingere.

Cu toate că amândoi erau robuşti, Haskeer şi Blaan se loveau de acelaşi obstacol. Orcul ştia că trebuie să pună iute capăt încăierării, cât nu-i scădeau forţele. El şi omul se blocaseră în îmbrăţişare: mâinile lui Blaan i se făcură menghină la şale şi-i imobilizară un braţ. Inspirând adânc din izvorul de energie ascuns în trupul său, orcul îşi ridică încet braţul liber şi-l pocni repetat pe om în cap. În acelaşi timp, îl apăsa cu celălalt.

Pe faţa schimonosită a lui Blaan se citi încordare. Se lupta să-şi înfrângă duşmanul. Haskeer mai avea nevoie de foarte puţin ajutor. Îl găsi. Lovi cu bocancul piciorul lui Blaan, mai întâi cu călcâiul. Omul zbieră de durere. Sergentul îl călcă de mai multe ori. Respirând cu mare greutate, Blaan pierdu controlul şi îmbrăţişarea se desfăcu.

Omul se clătină şi şchiopătă înapoi. Haskeer profită de distanţa care-i separa şi-i trase un picior zdravăn între picioare. Omul scoase un ţipăt chinuit, piţigăiat. Orcul nu-l

slăbi; îi cără pumni în bărbie, în stomac şi iar în bărbie. Blaan căzu ca un stejar tăiat. Platforma se cutremură sub matahală.

Haskeer trecu la atac cu picioarele, când cu stângul, când cu dreptul, ţintind orice zonă sensibilă la care ajungea. Blaan întinse brusc braţul şi-l apucă de un picior, îl trase şi-l doborî. Fiecare încercă să se ridice primul. O făcură în acelaşi timp. Blaan micşoră distanţa dintre ei şi, cu obrazul enorm chinuit de o furie demonică, ridică pumnii stângaci. Însângeraţi şi plini de vânătăi, cei doi trecură iar la bătaie.

Coilla îl vlăguia pe Aulay. Lovea de sus, ataca de jos, obligându-l să sară şi să se balanseze ca să se ferească. Dar omul parcă avea plumb în picioare; se scurgea energia din el. Jderiţa îşi dădu seama că nu mai rezistă mult.

Umăr la umăr, Jup şi soldaţii răriseră rândurile elfilor. Rămăseseră doar trei sau patru care se retrăgeau spre platformă. Când ajunseră cu spatele la ea, încercară un ultim atac disperat. Doi vrură să treacă printre orcii care se apropiau. Unul îşi lansă măciuca ţepoasă într-un arc amplu. Doi orci se ghemuiră sub arma zburătoare şi-i spintecară pieptul. Jup îi făcu de petrecanie celuilalt, aruncându-i sabia din mână şi străpungându-l în gât.

Însă ceilalţi doi elfi reuşiseră, între timp, să sară pe platformă. De acolo începură să împartă pumni în capul jderilor, ca să nu vină după ei. Razatt-Kheage se adăposti în spatele lor, scoţând urlete încurajatoare.

Lekmann şi Aulay, forţaţi să dea înapoi de adversarii imposibil de înfrânt, îşi dădură seama că jocul se sfârşise.

— *Ieşi afară*! ţipă Lekmann.

Aulay nu aşteptă să i se spună de două ori. Se depărtă iute de Coilla, făcu o piruetă şi o luă la sănătoasa. Lekmann lovi ultima oară cu sabia în direcţia lui Stryke, apoi fugi şi el. Căpitanul şi caporalul orc se luară după ei.

Aulay se împiedică şi căzu. Când se ridică, Lekmann trecu în goană pe lângă el. Ajunse la platformă şi nimeri între

încăierarea dintre Haskeer şi Blaan, la stânga, şi cea dintre orci şi elfi, la dreapta. Se căţără nestingherit pe platformă.

Ferindu-se de un orc singur care încerca să-l oprească, Aulay îl ajunse din urmă pe partenerul său. Lekmann întinse mâna şi îl ridică. Se întoarseră să pareze atacul lui Stryke şi al Coillei, care nu întârziară să apară. Toţi oamenii şi elfii rămaşi urcaseră deja pe platformă. Toţi jderii se străduiau să se caţere pe ea.

Toţi, în afară de Haskeer. Tot făcând schimb de pumni cu Blaan, uitase ce se întâmplă în jur. Omul însă îşi dădu seama că trebuie să se retragă. Lovind în continuare, se îndreptă treptat spre camarazii lui.

Singură printre jderi, Coilla reuşi să urce pe platformă. Porni după Aulay.

— Nimic nu te poate opri, târfă? mârâi el.

— Doar moartea ta.

Omul şarjă. Jderiţa pară. Aulay întoarse sabia şi avansă din nou.

Coilla se ţinu tare. Cedând furiei, omul se năpusti asupra ei necontrolat, cu lovituri sălbatice, imprecise, şi-şi neglijă apărarea. Rată, izbind la câţiva centimetri de capul jderiţei. Coilla profită imediat, se întoarse într-o parte şi lovi cu toată puterea.

Lama străpunse liberă carnea şi osul braţului stâng al lui Aulay. Mâna căzu şi pălmui scândurile platformei. Sângele năvăli şuvoi din ciot. În agonie, cu faţa împietrită de şoc, Aulay începu să ţipe.

Coilla trase sabia în spate şi vru să-l omoare. O pereche de mâini uriaşe o apucară de mijloc din spate. Blaan o aruncă de pe platformă ca pe-un fir de pai. Jderiţa aterizâ cu o bufnitură dedesubt.

Lekmann îl trase pe Aulay, care plângea. Platforma se udă toată de sângele lui.

Haskeer îl asaltă pe Blaan. Omul îi trase un cot în stomac. Jderul se îndoi de spate, cu respiraţia tăiată. Blaan alergă după camarazii lui şi elfi. Se opri brusc şi apucă tronul greu

de lemn al lui Razatt-Kheage. Haskeer era din nou pe picioare şi ataca. Omul ridică scaunul ca pe-o jucărie, îl roti şi-l izbi cu el pe sergent. Impactul îl trimise pe orc în partea cealaltă a platformei şi-l lipi de perete.

Blaan cără scaunul la marginea podiumului şi-l trânti peste orci. Jderii se risipiră, iar scaunul se sfărâmă pe podea.

Profitând de confuzie, negustorul de sclavi îşi conduse elfii şi vânătorii de recompense la uşa din spate. Se strecurară pe ea înainte ca Stryke să strige şi orcii să dea năvală după ei.

Prea târziu. Uşa li se trânti în nas. Auziră cum cad zăvoarele pe partea cealaltă. Căpitanul şi doi soldaţi o izbiră cu umerii de mai multe ori. Haskeer li se alătură cu puterile lui. Dar uşa nu cedă.

— Lăsaţi-o baltă, zise Stryke printre gâfâituri.

Frustrat, Haskeer o lovi cu pumnul.

— *Fir-ar să fie*!

Revenindu-şi după căzătură, Coilla îşi întinse membrele dureroase şi se duse lângă platformă, la ceilalţi jderi.

— O să-i omor pe ticăloşii ăştia, chiar dacă e ultimul lucru pe care am să-l fac, jură ea.

— *Atenţie*! ţipă Jup, împingând-o.

O lance zbură pe lângă ea şi se înfipse în perete.

O aruncase un elf rămas în cameră, rănit şi sângerând, dar în picioare. Acum ameninţa cu o sabie.

Haskeer nu mai putu suporta. Sări de pe platformă şi fugi la creatură. Elful îl atacă greşit. Jderul prinse sabia cu mâinile goale, o azvârli cât colo şi începu să-i care la pumni. Însă nu se mulţumi cu atât. Îl apucă pe elf de ceafă şi-l pocni cu capul de perete, o dată, încă o dată şi încă o dată.

Ceilalţi se apropiară şi se uitară cum trupul flasc se transformă în tocană.

— Cred că-i mort, spuse Jup.

— Ştiu, tâmpitule! se răsti Haskeer, trântind cu scârbă cadavrul.

Stryke zâmbi.

— Ne bucurăm că te-ai întors printre noi, sergent.

Din spatele lor se auzi lemn pocnind sub tălpi. Un Supraveghetor, hidos la chip şi de neoprit, păşea peste ce mai rămăsese din uşa de la stradă. Alţii veneau după el. Coilla oftă.

— Ce zi afurisită!

16

— Nu încercaţi să le vorbiţi, îi avertiză Stryke. Haideţi să trecem pe lângă ei.

— Uşor de zis, greu de făcut, remarcă Jup, holbându-se la hibridul greoi.

Jderii se dădură înapoi când Supraveghetorul înaintă. Capul uriaş se răsuci lent, scrutând camera cu ochii animaţi de viaţă artificială. Doi semeni de-ai lui îl urmară unul după altul.

Primul Supraveghetor ridică mâinile cu palmele în sus. Se auzi un declic. Din fantele palmelor ţâşniră lame lucioase, lungi cam de cincisprezece centimetri şi ascuţite ca secera morţii. Ca la un semnal, ceilalţi Supraveghetori îşi scoaseră şi ei armele.

— Au! zise Jup.

— Ne luptăm numai cât trebuie, preciză Stryke. Numai cât trebuie să ieşim de aici.

— Asta ar putea însemna că o să ne luptăm până la *ultima suflare*, spuse Coilla, cu ochii la Supraveghetori. I-am văzut în acţiune. Sunt mai rapizi în mişcări decât par şi nu ştiu ce-i mila.

— Îţi dai seama că au văzut armele şi că se pregătesc să ne execute, nu? întrebă Jup.

— Da, răspunse Stryke. Dar nu uitaţi că magia distrusă de oameni le slăbeşte puterile.

— Halal alinare.

Hibrizii se mişcară din nou. În direcţia jderilor.

— Nu putem face *nimic*? mârâi Haskeer nerăbdător.

— Ba da, încuviinţă Stryke. O treabă simplă. Ieşim toţi pe uşa aceea.

— Acum? sări Coilla.

Căpitanul îi studie pe Supraveghetorii care se apropiau.

— Acum.

Jderii ţâşniră spre uşă, ocolind pe la stânga şi pe la dreapta primului Supraveghetor. Cu o viteză uimitoare, braţele ţâşniră orizontal, blocându-le calea. Ceilalţi doi procedară la fel. Lumina se reflecta pe lame. Jderii se opriră.

— Alte idei sclipitoare? întrebă Haskeer, pe un ton cam obraznic.

Hibrizii veneau spre ei cu braţele întinse, de parcă mânau nişte vaci. Ceata se retrăgea.

— Nu cred că ar trebui să încercăm să trecem toţi deodată, propuse Stryke. Dacă acţionăm câte unul, poate reacţionează mai greu.

— Dacă vrei să zici fiecare jder pentru sine, mormăi Haskeer, aş vrea s-o spui direct.

— Noi doi trebuie să avem o mică discuţie, sergent.

— Mai întâi trebuie să ieşim vii de aici, le aminti Coilla.

Jup veni cu o idee.

— De ce să nu-l atacăm pe ăsta toţi deodată? Chiar de neînvins să fie?

— Eu sunt de acord, mârâi Haskeer ridicând măciuca unui elf mort.

— Aşa facem, hotărî Stryke. Dar, dacă nu ţine treaba, nu stăm pe gânduri. Gata? *Acum*!

Se năpustiră asupra primului Supraveghetor. Îl loviră cu săbiile, îl împunseră cu pumnalele, îl izbiră cu măciucile, rupseră lănci de el. Haskeer încercă să-i tragă câţiva bocanci.

Hibridul stătea impasibil, stană de piatră, deloc afectat.

Ceata se retrase şi se regrupă. Supraveghetorii porniră din nou spre ea.

— Nu mai avem unde să ne ferim, spuse Jup, privind în spate. Mai încercăm o dată?

Stryke încuviinţă.

— Daţi cu toată puterea.

Asaltară din nou creatura. Iarăşi pocniră lănci, rupseră lame şi tociră cuţite. Şi tot zadarnic.

— Retragerea! strigă Stryke.

Coilla mişcă scurt din cap spre platformă.

— Sus, Stryke. Atât ne-a mai rămas.

Haskeer râse batjocoritor.

— Pun prinsoare că nu pot să urce...

Se căţărară pe platformă şi se înghesuiră pe ea. Supraveghetorii se întoarseră şi porniră după ei.

— Acum ce facem? întrebă Coilla.

— Hai să mai încercăm uşa aia o dată.

O loviră cu măciucile, dar nu obţinură nimic.

— Cred că e blindată, zise Stryke.

— Trebuie să ieşim din clădirea asta imediat, spuse Coilla, înainte să mai apară alţi hibrizi afurisiţi.

Cei trei Supraveghetori ajunseră la platformă şi se opriră.

— Vedeţi? anunţă Haskeer arogant. Nu-s în stare să urce.

Supraveghetorii îşi retraseră lamele în acelaşi timp. Mâinile li se adunară în pumni pe care-i ridicară deasupra capului. Apoi loviră platforma, zguduind-o cu forţa unui cutremur. Pumnii izbiră a doua oară. Lemnul crăpă, săriră aşchii. Platforma se înclină. Jderii se luptară să-şi menţină echilibrul. La a treia izbitură, podiumul cedă. Se prăbuşi cu un huruit apocaliptic. Scânduri, proptele şi jderi căzură într-un nor de praf.

— Nu trebuie să se caţere, cap sec! urlă Jup.

— Cred că ne-am întors de unde am plecat. Fiecare pentru el, bolborosi Coilla, ieşind dintre bucăţile de lemn.

— M-am săturat de pacostea asta de hibrizi! urlă Haskeer.

Apucă o grindă şi porni spre un Supraveghetor.

— *Nu*! Treci înapoi! îi ordonă Stryke.

Haskeer îl ignoră. Bodogănind, se îndreptă spre hibridul cel mai apropiat. Îl izbi cu grinda peste piept. Lemnul se rupse. Hibridul nici nu se clătină. Ridică brusc braţul şi-i trase orcului un dos de palmă. Sergentul zbură prin aer şi se ciocni de ceea ce mai rămăsese din platformă.

Doi răcani îl ajutară să se ridice. Orcul înjură şi le făcu semn să dispară.

Căpitanului îi căzură ochii pe un obiect şi îi veni o idee.

— Calthmon, Breggin, Finje. Veniţi cu mine, vreau să încercăm ceva.

Cât restul jderilor se jucau cu Supraveghetorii de-a şoarecele şi pisica, Stryke merse cu răcanii în partea opusă a camerei. Lanţul adus de Haskeer zăcea pe podea. Stryke le explică planul.

— E cam scurt pentru ce vrem noi, adăugă el, dar haideţi să facem o încercare.

Finje şi Calthmon prinseră lanţul de un capăt, Breggin şi Stryke, de celălalt. Căpitanul hotărî că nu sunt destui şi-i mai chemă pe Toche şi pe Gant.

Cu trei orci la fiecare capăt, se aşezară în spatele unui Supraveghetor. Jderii ceilalţi aruncau în el cu aşchii. Proiectilele ricoşau, fără nici un efect. La semnalul lui Stryke, grupul lui apucă bine de lanţ, apoi fugi.

Lanţul încordat lovi Supraveghetorul în spatele picioarelor. Orcii nu se opriră; trăgeau ca marinarii de odgon. Nu se întâmplă nimic. Traseră mai cu forţă. Supraveghetorul se clătină puţin şi făcu un pas în faţă. Cu respiraţia întretăiată, jderii trăgeau întruna, cu muşchii încordaţi. Hibridul se balansa iar, de data asta mai tare. Încă un efort din partea orcilor.

Supraveghetorul căzu pe podea cu o bubuitură.

Începu să dea sălbatic din mâini şi din picioare. Se zbătea, încercând să se ridice, scârţâind pe dalele de piatră.

— Asta o să-i dea ticălosului de gândit, spuse Stryke.

Ţintiră al doilea Supraveghetor, când îi distrase chiotul lui Haskeer.

Lansându-se de pe platformă, sergentul ateriză în spatele unui hibrid. Creatura se răsuci şi se scutură ţeapănă, încercând să scape de el. Braţele îi erau prea rigide ca să ajungă la el, aşa că îşi scoase lamele ca să-l lovească pe agresorul nevăzut. Acum primejdia era şi mai mare pentru Haskeer, pentru că trebuia să se ferească şi de oţelul care îl căuta.

Orcul îl prinse cu braţele de gât şi-şi propti picioarele în şalele lui. Trăgând cu primele şi împingând cu celelalte, se clătina înainte şi înapoi. Supraveghetorul începu şi el balansul. Încerca disperat să-l împungă pe călăul său. Haskeer evită o lamă ca prin urechile acului, dar împingea şi trăgea cu toată puterea. Faptul că hibridul se deplasa şi ţinea braţele sus veni în ajutorul orcului.

Supraveghetorul se clătina ca un beţiv. În scurtă vreme îşi pierdu echilibrul.

În timp ce cădea pe spate, Haskeer se desprinse iute şi sări într-o parte, să nu fie zdrobit. Hibridul făcu podeaua să răsune.

Stryke şi ceilalţi veniră în fugă şi năvăliră cu armele asupra creaturii. Trebuiră să joace puţin din picioare ca să nu-i taie lamele, dar hibridul nu mai avea precizie în mişcări. Li se alătură şi Haskeer, care smulse un ciomag de la un răcan şi îl lovi pe hibrid peste faţă. Nimeri un ochi, crăpându-l. Încurajat, izbi din nou. Ochiul se făcu ţăndări. Din gaură ţâşni cu presiune o coloană de fum verde. Când ajunse aproape de tavan, formă un norişor din care căzură picături verzui. Orcii îşi duseră mâna la gură şi la nas din cauza mirosului de hazna.

După exemplul lui Haskeer, Stryke se aplecă şi împunse cu sabia celălalt ochi. Şi acesta se sfărâmă, eliberând acelaşi nor gazos. Hibridul se zbătu, lovind podeaua cu braţele şi picioarele. Jderii se feriră de miros şi se dădură înapoi.

— Nu cred că am fi reuşit aşa ceva mai de mult, rosti Stryke.

Ultimul Supraveghetor dispăruse de lângă uşă şi trecu la asaltul cetei.

— *Ieşiţi*! urlă căpitanul către jderi.

— Orcii nu se retrag! strigă Haskeer.

Jup şi Coilla îl auziră la timp.

— De data asta, da, prostovanule! îl apostrofă Jup.

— Aşa cum fac neamurile tale, nu?

— *Mişcaţi-vă*, amândoi, îi zori Coilla. Aveţi timp să vă certaţi mai târziu, ce dracu'!

Jderii fugiră la uşă.

Alţi patru Supraveghetori veneau din capătul deschis al aleii. Destul ca să le blocheze ieşirea. Hibridul din casă se îndrepta spre uşă.

— Ăştia nu vor să se dea bătuţi? comentă Jup.

Stryke îşi dădu seama că singura soluţie era să sară peste zidul care bloca aleea. Era înalt şi moale ca ghipsul. Îi puse pe doi jderi mai bine clădiţi să le facă proptea din mâini şi să-i salte peste zid.

Doi răcani se ridicară şi se balansară pe marginea îngustă a zidului. Le spuseră celorlalţi că dincolo e tot o alee, apoi coborâră ca să dea o mână de ajutor camaradului care venea după ei. Ostaşii se căţărară pe rând şi săriră pe partea cealaltă. Din cauza staturii, Jup trebui săltat de două ori de Haskeer – care bodogăni nemulţumit –, iar jderii de sus trebuiră să se întindă mult ca să-l apuce de mâini.

Numai Coilla, Stryke, Breggin şi Haskeer mai trebuiau să treacă în clipa când Supraveghetorul ieşi din casă. Căpitanul şi jderiţa ajunseră în vârful zidului.

— Grăbiţi-vă! strigă Haskeer.

El şi Breggin rămaseră pe loc, cu braţele deasupra capului. Mâini disperate le apucară şi începură să tragă. Hibridul dădu să-l prindă pe Haskeer de picior. Orcul se scutură şi se zbătu nebuneşte. Ceilalţi patru hibrizi se apropiau greoi.

Haskeer şi Breggin ajunseră, în sfârşit, pe zid. Jderii coborâră toţi pe aleea învecinată.

Jup se strâmbă:

— Pfui, a fost cât pe ce!

O parte din zidul pe care tocmai îl escaladaseră explodă. Tencuiala căzu şi împrăştie nori de praf printre bufnituri. Un hibrid rupea obstacolul ca pe-o bucată de hârtie, cu trupul metalic acoperit de un praf alb. Puţin mai departe, alt pumn sparse zidul.

— Fugiţi! ordonă Stryke. Şi ascundeţi-vă armele! Nu trebuie să atragem şi mai mult atenţia.

Jderii ascunseră stângaci săbiile. Armele mai mari, ca lăncile şi măciucile, trebuiră aruncate. O luară la sănătoasa.

Ajunseră pe străzile principale din cartier şi o lăsară mai moale. Stryke îi împărţi în trei ca să nu atragă atenţia. El rămase cu Coilla, Jup, Haskeer şi doi soldaţi.

— Nu ştiu dacă Supraveghetorii comunică între ei, şopti căpitanul. Dar, mai devreme sau mai târziu, o să afle toţi şi-o să pornească pe urmele noastre.

— Deci ne recuperăm caii şi armele şi-o ştergem de-aici, da? întrebă Jup.

— Nu chiar. Trebuie să renunţăm la arme. Riscăm prea mult aşteptând la intrare. Oricum, mai avem câteva.

— E un risc să recuperăm şi caii, sugeră Coilla.

— Pe care trebuie să ni-l asumăm.

— Îmi trebuie şi mie unul, îşi aminti ea. N-o să avem destui.

— O să cumpărăm.

— Cu ce?

— Cu cristal. Din fericire, e la fel de bun ca banii. O să scot câteva măsuri înainte de a merge la grajduri. Nu vreau să ne lăudăm cu cât avem.

— Păcat de arme, se văită Haskeer. Aveam două care-mi plăceau foarte mult.

— Şi eu, zise Jup. Dar a meritat, pentru că v-am adus pe tine şi pe Coilla înapoi.

Haskeer nu-şi dădu seama dacă piticul e sarcastic, aşa că nu-i răspunse.

Străbătură neliniştiţi drumul până la grajduri, aproape de intrarea principală, pentru că nu aveau de unde şti ce-o să se întâmple. La un moment dat, doi hibrizi apărură în faţa lor. Stryke le făcu semn jderilor să rămână calmi şi trecură pe lângă ei fără incidente. Se pare că Supraveghetorii nu comunicau la distanţă. Căpitanul îşi zise că era, poate, un alt efect dezastruos al magiei vlăguite.

Ajunseră la grajduri. Îşi luară caii şi cumpărară încă unul fără să zăbovească prea mult sau să trezească suspiciuni.

Înapoi pe stradă, Jup veni cu o propunere:

— De ce nu rămânem separaţi în trei grupuri până ieşim? Nu atragem atenţia.

— Stai, spuse Coilla. N-o să pară ciudat dacă primul grup iese fără să-şi recupereze armele? Hibrizii ar putea să se lege de al doilea şi de al treilea.

— Poate o să-şi închipuie că au venit fără.

— Orc fără arme? Unde s-a mai văzut?

— Coilla are dreptate. O să stăm împreună. Ne apropiem pe jos cât de mult se poate de poarta principală şi apoi încălecăm şi-o ştergem.

— Tu eşti şeful, cedă Jup.

Văzură în faţă poarta principală când cel puţin şase Supraveghetori se îndreptară în aceeaşi direcţie. În jurul lor se forma o gloată; lumea ştia că, dacă se adunau atâţia hibrizi la un loc, sigur urma un episod tragic.

— După noi vin, oare? întrebă Jup.

— Nu cred c-au ieşit să ia aer, sergent.

Ceata era mai departe de ieşire decât ar fi vrut Stryke. Dar nu avea de ales.

— Să-i dăm drumul! Încălecaţi!

Jderii se supuseră degrabă, sub ochii căscaţi ai trecătorilor care-i arătau cu degetul.

— *Ţâşniţi*!

Orcii dădură pinteni armăsarilor şi galopară spre porţile deschise. Elfi, gremlini şi pitici se împrăştiară ameninţând cu pumnii şi aruncând insulte.

Galopul se transformă în şarjă. Stryke văzu cum, în faţă, un Supraveghetor închide poarta. Era o treabă grea, chiar pentru o creatură înzestrată cu atâta forţă, şi mergea cam încet.

Jup şi Stryke ajunseră cei dintâi. Căpitanul riscă şi opri calul. Se apropie fără prea mult zgomot de hibrid, îşi luă elan şi-i trase un bocanc în cap. Lovind de sus şi ajutat de armăsar, Stryke reuşi să-l răstoarne pe Supraveghetor. Hibrizii care se ocupau de cei ce stăteau la coadă se răsuciră şi porniră spre jder. Încă unul ieşi dintr-o gheretă. Din palmele creaturilor şuierară lamele înfricoşătoare.

Jup se oprise şi el.

— Fugi! îi spuse Stryke.

Piticul goni cu armăsarul, risipind mulţimea care aştepta să intre. Îl însoţiră strigăte revoltate.

Jderii trecură ca vântul prin poarta deschisă. Stryke îşi îndemnă calul şi goni în urma lor.

Ceata părăsi oraşul Hecklowe.

Nu încetiniră decât după ce lăsară oraşul în urmă cu vreo şapte kilometri. În timp ce căutau drumul spre Drogan, îşi povestiră păţaniile prin care trecuseră de când se despărţiseră. Numai Haskeer nu avu ce istorisi.

Relatând păţania cu vânătorii de recompense, Coilla se revoltă la felul în care fusese tratată.

— N-o să uit niciodată, Stryke. Jur că-mi vor plăti cu vârf şi îndesat scursorile alea de oameni. Cel mai cumplit a fost sentimentul de... neputinţă. Mai bine mă omor decât să mai trec prin aşa ceva. Şi ştii ce-mi trecea întruna prin cap?

— Nu, spune-mi.

— Că aşa e şi viaţa noastră. A tuturor orcilor. De când ne naştem, suntem în slujba cuiva, trebuie să fim devotaţi unei cauze pe care nu noi am ales-o şi ne punem viaţa în joc.

Jderii înţeleseră ce voia să spună Coilla.

— O să schimbăm lucrurile. Măcar încercăm să le schimbăm.

— Nu mai accept traiul ăsta nici de-o fi să mor, promise ea.

Nu numai căpitanul dădu din cap aprobator. Jderiţa îşi îndreptă atenţia asupra lui Haskeer.

— Încă nu ne-ai explicat de ce te-ai purtat aşa, îi spuse ea tăios.

— Nu-i uşor... începu sergentul, apoi se opri.

Stryke vorbi în locul lui.

— Haskeer nu ştie sigur ce s-a întâmplat. Nici unul dintre noi nu ştie. Îţi povestesc totul pe drum.

— E-adevărat, rosti Haskeer. Şi... îmi pare rău. Nu era o expresie pe care s-o auzi des din gura sergentului. Coilla fu surprinsă. Dar, cum nu voia să-i primească scuzele până nu afla mai multe, nu-i răspunse.

Stryke schimbă subiectul. Îi povesti despre întâlnirea cu Serapheim. Coilla îi relată şi ea ce ştia despre povestitor.

— Ceva nu mi s-a părut în regulă cu el, zise jderiţa.

— Ştiu ce vrei să spui.

— Să-l socotim duşman sau prieten? Nu că sunt obişnuit să-i consider pe oameni prieteni.

— Păi, trebuie să recunoaştem că ne-a ajutat să te găsim când ne-a trimis la Hecklowe.

— Dar capcana cu casa?

— Poate că n-a fost vina lui. La urma urmei, ne-a dus la locul potrivit, nu?

— Cel mai adânc mister, rosti Jup, e cum reuşeşte să dispară de fiecare dată. Mai ales în clădirea negustorului de sclavi. Nu pricep, zău.

— N-a intrat în casă, preciză Coilla.

— Păi, e clar, găsi Stryke o explicaţie. A sărit peste zid, cum am făcut şi noi.

Nu se convinse nici pe el, darămite pe ceilalţi.

— Şi cum de *supravieţuieşte*? insistă Coilla. Dacă chiar bate ţara în lung şi-n lat fără arme, vreau să zic. Trăim vremuri în care nici orcii înarmaţi nu sunt scutiţi de primejdie.

— Poate că *e* nebun, sugeră Jup. Mulţi dintre cei cu mintea dusă se bucură de favorurile zeilor.

Stryke oftă.

— Nu cred că are rost să ne facem griji. Oricine ar fi, e posibil să nu-l mai vedem niciodată.

Întrunirea strategică se ţinu, ca de obicei, în peşteră. Era un spaţiu mai mult natural decât îngrijit şi apa curgea în voie peste tot.

Erau prezenţi comandanţii militari ai lui Adpar şi cei din Sfatul Bătrânilor. Regina îi dispreţuia pe toţi, mai ales pe cei din urmă, pe care îi considera senili. Dar trebuia să recunoască faţă de ea însăşi că până şi un conducător absolut are nevoie de ajutor la mânuirea supuşilor. Cu toate acestea, nu vedea nici un motiv să-şi mascheze desconsiderarea.

Se făcu linişte când începu să vorbească.

— Mai avem puţin şi îi vom zdrobi pe merzi până la unul, anunţă ea. Mai sunt de curăţat numai două sau trei cuiburi de viermi. Poruncesc... se opri şi se corectă, de dragul politicii nyadde supărătoare. Vreau să terminăm cu ele înainte de sfârşitul verii. Sau cum s-o fi numind anotimpul de acum. Nu trebuie să vă mai spun că *adevăratul* frig al iernii înseamnă o întârziere de un an. Acest lucru este de neîngăduit. Îi dă inamicului posibilitatea să se regrupeze, să... se *înmulţească*. O expresie de dezgust îi apăru pe faţă. Are cineva ceva de obiectat?

Tonul ei nu era menit să invite la proteste. Scrută chipurile sumbre şi, majoritatea, supuse. Un comandant de roi mai îndrăzneţ decât se cuvenea ridică degetele palmate.

— Ce este? întrebă regina arogantă.

— Dacă nu vă supăraţi, Maiestate, vorbi ofiţerul cu glas timorat, avem greutăţi la organizare. Restul coloniilor de merzi sunt cel mai greu de atacat şi sigur sunt mai bine apărate, acum că merzii nu se mai îndoiesc de intenţiile noastre.

— Unde vrei să ajungi?

— Vom avea victime în rândurile noastre.

— Repet: unde vrei să ajungi?

— Maiestate, noi...

— Crezi că-mi pasă că vom pierde nişte vieţi? *Multe* vieţi? Ţinutul e mult mai important decât un individ, aşa cum roiul e mai important decât un membru al lui. Tu, comandante, ai face bine să...

Adpar se opri brusc. Duse mâna la cap şi se clătină.

— Maiestate? o strigă un servitor din apropiere. Durerea îi ardea trupul. Parcă inima îi pompa foc şi-i pârjolea venele.

— Maiestate, vă simţiţi bine? repetă supusul. Agonia îi sfâşia pieptul. Crezu că leşină.

Gândul că se va arăta slabă în faţa supuşilor o mai întări.

Închisese ochii fără să vrea. Câţiva slujitori şi comandanţi plutiră deasupra ei.

— Vreţi să chemăm vracii, Maiestate? întrebă unul dintre ei, săritor.

— Vracii? Dar ce-mi trebuie *mie* vraci? Credeţi că e nevoie să mă cerceteze?

— Ăăă, nu, Maiestate, răspunse supusul speriat. Nu, dacă aşa spuneţi dumneavoastră...

— Dacă aşa *spun* eu? Obrăznicia ta a pus capăt acestei întâlniri.

Trebuia neapărat să scape de slujitori, dar nu voia ca ei să ghicească adevărul mascat de scuzele ei jalnice.

— Mă retrag în odaia mea. O să discutăm chestiuni militare mai târziu.

Toţi se înclinară când regina părăsi peştera. Nimeni nu îndrăzni să-şi ofere ajutorul. Schimbară priviri alarmate după ce ea alunecă în tunelul ce ducea spre lăcaşurile ei.

Rămasă singură, începu să tragă aer în piept. Se aplecă în faţă, duse mâinile căuş în apă şi se stropi pe obraji. Durerea se înteţi. O fulgeră din stomac până în gât. Adpar scuipă sânge.

Simţi frica pentru prima oară în viaţa ei.

17

Când zări copacii de la marginea Golfului Calyparr, Alfray ştiu că se apropiase destul de Drogan cu ceata. Nu mai aveau decât vreo două ceasuri de mers.

Vremea devenise tot mai schimbătoare. Faţă de ziua anterioară, de exemplu, azi era senin şi mult mai cald. Mulţi bănuiau că magia, când slabă, când puternică, producea zone de vreme bună şi zone de vreme rea. Caporalul putea să jure că acesta era adevărul. Timpul frumos avea însă un dezavantaj: zânele ieşiseră la plimbare. Îi scoteau din sărite pe jderii care le pocneau, deşi unii preferau să le muşte.

Alfray şi Kestix discutau despre meritele altor cete de războinici şi locul lor în ierarhia din mintea fiecărui orc. Îşi întrerupseră conversaţia când desluşiră două puncte în mişcare la orizont: erau doi călăreţi care veneau dinspre est. În curând se văzură foarte bine.

— Sunt orci, domnule caporal, spuse Kestix.

Jad şi Hystykk. Când ajunseră, Alfray era deja alarmat.

— Ce s-a întâmplat? Unde sunt ceilalţi?

— Stai liniştit, domnule caporal. Nu s-a întâmplat nimic, îl asigură Hystykk. Vin şi ceilalţi. Aducem veşti.

Cum era o zi plăcută, Jennesta hotărî să-l intimideze pe general în aer liber.

Se aflau într-o curte a palatului, lângă unul dintre zidurile masive. Nu aveai unde să stai jos. În afară de un butoi larg, cu apă, din care se alimentau jgheaburile cailor, nimic nu înveselea atmosfera posomorâtă.

Mersadion se foia în umbra zidului. Regina stătea în faţa lui, la zece paşi. După câte se întâmplaseră, generalul îşi

zise că nu-i de bine dacă ea stă în soare.

Jennesta se lăsă pradă unei crize de nervi şi-l mustră pentru nepriceperea sa vădită.

— ... şi tot n-ai nici o veste de la mizerabilii ăia de vânători de recompense sau de la nenumăraţii spioni pe care i-ai trimis la treabă pe banii din cuferele mele.

— Nu, doamnă. Îmi pare rău, doamnă.

— Şi acum, când îţi spun că vreau să iau parte la căutare eu însămi şi îţi cer să-mi aduni o mică armată, ce faci? Îmi vii cu scuze.

— Nu neapărat scuze, doamnă, cu tot respectul. Dar zece mii de ostaşi nu înseamnă deloc o *mică* armată şi...

— Vrei să zici că nu am nici măcar atâţia adepţi şi orci angajaţi? Îl sfredeli din priviri. Vrei să zici că nu sunt atât de populară printre răcani, încât să aduni zece mii de ostaşi gata să moară pentru cauza mea?

— *Bineînţeles* că nu, Maiestate! Nu e o vorba de loialitate, ci de organizare. Putem aduna armata pe care o doriţi, dar nu atât de repede precum vreţi. La urma urmei, în clipa de faţă suntem răsfiraţi pe mai multe fronturi şi...

Mersadion renunţă să se apere când văzu ce face regina.

Jennesta murmura şi ţesea o vrajă cu mâinile. Făcu palmele căuş şi le ţinu la câţiva centimetri distanţă una de alta. Sub ochii generalului ameţit de vrajă, între palmele reginei se formă un mic nor rotitor. Semăna cu un ciclon în miniatură. Jennesta se uita fix la el. Dâre galbene şi albe spintecară ca fulgerul ceaţa de nepătruns. Norişorul, tot învârtindu-se şi sclipind, dobândi treptat o formă perfect rotundă, de dimensiunea unui măr.

Începu să strălucească. În scurtă vreme lumină mai intens decât o lampă şi nu te mai puteai uita la el. Dar era atât de frumos, încât Mersadion nu fu în stare să-şi întoarcă privirile. Atunci îşi aminti de vraja făcută de regină pe câmpul de luptă nu cu mult timp în urmă. Începuse tot aşa şi se terminase cu nenumăraţi duşmani orbiţi, numai buni

de măcelărit. Un fior îi străbătu şira spinării. Înălţă în gând o rugăciune către zei, implorându-le ajutorul.

Jennesta lăsă o mână jos şi îndreptă palma celeilalte, astfel că sfera orbitoare ţopăi deasupra ei. Lui Mersadion nu-i dispăru teama, dar rămase cu privirile aţintite. Regina ridică încet mâna până când sfera îi ajunse la nivelul feţei. Apoi îşi umflă obrajii şi, cu un dram de cochetărie, suflă. Foarte uşor, aşa cum suflă o fecioară într-o păpădie.

Sfera, sclipitoare ca un soare miniatural, se îndepărtă de palmă spre Mersadion. Generalul se crispa. Când ajunse aproape de el, urmând mişcările făcute de Jennesta cu mâna, sări în lateral şi se îndreptă spre zid. Mersadion văzu cum se loveşte de cărămidă.

Urmară o explozie de lumină şi o bubuitură de tunet. Mersadion se clătină, iar haina reginei flutură.

Generalul ţipă.

În zid rămase o urmă neagră. Mirosea a sulf.

Mersadion se uită la regină cu gura căscată. O altă sferă plutea deasupra palmei sale.

— Ce spuneai? îl întrebă ea, parcă aşteptând o recapitulare a faptelor. Că nu vrei să execuţi un ordin clar, nu?

— Sunt mai mult decât dornic să vă îndeplinesc ordinele, doamnă, bâigui el. Însă e vorba de numărul...

De data asta, Jennesta lovi sfera şi o expedie cu viteză mai mare. Obiectul izbi peretele şi bubui la câţiva centimetri deasupra generalului. Acesta tresări şi se trezi cu bucăţi de piatră şi fărâmături de tencuială pe cap.

— Îmi oferi iarăşi scuze, generale, îl mustră Jennesta, când eu nu vreau decât soluţii.

Ca să-i uşureze munca, o altă sferă apăru vibrând în palma reginei. Jennesta râse ca o fetiţă şi-o azvârli ca pe-o jucărie.

Sfera zbură spre Mersadion, care avu impresia că o să-l nimerească. Dar îşi schimbă fin direcţia şi, când generalul

se făcu una cu zidul, trecu pe lângă el şi se lovi de butoiul cu apă.

N-a fost o ciocnire adevărată. Sfera atinse lemnul şi fu imediat absorbită de el. Apa începu să bulbucească. Deasupra butoiului şi dintre cercurile lui metalice ţâşniră aburi.

Zguduit, Mersadion ridică privirea spre Jennesta. Nu mai văzu altă sferă, aşa că începu să vorbească repede:

— Desigur, Maiestate, orice doriţi se poate îndeplini, şi încă imediat. Sunt sigur că vom depăşi obstacolele neînsemnate şi vom strânge armata.

— Bine, generale. Ştiam eu că-ţi vei recăpăta judecata.

Odată intenţia ei demonstrată, bătu din palme ca să le cureţe de praf. Parcă aplauda.

— Încă un lucru, adăugă ea.

Mersadion se crispă din nou.

— Maiestate?

— E vorba de disciplină. Trebuie să afli că Stryke ăla şi ceata lui de războinici încep să fie priviţi ca nişte eroi de o parte a armatei noastre.

— Din nefericire, este adevărat, Maiestate. Dar nu este un fenomen foarte răspândit.

— Atunci ai grijă să nu se răspândească. Dacă prinde rădăcini, începe să pută. Ce măsuri iei împotriva lui?

— Am făcut cunoscut tuturor versiunea dumneavoastră... ăăă... *adevărul*, adică jderii au devenit proscrişi. Ostaşii de rang inferior care sunt prinşi că-i apără pe renegaţi sunt imediat biciuiţi.

— Aplică măsura la toate rangurile şi pedepseşte-i şi dacă amintesc doar de Stryke şi de ceata lui. Vreau ca numele lor să poarte pecetea morţii. Iar biciul e o pedeapsă prea blândă. Preţul pentru încălcarea poruncii ar trebui să fie moartea. Arde câţiva agitatori şi vei vedea că revolta se va stinge imediat.

— Da, doamnă.

Orice îndoieli ar fi avut în legătură cu rezultatele unei asemenea strategii, Mersadion avu înţelepciunea să le păstreze pentru el.

— Fii atent la amănunte, Mersadion. Datorită lor merge treaba în ţinut.

— Ah, secretul succesului dumneavoastră, doamnă, o flată el pe regină, vrând să-i intre în graţii.

— Nu, generale. Secretul reuşitei mele e răutatea.

Aproape două zile, Stryke, Coilla, Haskeer, Jup şi răcanii călătoriră fără peripeţii. Făcură numai popasurile necesare, ca să câştige timp.

În după-amiaza celei de-a doua zile îi doborî oboseala. Dar desluşiră un rând de copaci care mărgineau golful şi, în depărtare, spre dreapta, Pădurea Drogan.

Odată cu lăsarea serii, santinelele din spatele coloanei văzură patru călăreţi venind către ei dinspre est. Nu aveau unde să se ascundă pe o rază de câţiva kilometri şi era logic să presupună că musafirii nepoftiţi nu făceau parte dintr-un grup.

— Ne pasc iar necazurile? se întrebă Jup.

— Dacă ne pasc, cred că putem doborî patru, nu? spuse Stryke. Porunci coloanei să meargă cu caii la trap.

— Sunt orci, spuse Haskeer după câteva minute.

Stryke îi cercetă şi el atent pe călăreţi.

— Ai dreptate.

— Nu înseamnă că sunt neapărat prieteni, avertiză Coilla.

— Nu. Dar, cum am zis, sunt numai patru.

Călăreţii ajunseră, într-un sfârşit, ceata. Cel din faţă desfăcu armele în semn de salut.

— Bun găsit!

— Bun găsit, răspunse Stryke prudent. Ce treabă aveţi?

Orcul se holbă la el.

— Dumneavoastră sunteţi, nu-i aşa?

— Ce?

— Stryke. Nu ne-am cunoscut niciodată, domnule căpitan, dar eu v-am văzut o dată sau de două ori. Se uită la ceilalţi. Aceştia sunt jderii?

— Da, sunt Stryke. Cine eşti şi ce vrei?

— Caporal Trispeer, domnule căpitan. Ostaşii Pravod, Kaed şi Rellep.

— Sunteţi cu o ceată?

— Nu. Am luptat în infanteria reginei Jennesta.

— Unde? interveni Jup.

— Am... plecat.

— Nimeni nu pleacă din serviciul Jennestei decât cu picioarele înainte, spuse Coilla. Sau a început să vă pensioneze?

— Am dezertat, caporal. Ca voi.

— De ce? vru să ştie Stryke.

— Mă surprinde întrebarea, domnule căpitan. Pur şi simplu ne-am săturat de Jennesta. De nedreptăţile, de cruzimile ei. Orcii luptă, ştiţi bine, şi o fac fără să crâcnească. Dar ea a depăşit orice limită.

Ostaşul pe nume Kaed adăugă:

— Mulţi dintre noi nu mai vor să lupte nici de partea oamenilor, dacă nu vă supăraţi, domnule căpitan.

— Şi nu suntem singurii nemulţumiţi, continuă Trispeer. Nu suntem foarte mulţi, dar cred că o să ne înmulţim.

— Ne căutai? întrebă Jup.

— Nu, domnule sergent. Adică, nu chiar. Odată ce am dezertat, am sperat să vă găsim, dar n-am ştiut pe unde să căutăm. Tocmai venim de la Hecklowe. Am auzit de tărăboiul de acolo şi ne-am zis că voi trebuie să-l fi făcut. Ne-a zis cineva că aţi luat-o spre vest, aşa că...

— De ce zici că aţi sperat să ne găsiţi? întrebă Stryke.

— Jderii au fost declaraţi proscrişi. S-a pus o recompensă pe capetele voastre. Una mare.

— Ştim.

— Toată lumea, începând cu Jennesta, vă vorbeşte de rău. Zice că sunteţi hoţi de drumul mare, că vă omorâţi semenii

şi că aţi furat nu ştiu ce comoară care aparţine reginei.

Stryke se întunecă la faţă.

— Nu mă mir. Ce urmăreşti?

— Păi, unii dintre noi şi-au zis că nu li se spune adevărul. Întotdeauna v-aţi bucurat de o reputaţie bună, domnule căpitan, şi noi ştim cum obişnuiesc să mintă regina şi lacheii ei despre cei căzuţi în dizgraţie.

— Că suntem crezuţi, că nu suntem, spuse Coilla, astea sunt numai minciuni.

— Ştiu.

Se întoarse spre tovarăşii lui. Cei trei răcani aprobară înclinând din cap şi zâmbind.

— Aşa că ne-am zis că poate aveţi nevoie de noi.

Stryke rămase nedumerit.

— Cum adică? Pentru ce?

— Ne-am gândit că precis strângeţi o armată, o oaste de orci dezertori, ca noi. Poate ca să luptaţi împotriva Jennestei. Poate ca să întemeiaţi o ţară. Vrem să ne alăturăm vouă.

Stryke le scrută chipurile pline de speranţă. Oftă.

— N-am pornit o cruciadă, caporal, şi în nici un caz nu caut recruţi. N-am intenţionat să pornim pe calea pe care am pornit şi acum suntem nevoiţi să ne descurcăm cum ştim mai bine.

Trispeer se întristă.

— Dar, domnule căpitan...

— E destul de greu să port răspunderea pentru viaţa şi bunurile membrilor din ceata mea. Nu vreau o povară în plus. Va trebui să vă găsiţi propriul drum, adăugă Stryke, pe un ton mai blând.

Caporalul se arătă dezamăgit. Toţi cei patru călăreţi erau decepţionaţi.

— Adică nu vă opuneţi Jennestei? Nu vreţi să sprijiniţi cauza tuturor orcilor înrobiţi?

— Ne opunem, dar în felul nostru. Altcineva trebuie să sprijine cauza. N-ai căutat în locul potrivit. Îmi pare rău.

Trispeer schimbă tactica şi trecu la filozofat.

— Mi-am zis eu că e prea frumos să fie adevărat. Dar oastea vorbeşte foarte frumos despre jderi şi căpitanul lor. Mai sunt şi alţii de aceeaşi părere cu noi şi vor să vi se alăture.

— O să le spun ce v-am spus şi vouă.

— Atunci va trebui să facem altceva.

— Şi anume ce? interveni Haskeer.

— Să ne ducem în pădurea de la Stânca Neagră.

— Şi să deveniţi tâlhari? presupuse Coilla.

— Ce altceva să facem? zise Trispeer ruşinat. Am putea fi mercenari, dar nici unul dintre noi nu e încântat de idee.

— Orci, şi să ajungem în halul ăsta... medită Coilla. Ticăloşii de oameni!

Caporalul zâmbi.

— Pe ei am pus ochii. Orcii trebuie şi ei să mănânce.

— Dacă asta veţi hotărî, nu vă apropiaţi prea mult de Stânca Neagră, îi sfătui Stryke. Sunt cobolzi pe acolo şi, cum tocmai ne-am ciocnit cu ei, nu prea îi simpatizează pe orci.

— O să ţinem minte. Poate că nici nu mergem la Stânca Neagră, poate devenim mercenari şi luptăm împotriva oamenilor numai aşa, ca să avem ce face. Mai vedem noi.

— Aveţi nevoie de ceva? întrebă Haskeer. Nu că noi avem foarte multă mâncare sau apă, dar...

— Nu, domnule sergent, mulţumim. Ne descurcăm.

— Poate gustaţi din ăsta, zise Stryke.

Scormoni în săculeţul cu cristal. Cu mâna cealaltă bătu în vestă, apoi scoase dintr-un buzunar hârtia prin care jderii erau declaraţi proscrişi. Nu avea altceva mai bun la îndemână. I se păru foarte potrivită. Făcu din ea un cornet şi turnă o cantitate frumoasă de drog pe care i-o dădu caporalului.

— Mulţumesc, domnule căpitan, sunteţi foarte generos. Vă rămân recunoscător. Trispeer sclipea de emoţie. Ştiţi

zicala: „E mai uşor să ai ce fuma, dar să n-ai ce cheltui, decât să ai ce cheltui, dar să n-ai ce fuma.”

— Bucuraţi-vă de el. Dar cu înţelepciune. Pentru noi a fost o binecuvântare cu două tăişuri.

Trispeer se miră, dar nu spuse nimic. Stryke se întinse şi îi strânse mâna.

— Trebuie să plecăm la Drogan. Noroc!

— Noroc! Zeii să fie cu voi în tot ce faceţi. Păziţi-vă spatele.

Trispeer şi ostaşii salutară, întoarseră caii şi porniră la galop în direcţia din care veniseră. Urmărindu-i cum se depărtează, Coilla spuse:

— Mi s-au părut nişte orci de treabă.

— Şi mie, zise Jup. Păcat că nu-i putem primi printre noi. Nu ne-ar fi stricat nişte braţe în plus.

Stryke puse punct discuţiei categoric.

— Nu. Am zis, duc deja în spate o povară suficientă.

— Dacă ce-au spus despre tine e adevărat, medită Coilla, ai putea fi cel care să regrupeze forţele şi...

— Nu vreau să regrupez nici o forţă.

Jup zâmbi larg şi declamă patetic:

— Mesia Stryke!

Căpitanul îi aruncă o căutătură urâtă.

Se întunecase când ajunseră la locul de întâlnire.

Stryke îşi dori să fi stabilit un loc precis, dar nu ar fi avut cum, pentru că nici unul dintre ei nu cunoştea zona prea bine. Aşa că trebuiră să meargă de-a lungul şirului de copaci de la marginea golfului, pe întuneric, în căutarea camarazilor.

Ca întotdeauna, Haskeer fu cel dintâi care se plânse:

— Ne pierdem vremea. De ce nu aşteptăm până dimineaţă?

De data asta, Coilla înclină să-i dea dreptate.

— Nu zici rău. Ne lipseşte lumina.

— Am ajuns cu întârziere, spuse Stryke. Măcar atât să facem, să-i căutăm. Mai încercăm un ceas. Dar cred că ne-ar fi mai uşor pe jos.

Haskeer avu un nou motiv să bombăne. Mergând în faţa cailor, jderii trecură pe lângă tufişurile crescute lângă arbori.

— Poate că n-au ajuns, presupuse Haskeer.

— Ce vrei să spui? întrebă Jup.

— E numai o jumătate de ceată. Cine ştie ce i s-o fi întâmplat.

— *Şi noi* alcătuim doar o jumătate de ceată, îi aminti Stryke, şi am ajuns.

— Poate că s-au dus la Drogan să trateze cu centaurii, sugeră Coilla.

— O să vedem. Acum tăceţi. E posibil să fie prieteni prin preajmă, dar şi duşmani.

Avansară alene în tăcere încă zece minute, când auziră tufele foşnind. Săbiile fură scoase în linişte. Două siluete ieşiră dintre frunze.

— Eldo! Noskaa! exclamă Coilla.

Alfray veni în faţă încântat şi strânse braţul Coillei.

— Mă bucur să te văd, caporal! Stryke, Jup!

— Îs şi io pe-aici, bubui Haskeer.

Alfray se încruntă la el.

— Da, bine, ai de dat nişte explicaţii.

— Şi le va da, promise Stryke. Nu vă luaţi de el. Cum a fost drumul până aici? Ce se întâmplă? Aţi făcut vreun progres?

— Ho! Alfray zâmbi larg. Drumul a fost bun, n-am păţit mai nimic. Nu s-a întâmplat nimic.

— Păi, noi avem *o groază* de povestit, zise Jup.

— Haideţi, mâncaţi şi odihniţi-vă. Păreţi flămânzi şi obosiţi.

Ceata se reuni. Răcanii se salutară voioşi. Se bătură pe spate, se îmbrăţişară ca războinicii, râseră şi pălăvrăgiră. Împărţiră mâncare şi băutură şi se răsfăţară cu un foc ca să

mai alunge frigul. În jurul flăcărilor, făcură schimb de noutăţi.

În cele din urmă, discutară despre centauri.

— N-am văzut nici picior de ei, raportă Alfray. Dar, nu uitaţi, nu ne-am aventurat prea mult în pădure. Am zis că e mai bine să-ţi ascult sfatul şi să stăm la pândă.

— Ai procedat bine, îl aprobă Stryke.

— Cum e mai indicat să procedăm?

— Să ne apropiem de ei paşnic. Nu avem neînţelegeri cu centaurii. Oricum, sunt mai mulţi decât noi şi am intrat pe teritoriul lor.

— Mi se pare logic. Dar să ţineţi seama că, deşi se urnesc greu la luptă, când o fac, sunt duşmani neiertători.

— De-asta o să intrăm cu steagul armistiţiului şi o să le propunem un schimb.

— Şi dacă nu acceptă? întrebă Haskeer.

— Atunci o să ne gândim la alte soluţii. Dacă asta înseamnă luptă, păi, pentru asta suntem pregătiţi. Mai întâi diplomaţia. Se uită cu subînţeles la Haskeer. Şi nu voi îngădui nici unui jder să nu respecte regulile. Ne luptăm numai dacă spun eu sau dacă suntem atacaţi pe neaşteptate.

Cu excepţia lui Haskeer, care nu spuse nimic, toată lumea îl aprobă pe căpitan.

Alfray întinse mâinile spre focul trist. Ca toată lumea, scotea aburi din gură.

— Nu se mai moaie frigul, se plânse el.

Stryke îşi strânse vesta în jurul corpului.

— Ne-ar prinde bine ceva mai gros decât uniformele.

— Am văzut o turmă de lembari azi-dimineaţă. Mă gândeam să vânăm câţiva pentru blană. E plin de ei pe-aici, aşa că putem să sacrificăm câţiva fără să provocăm stricăciuni prea mari.

— Bună idee. Am avea şi carne proaspătă. Dar nu-i înţelept să mergi prin pădure la ora asta din noapte; s-ar

putea crede că vrem să atacăm. Hai să ne sculăm de dimineaţă, să vânăm şi apoi să mergem la Drogan.

Se treziră la prima geană de lumină.

Stryke hotărî să conducă vânătoarea chiar el. Jup şi Haskeer veniră şi ei, voluntari. Îi aleseră pe Zoda, Hystykk, Gleadeg, Vobe, Bhose şi Orbon. O trupă numai bună, împărţită în două – nu speriau prada şi avea cine să care vânatul.

Nu puteau lua armăsarii, din păcate. Lembarii aveau puterea nefirească de a-i simţi de la distanţă, pe lângă faptul că nu suportau caii. Dacă voiai să pui un lembar pe fugă, nu trebuia decât să te apropii de el călare. Jderii trebuiau să vâneze pe jos.

Chiar înainte de plecare, Alfray îl luă pe Stryke la o parte.

— Cred că ar trebui să laşi stelele la mine.

Stryke fu luat prin surprindere.

— De ce?

— Cu cât avem mai multe, cu atât sunt mai preţioase. Dacă se întâmplă ceva la vânătoare şi se pierd? La drept vorbind, la fel ar trebui să procedăm şi cu cristalul, adică să-l împărţim între ofiţeri. Cu excepţia lui Haskeer, bineînţeles.

— Păi...

— Crezi că o să fac şi eu ca Haskeer şi o să fug cu stelele? Cu două treimi din ceată în jurul meu?

— Nu că n-aş avea încredere în tine, dragul meu prieten, ştii bine că am. Dar m-am gândit la ce i s-ar fi putut întâmpla lui Haskeer. M-am gândit o grămadă. Dacă a fost vrăjit să se poarte aşa?

— Vrăjit de Jennesta, vrei să spui?

— Pe ea o bănuiesc.

— Atunci ce-ar opri-o să te vrăjească şi pe tine? *Dacă* a fost de vină vreuna dintre vrăjile ei, ăsta e un argument să le laşi aici, nu? Pentru că primul lucru pe care l-aş face ar fi

să ordon celorlalţi să nu mă scape din ochi. Şi dacă aş începe să mă port ciudat, m-ar lega. Sau m-ar omorî.

Stryke ştia că Alfray vorbeşte serios.

— Bine, acceptă el, cu jumătate de gură. Desfăcu săculeţul de la centură şi i-l dădu caporalului. Dar pe viitor trebuie să ne gândim serios la siguranţa stelelor.

— Aşa este. Ai încredere în mine. Acum du-te şi adu nişte haine mai groase.

18

În mai puţin de un ceas ajunseră pe câmpie şi văzură primele turme de lembari. Semănau cu nişte căprioare mici, iar masculii aveau coarne, dar erau mult mai robuşti. Pielea era acoperită de o blană deasă, maro cu dungi gri şi albe, asemănătoare cu aceea de urs şi aproape la fel de preţioasă.

În timp ce animalele păşteau nestingherite, vânătorii se împărţiră în două. Haskeer conducea patru răcani. Ei erau hăitaşi şi trebuiau să gonească lembarii spre grupul celălalt, format din Stryke, Jup şi doi soldaţi.

Vânătoarea începu bine. Luându-le prin surprindere, jderii doborâră trei animale. După aceea, turma deveni mai prevăzătoare şi trebui vânată mai insistent. Lembarii nu fugeau foarte repede, un orc îi putea ajunge pe teren drept. Însă când ajunseră pe teren mai nesigur, se lăsară mai greu de prins, datorită agilităţii.

Stryke rămase mult în spatele grupului său, ca să împiedice vânatul să fugă, în vreme grupul lui Haskeer gonea şase lembari către el. Trei animale fugiră în direcţii diferite şi le pierdură. Două se ciocniră de Jup şi de răcani, care le atacară cu suliţe şi săbii. Al treilea se furişă printre ei şi fugi cu disperare către Stryke.

Cu sabia ridicată, jderul se pregăti să-l blocheze şi să-l omoare. Însă lembarul nu se dădu prins cu atâta uşurinţă. La numai câţiva metri în faţa orcului, schimbă direcţia şi ţâşni pe lângă el. Sabia lui Stryke spintecă aerul.

— *E-al meu*! strigă el şi porni în urma lui.

Nu era sigur dacă ceilalţi îl auziseră, absorbiţi cum erau de măcel.

Animalul ajunse într-un crâng. Stryke alergă după el, ferindu-se de crengi sau dându-le la o parte. În clipa următoare ieşiră, orc şi lembar, prin partea cealaltă a crângului, pe o pajişte fără denivelări. Stryke câştigă teren. Lembarul coti şi porni spre un şir de coline. Se căţără pe prima uşor ca o capră, cu Stryke la douăzeci de paşi în urmă. Apoi coborî într-o adâncitură şi urcă imediat pe panta următoare.

Grea treabă, dar lui Stryke îi plăcea.

Ajunse pe un podiş mic la numai câţiva metri în urma ţintei. Animalul o luă pe porţiunea mai abruptă, când fugind, când sărind, până nimeri într-o viroagă. Stryke alunecă după el. Lembarul ajunse la fund, se răsuci spre dreapta şi dispăru printre nişte copaci. Gâfâind, orcul îl urmări. Zări blana dungată la o aruncătură de lance. Ţâşni ca din puşcă.

Apoi lumea i se prăbuşi în cap.

Căzu şi se rostogoli pe covorul de frunze moi. Îi ardeau tâmplele. Culcat pe spate, ameţit şi copleşit de durere, începu să-şi revină din hăul negru care aproape că-l înghiţise.

Cineva stătea în picioare deasupra lui. Când i se limpeziră ochi, văzu că erau mai mulţi. Unul îi smulse sabia. Vorbeau unii cu alţii într-o limbă guturală, foarte cunoscută.

Elfii îl ridicară cu brutalitate. Stryke gemu. Îi smuciră hainele, căutându-l de arme. Mulţumiţi că nu găsiră nici una, îl ameninţară cu măciucile. Unul rotea ciomagul cu care, fără îndoială, îl pocnise şi prima oară. Aveau şi spade. Îl împunseră cu ele ca să-l oblige să meargă. Jderul porni şi duse mâna la cap. Un elf i-o trase la o parte şi mormăi ceva imposibil de înţeles. Dar distinse tonul ameninţător.

Îl duseră spre capătul viroagei, apoi urcară pe o movilă. Pe Stryke îl dureau oasele şi şchiopăta uşor, dar elfii nu

slăbiră ritmul. Din vârful movilei se uită în depărtare şi văzu o clădire mare, cu mai multe locuinţe. În timp ce elfii îl îmboldeau să coboare, orcul îşi zise că nu puteau fi prea departe de jderii cu care vânase. Necazul era că el cotise în mod repetat şi se tot învârtise după lembar şi era foarte posibil să se fi depărtat mult de ei. Nu putea conta pe ajutorul lor.

Ajunseră la clădire. Stryke respira greu, înconjurat de elfii brutali.

Clădirea ar fi putut fi construită de oricare dintre rasele străvechi; avea arhitectura unei case care serveşte mai multor scopuri, ca multe altele din Maras-Dantia. Simplă, dar solidă, din lemn, cu acoperiş de stuf, avea o singură uşă la un capăt. Cele două ferestre erau acoperite cu scânduri. Fusese clar părăsită, căci era dărăpănată. Stuful se rărise şi mucegaiul distrugea faţada.

Elfii îl împinseră pe uşă.

Înăuntru îl aştepta Razatt-Kheage.

Negustorul de sclavi îl întâmpină cu o grimasă hidoasă care, pentru elfi, era un zâmbet frumos. Radia triumfător şi răzbunător.

— Salutări, orcule, şuieră el.

— Salutări şi ţie.

Stryke se străduia să-şi revină şi să-şi limpezească minţile. Îşi sfidă durerea.

— N-ai mai aşteptat să ne luăm frumos la revedere, negustorule de sclavi.

— Te-am urmărit.

— Nu mai spune. Dar nu ca să-mi mulţumeşti, bănuiesc.

— O, vrem să... *mulţumim* personal cetei. Un plan care adaugă avantajul recompensei bănoase puse de Jennesta pe capul vostru. Şi am văzut o anumită proclamaţie care zice că ai o relicvă de-a ei. Mă aştept să existe o recompensă şi pentru ea.

Stryke se bucură că nu are stelele cu el. Se uită la cei cinci-şase elfi din cameră.

— Vrei să înfrunţi ceata mea cu floricelele astea? Ţi s-a urât cu viaţa?

— Nu eu mă bat. Îi trimit vorbă Jennestei.

Asta îl dezmetici de tot pe Stryke.

— Şi crezi că ceata o să stea cuminte aşteptând să ajungă aici armata ei?

— Mă gândeam să te ţin ostatic, ca să mă asigur că aşa o să facă.

— N-o să stea cu mâinile în sân, negustoriile de sclavi. Nu ceata mea. Nu prea ştii multe despre orci, nu-i aşa?

— Ar fi poate interesant să aflu câte ceva acum, replică Razatt-Kheage batjocoritor. Te rog, luminează-mă.

Stryke îşi propuse să tragă de timp şi să pună la cale o stratagemă.

— Toţi orcii ştiu că preţul războiului e moartea. Creştem cu crezul că trebuie să faci tot ce poţi pentru a salva un camarad aflat în primejdie, dar, dacă aşa ceva nu se poate, nu rişti viaţa tuturor pentru el. De-asta n-o să-ţi meargă dacă vrei să mă foloseşti ca ostatic. Jderii o să plece.

— Dar tu ai procedat cu totul altfel când ţi-ai salvat tovarăşa. Rânji dezagreabil. Oare unii merită mai mult decât alţii? Dacă aşa stau lucrurile, comandantul trebuie să fie cel mai preţios din ceată. Vom vedea.

Ca să-l ţină de vorbă, Stryke schimbă subiectul.

— Nu-ţi văd amicii oameni prin preajmă.

— Parteneri de afaceri. Au plecat în treburile lor. Ne-am despărţit foarte urât. Au dat vina pe mine, făcându-mă răspunzător de scăparea voastră. Cred că am fi ajuns să ne *încăierăm* dacă unul dintre ei n-ar fi avut urgent nevoie de îngrijiri. Din fericire, am ştiut la cine să-i trimit.

— Sunt convins că ţi-au fost recunoscători. Stryke scrută încăperea. Acum ce se întâmplă?

— Vei fi musafirul nostru cât scriu eu un mesaj către mijlocitorii reginei.

Negustorul de sclavi făcu semn din cap gărzilor.

Elfii îl îmbrânciră pe Stryke în capătul opus al încăperii. Ca în toată casa, nici acolo nu exista mobilă, în afară de un vas cu cărbuni încinşi, care mai încălzea aerul. Gărzile îl lăsară acolo şi începură să vorbească în limba lor. Razatt-Kheage rămase la uşă, aşezat la o masă care stătea să cadă. Avea pergament şi pană de scris.

Stryke se uită la vas. Îi veni o idee nebunească. Avea să sufere şi el, dar măcar va şti din ce cauză. Se uită să nu-l vadă nimeni, îşi strecură mâna în săculeţ şi scoase un pumn de cristal pe care-l aruncă în foc. Repetă mişcarea. Cristalele rozacee începură să scoată un fum alb şi gros.

Nimeni nu observă nimic în primele clipe, când fumul se îngroşă. Stryke încercă să-şi ţină respiraţia. Atunci unul dintre elfi plecă de lângă tovarăşul lui şi veni lângă el. Rămase cu gura căscată la vasul fierbinte. Stryke aruncă iute o privire către ceilalţi. Nu sesizaseră nimic. Acum era momentul să acţioneze.

Nu ştia prea multe despre constituţia elfilor, dar bănui că au un lucru comun cu majoritatea raselor străvechi. Când îi trase una între picioare, bănuiala i se confirmă. Garda chiţăi de durere şi se îndoi de spate. Aşa că Stryke o mai lovi o dată.

Ceilalţi veniră spre el. Jderul apucă braţul cu sabia al victimei şi-l izbi de genunchiul ei. Sabia sări şi el o recuperă imediat. Îşi răsuci încheietura şi înfipse lama în pieptul elfului.

Se pregăti să-i înfrunte pe restul elfilor. Aceştia se apropiau prudenţi: cinci asasini înarmaţi până în dinţi, aşezaţi în semicerc.

— Văd că la tine e un obicei să faci isprăvi din astea! răcni Razatt-Kheage din spate. De câte ori îmi omori un slujitor, pierd bani! Cred că ar fi mai bine să mori.

Avansând, gărzile îndreptară săbiile spre Stryke. Jderul îşi ţinea respiraţia.

Un fum tot mai dens se înălţa din vas şi se răspândea în casa fără ferestre. Fuioarele lăptoase şerpuiau pe podea.

Un nor se îngroşa în dreptul grinzilor de deasupra.

Un elf ridică măciuca.

Neputând să-şi mai ţină respiraţia, Stryke dădu drumul aerului din plămâni. Apoi, instinctiv, inspiră. Simţi o ameţeală obişnuită şi se strădui să nu-şi piardă concentrarea.

Elful roti măciuca şi lovi.

Stryke sări într-o parte şi-l atacă. *Valurile înspumate ale unui ocean infinit*. Scutură din cap să alunge imaginea. Ratase. Mai lovi o dată. Şi acum rată. Garda izbi şi ea, însă nu nimeri umărul jderului. *Un cer azuriu, fără nori*. Stryke se dădu înapoi, încercând cu disperare să rămână în realitate.

Îl îngrijora faptul că elful nu părea afectat de cristal. Despre ceilalţi nu ştia nimic.

Atacă din nou.

Când roti sabia, văzu mai multe, una ieşind din cealaltă, câte una pentru fiecare bucăţică de spaţiu pe care-l străbătea. Când se încheie arcul, în aer vibra un evantai de culori scânteietoare. Îl spintecă măciuca, spărgând himera ca pe-o bulă de săpun.

Asta îl scoase din minţi pe orc. Se năpusti asupra gărzii cu un potop de lovituri. Prin caleidoscopul de imagini din mintea lui crezu că vede cum garda se clatină şi capătă o expresie sticloasă.

Prinse sabia cu ambele mâini şi ca să se bată, dar şi ca să aibă de ce să se ţină, şi azvârli măciuca din mâna adversarului. Apoi plonjă şi-i străpunse pieptul.

Nu-i trecuse niciodată prin cap ce culoare seducătoare poate avea sângele.

Se scutură şi inspiră adânc, ca să-şi adune minţile. Numai după aceea îşi dădu seama de greşeală.

Doi elfi veneau spre el ca doi somnambuli, cu mişcări greoaie.

Stropi de ploaie cristalini pe petalele unei flori galbene. Luă poziţia de atac şi îl provocă pe cel mai apropiat. Se

duelară, deşi parcă înotau printr-o mlaştină neagră. Reuşi să cresteze braţul elfului. Ce culoare fascinantă şi strălucitoare e stacojiul... îl împunse în stomac şi imediat ţâşni o feerie de culori. Când elful se prăbuşi, Stryke se răsuci automat să-l înfrunte pe tovarăşul lui.

Acesta avea o lance care i-ar fi fost mai folositoare ca baston. Picioarele i se împleticiră când o aruncă, vlăguit, spre Stryke. Jderul o pară cu sabia ca *un fulger fierbinte pe cerul de catifea* şi o rupse. Elful clipi mirat când văzu că rămase ca prostul, cu jumătate de lance. Îl usturau ochii. Stryke îi străpunse inima şi se minună de frumuseţea şuvoiului stacojiu.

Călare printr-o pădure de copaci înalţi. Nu, nu asta făcea. Încercă, ameţit, să se concentreze pe ultimele două gărzi. Voiau să joace un joc în care puneai pariu pe viaţă. Stryke uitase regulile. Nu mai ştia decât că nu trebuie să le dea voie să se mişte. Aşa că trecu la treabă.

Prima, cu ochii dilataţi, se clătina. Lovea întruna, dar nu în direcţia lui Stryke. Jderul ripostă, deşi trebui să avanseze câţiva paşi pentru ca lamele să se încrucişeze. *Razele de lună luminează un râu mărginit de sălcii plângătoare*. Nu-i bine. Trebuie să se concentreze pe joc.

Un obiect îi fulgeră prin faţa ochilor. Se răsuci şi văzu că e sabia celei de-a doua gărzi. Ce urât din partea ei. Ca să se răzbune, o lovi în faţă. Lama pătrunse adânc şi scoase un vaiet melodios, care se stinse când învinsul dispăru din vedere cu încetinitorul.

Mai rămânea o gardă şi Razatt-Kheage. Negustorul se tot ascundea, îşi schimonosea gura şi mima cuvinte. *O fortăreaţă ruinată în vârf de stâncă, lucind albă în soare*. Stryke alungă imaginea şi căută garda. O găsi prin ceaţa de cristal.

Odată reperată, aceasta începu să lovească, dar mai degrabă politicos. Stryke crescu ritmul şi numărul paselor, încercând să surprindă o greşeală de apărare, deşi nu trebui să se străduiască prea mult. O *cascadă năvălind într-*

o prăpastie de granit. Nu, nu-i bine. Plonjă, plutind ca o pană, şi încercă să-şi zgârie iniţiala pe pieptul elfului. Desenă o jumătate de S şi rămase fără pânză. *Lunci înverzite*, *presărate cu turme de animale păscând*.

Stryke nu se mai putea ţine pe picioare. Dar nu avea de ales, jocul nu se terminase. Mai trăia un jucător. Se uită după el în jur. Razatt-Kheage stătea lângă uşă, dar nu încerca să plece. Stryke înotă spre el printr-un tunel lung, lung, plin cu miere.

În sfârşit, ajunse lângă el, dar elful nu se mişcase. Nu putea, împietrise. Când Stryke îl înfruntă, negustorul de sclavi îngenunche, ca şi cum s-ar fi închinat în faţa lui. Mişca buzele, dar Stryke tot nu pricepea cuvintele. Auzea ceva, un şuierat slab de tot. Elful îl imploră să-l lase în viaţă. Unii jucători mai fac aşa. *Soarele arzând pe o plajă fără margini*. Numai că fiinţa asta nu se juca. Refuza, deci încălca regulile. Lui Stryke nu-i plăcu lucrul ăsta.

Îşi luă avânt. Plimbare pe plaja nemărginită. Razatt-Kheage, scârbos încălcător de reguli, tot deschidea şi închidea gura. Dealuri unduioase verzi şi nori de gheaţă în înaltul cerului.

Sabia nimeri ţinta. Gura negustorului rămase larg deschisă, într-un ţipăt mut. *Chipul zâmbitor al fetei din visele sale*.

Lama tăie gâtul negustorului. Capul îi sări de pe umeri în sus şi căzu înapoi. Corpul se prăbuşi, împroşcând sânge. Stryke urmări cum saltă capul în spirale, o pasăre grasă fără aripi, şi i se păru că râde.

Pe urmă capul căzu la mare distanţă şi pocni ca o lubeniţă coaptă, ricoşă de două ori şi se opri.

Stryke se propti de perete, stors de vlagă. Dar şi extaziat. Făcuse un lucru *bun*. Se deplasă. Tuşind, gâfâind, cu capul plin de sunete, mirosuri şi muzică, se bălăbăni spre uşă. După ce zgâlţâi de câteva ori zăvorul, o deschise şi ieşi.

Învăluit cu ghirlande albe de fum ameţitor, se împiedică şi căzu în peisajul fermecător.

19

— Bea asta, îi spuse Alfray şi-i dădu lui Stryke încă o cană cu licoare verde aburindă.

Cu capul în mâini, căpitanul gemu.

— Of, zei, nu...

— Ai inhalat o doză mare de cristal. Dacă vrei să-l scoţi din tine, ai nevoie de asta, de mâncare şi de multă apă, ca să faci mult pipi.

Stryke înălţă capul şi oftă. Avea ochi încercănaţi şi roşii.

— Bine, dă-o-ncoa.

Luă cana, bău fiertura scârboasă dintr-o înghiţitură şi se strâmbă.

— Aşa.

Alfray îi luă cana înapoi. Se aplecă deasupra ceaunului de pe foc şi mai scoase o porţie.

— Pe asta s-o bei cu înghiţituri mici până e gata mâncarea. Îi puse băutura în mână. Mă duc văd cum stăm cu pregătirile.

Ieşi să-i supravegheze pe soldaţii care puneau poverile pe cai.

Când fu sigur că Alfray nu se uită, Stryke se întoarse şi turnă licoarea în iarbă.

Trecuseră două ore de când ieşise din clădire. Rătăcise o vreme, neştiind unde se află, până când dădu peste trupa de vânători. Târau după ei şase lembari morţi. Stryke se legăna ca o corabie şi spunea numai prostii, aşa că fusese cărat înapoi în tabără, unde cele întâmplate, mai mult bâlbâite decât povestite, îi lăsaseră pe jderi cu gura căscată.

Acum lembarii se prăjeau la frigare şi miroseau îmbietor. Stryke saliva de poftă, pentru că drogul îi făcea foame.

Coilla veni cu două platouri cu carne şi se aşeză lângă el. Căpitanul se puse pe înfulecat de parcă n-ar mai fi mâncat de-o săptămână.

— Îţi sunt foarte recunoscătoare, să ştii, vorbi jderiţa. Că l-ai omorât pe Razatt-Kheage. Deşi mi-ar fi plăcut să-l omor cu mâna mea.

— A fost plăcerea mea, răspunse Stryke, cu gura plină.

Coilla îl ţintui cu privirea.

— Eşti *sigur* că n-a spus nimic despre locul în care au plecat Lekmann şi ceilalţi?

Stryke încă nu scăpase complet de efectele cristalului şi nu avea chef să fie sâcâit.

— Ţi-am spus tot ce ştiu. Au plecat.

Vorbi cam aspru. Nemulţumită, Coilla se încruntă.

— Nu cred că o să-i mai vezi pe vânătorii ăia de recompense, adăugă el împăciuitor. Laşi ca ăia nu se leagă de o ceată de războinici.

— Îmi sunt datori, Stryke, spuse Coilla. Am de gând să le cer datoria.

— Ştiu, şi te vom ajuta cât vom putea. Dar nu putem să-i căutăm acum. Dacă drumurile noastre se vor mai încrucişa vreodată...

— La naiba cu asta! Cineva trebuie să-i vâneze *pe ei*.

— Nu crezi că începe să te obsedeze? o întrebă Stryke, mestecând.

— *Vreau* să fie o obsesie! Şi tu ai simţi la fel dacă ai fi fost umilit şi scos la vânzare ca o vită.

— Da. Dar nu avem ce face deocamdată. Hai să vorbim despre asta mai târziu, vrei? Mă doare capul, ştii...

Coilla încuviinţă, lăsă farfuria lângă foc şi plecă.

În spate, câţiva soldaţi coseau veste de blană. Materialul ajungea pentru toată lumea.

Stryke termina de mâncat când se întoarse Alfray.

— Suntem gata să mergem la Drogan. Când eşti şi tu.

— Sunt bine. Sau voi fi în curând. N-aş zice că am capul foarte limpede, dar îmi revin eu pe drum.

Haskeer veni cu un braţ de jachete de blană. Jup îl urmă.

— Nu-s chiar făcute de croitor, îşi dădu cu părerea cel dintâi, sortându-le pe mărimi.

— N-aş fi zis că te deranjează, remarcă piticul.

Sergentul îl ignoră şi începu să împartă jachetele.

— Să vedem. Căpitanul. Alfray. Şi uite-o pe-a ta, Jup. Ridică haina s-o vadă toţi. Ia uite ce mică e. Ca pentru ţânci. Nici pe fund nu mi-ar ajunge!

Piticul i-o smulse din mână.

— Ar trebui s-o încerci pe cap. Ar însemna un progres.

Haskeer plecă, roşu de nervi. Stryke se ridică, încă nesigur pe picioare, îmbrăcă jacheta şi se duse la Alfray.

— Cum te simţi? îl întrebă caporalul.

— Binişor. Dar nu mai vreau să văd cristal în ochi o vreme.

Alfray zâmbi.

— Nu te-ai înşelat în privinţa stelelor, continuă căpitanul. Dacă le-aş fi avut cu mine...

— Ştiu. Am avut noroc.

— Acum le vreau înapoi.

— Te-ai gândit să le împărţi?

— Ştiu că aşa e logic, dar cred că o să le ţin tot eu. Dacă va trebui să mă separ iar de ceată, ţi le dau ţie să ai grijă de ele.

— Tu ştii cel mai bine, Stryke.

În tonul caporalului se ghici îndoiala, dar îşi zise că nu e momentul să-l contrazică pe căpitan. Duse mâna în buzunar şi scoase stelele. Le ţinu în palmele făcute căuş şi le studie.

— Ştii, deşi ţi-am spus că aş vrea să le păstrez, mă bucur că ţi le dau înapoi. E o mare povară să le ai în grijă.

Stryke luă artefactele şi le puse la loc în săculeţul de la centură.

— Ştiu ce vrei să spui.

— Ciudat, nu-i aşa? Simţim aşa pentru că le avem la noi, dar habar n-avem care-i rostul lor. Ce facem, Stryke? Adică mergem după steaua centaurilor sau nu?

— Ideea mea a fost întotdeauna să le folosim ca să obţinem iertarea Jennestei. Dar, cu cât mă gândesc mai bine, cu atât mi se pare că exact asta *nu ar trebui* să facem.

— De ce nu?

— Păi, pentru început, o vezi tu onorându-şi partea de înţelegere? Eu, nu. Pe urmă, şi mai important, stelele se presupune că au o anumită putere.

— Dar nu ştim ce fel de putere. Asta-i ideea.

— Nu. Dar am primit destule indicii. Ceea ce a zis Tannar, de exemplu. Şi faptul că le vrea Jennesta, o vrăjitoare.

— Deci *ce* facem cu ele?

— M-am gândit să găsim pe cineva care să ne ajute. Dar ca să facem bine, nu rău. Să-i ajutăm pe orci şi pe celelalte rase. Poate să dăm o lovitură împotriva oamenilor şi a propriilor noştri tirani.

— Şi unde l-am găsi noi pe acest cineva?

— L-am găsit pe Mobbs şi el ne-a vorbit primul despre instrumente.

— Nu ţi-ai dorit niciodată să n-o fi făcut?

— Lucrurile trebuie să se schimbe. *Deja* se schimbă. Nu din cauza lui Mobbs am făcut noi ce-am făcut. El doar ne-a dat un motiv, chiar dacă unul misterios. Eu nu zic decât că poate vom găsi pe cineva care să ştie mai multe. Un magician, un alchimist...

— Deci asta crezi că ar trebui să facem? În loc să le dăm Jennestei, în schimbul vieţilor noastre?

— E o idee, atâta tot. Gândeşte-te la ea, Alfray. Chiar dacă am reuşi s-o convingem pe Jennesta să-şi respecte partea de înţelegere, şi ea şi-ar respecta-o, ce fel de viaţă am duce? Eşti convins că putem fi din nou cei care am fost? Că putem merge înainte, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic? Nu, s-a terminat. A trecut vremea aceea. Oricum, tot ţinutul se duce de râpă. E nevoie de un fapt măreţ. Îşi bătu punga. Poate că stelele sunt cheia.

— Poate.

— Hai să mergem la Drogan.

Dădu ordin să se strângă tabăra.

Pădurea se întindea la numai trei ceasuri de călătorie, iar drumul nu putea fi mai uşor. Ceata nu trebuia decât să urmeze golful.

Aşa cum sperase Stryke, mersul, în ritm constant, îi limpezi minţile. Dar avea gura uscată şi bău cantităţi uriaşe de apă.

Îi oferi bidonul Coillei, care călărea alături de el, în fruntea coloanei. Ea scutură din cap.

— Am vorbit cu Haskeer, îi spuse ea, sau cel puţin am încercat să vorbesc cu el despre ce s-a întâmplat când a fugit cu stelele.

— Şi?

— În general, e acelaşi pe care îl ştiam. Nu şi când trebuie să explice ce s-a întâmplat.

— Îl cred când spune că nu ştie.

— Şi eu. Deşi m-a lovit în cap. Dar nu cred că mai pot avea încredere în el, Stryke. Chiar dacă a pus umărul la salvarea mea.

— Nu te condamn. Dar cred că ceea ce s-a petrecut n-a ţinut de voinţa lui. La dracu', trebuie să credem asta despre un camarad şi, orice ai spune despre el, nu e un trădător.

— Nu mi-a zis decât că stelele îi cântau. Pe urmă a tăcut, stânjenit. Chestia asta cu cântatul e o tâmpenie.

— Eu nu cred că-i nebun.

— Nici eu. Deci, ai vreo idee despre ce vrea să spună?

— Nu. După mine, stelele nu sunt decât lucruri fără viaţă.

— Tot nu ştii la ce folosesc?

Stryke zâmbi larg.

— Dacă aş şti, ţi-aş spune, crede-mă. Aş striga în gura mare. Am vorbit cu Alfray despre asta mai devreme. Ceea ce nu i-am spus e că, şi dacă ar fi nişte lemne inutile, tot ne-am duce după ele.

Coilla îl privi nedumerită.

— Nu, nici eu nu sunt nebun, reluă Stryke, alungându-şi îndoiala legată de visele sale. Uite cum văd eu lucrurile. Dacă avem nevoie de ceva, atunci acest ceva e un ţel. Fără

el, ceata s-ar destrăma cât ai zice peşte. Cred că e de vină faptul că am crescut militari. Deşi nu mai facem parte din armată, tot orci rămânem şi tot din rasa orcilor facem parte, cât de risipită şi ocărâtă este ea. Mi-am zis că ori rămânem împreună, ori ajungem să atârnăm fiecare de-o funie.

— Înţeleg. Poate că e în firea orcilor să tânjească după camarazi. Nu cred că suntem făcuţi să fim nişte singuratici. Indiferent ce se va întâmpla, indiferent dacă am dat sau nu cu piciorul la un prilej important, tu ne-ai oferit acest ţel, Stryke. Şi dacă se duce totul pe apa sâmbetei într-o clipă, ţelul tot ne rămâne. Măcar am încercat.

Stryke îi zâmbi.

— Da, aşa este. Am încercat.

Ajunseră la pădure. Era matură, nesfârşită, întunecoasă.

Stryke opri coloana. Le făcu semn lui Alfray, Jup şi Haskeer să vină în faţă.

— Care-i planul, şefule? întrebă piticul.

— Aşa cum am spus şi înainte, acţionăm simplu şi direct. Ridicăm steagul armistiţiului şi luăm legătura cu clanul lui Keppatawn.

Alfray începu să pregătească steagul folosind bastonul flamurii.

— Şi dacă sunt mai multe clanuri în pădure, Stryke?

— Să sperăm că se înţeleg între ele şi ne dau voie să trecem. Să mergem.

Pătrunseră printre copaci, nu fără teamă în suflet. Alfray ţinea steagul ridicat. Era conştient, ca toţi jderii, că toată lumea îl recunoştea, dar nu toţi îl respectau.

În pădure era frig şi mirosea a proaspăt. Nu era atât de întuneric cum părea din afară. Nu se auzea nici musca, şi asta le dădea jderilor o senzaţie de primejdie.

După zece minute, intrară într-un luminiş.

— Oare de ce îmi vine să fluier? şopti Coilla.

Alfray ridică ochii spre acoperişul înalt al pădurii, prin care se furişa soarele.

— Pentru că pădurea asta pare un loc sfânt, de-aia.

Jup îl aprobă.

— Cred că magia e puternică aici. Apa din golf, coroanele copacilor, amândouă o întăresc. S-ar putea să fie una dintre ultimele oaze nepângărite din Maras-Dantia. Cam aşa a fost peste tot cândva.

Haskeer nu lua nimic în seamă.

— Ce facem, rătăcim pe-aici până găsim un centaur?

În clipa următoare, zeci de centauri apărură din spatele copacilor şi trosniră tufele sub tălpi. Unii purtau suliţe lungi şi subţiri. Cei mai mulţi cărau arcuri de corn scurte, cu săgeata pregătită, îndreptate spre jderi.

— Nu, răspunse Coilla.

— Staţi încet! spuse Stryke. Liniştiţi-vă.

Un centaur veni în faţă. Era tânăr şi mândru. Părul de pe partea inferioară a corpului, cea de cal, era maroniu şi mătăsos. Avea o coadă superbă şi copite robuste. În partea de sus, care semăna cu cea de om, avea braţe musculoase şi păr des pe piept. Îşi ţinea spatele drept. O barbă creaţă îi înfrumuseţa chipul.

Câţiva din armăsarii jderilor se speriară.

— Sunteţi pe teritoriul unui clan, anunţă centaurul. Ce treabă aveţi aici?

— Treburi paşnice, îl asigură Stryke.

— Paşnice? Sunteţi orci.

— Şi avem o anumită reputaţie, ştiu. Ne cunoaşte lumea după ea. Ca şi pe voi. Şi, ca şi voi, luptăm pentru o cauză dreaptă şi nu trădăm steagul armistiţiului.

— Bine spus. Eu sunt Gelorak.

— Eu sunt Stryke. Aceasta e ceata mea. Jderii.

Centaurul ridică din sprânceană.

— Numele tău e cunoscut printre noi. Ai venit în numele tău sau al altora?

— Am venit în numele nostru.

Ceilalţi centauri încă nu lăsară arcurile jos.

— Eşti cunoscut drept un orc aducător de necazuri, Stryke. Te întreb încă o dată, ce treabă aveţi aici?

— Nici una care să vă provoace probleme. Căutăm un centaur pe nume Keppatawn.

— Conducătorul nostru? Ai nevoie de arme?

— Nu. Despre altceva am vrea să vorbim cu el.

Gelorak îi studie atent.

— El e cel care hotărăşte dacă vorbeşte sau nu cu voi. O să vă duc la el. Se uită la sabia lui Stryke. Nu o să vă umilesc cerându-vă să vă predaţi armele cât staţi la noi. Aşa ceva nu se cere cu uşurinţă unui orc, cred. Dar onoarea trebuie să vă reţină să nu le scoateţi la mânie.

— Mulţumim. Vă apreciem consideraţia. Nu vom scoate armele dacă nu vor fi scoase altele împotriva noastră. Ai cuvântul meu.

— Foarte bine. Haideţi.

Gelorak făcu semn din mână. Arcurile fură coborâte.

Centaurul conduse ceata în adâncurile pădurii, urmat îndeaproape de semenii lui. În cele din urmă, ajunseră într-un luminiş mult mai mare.

Jderii văzură clădiri asemănătoare cu grajdurile, alături de obişnuitele colibe rotunde, din stuf. Cea mai mare era un hambar cu trei laturi, care adăpostea o fierărie imensă. În căldură insuportabilă şi nori de fum, centauri transpiraţi loveau barosul de nicovală şi umflau foalele. Alţii scoteau cu cleşti bucăţi de metal din mangaluri. Le aruncau în butoaie cu apă în care sfârâiau şi abureau.

Orătăniile şi porcii erau liberi. Se simţea miros de balegă. Nu toată provenea de la animale.

Zeci de centauri, tineri şi bătrâni, îşi vedeau de treabă. Majoritatea se opriră să se holbeze la jderi. Stryke se bucură când văzu că reacţia lor avea la bază curiozitate şi nu o rea intenţie.

— Aşteptaţi aici, le ceru Gelorak.

Porni în galop mic spre fierărie.

— Ce părere ai? întrebă Coilla.

— Par destul de prietenoşi, zise Stryke. Şi nu ne-au luat armele. E semn bun.

Gelorak apăru însoţit de un centaur trecut de mijlocul vieţii, cu barbă cenuşie. Fizicul musculos, care probabil fusese mândria lui în tinereţe, nici acum nu-l făcea de ruşine, dar îl ştirbea o diformitate: era şchiop, îşi târa piciorul drept din faţă sfrijit, ca un fus.

— Bun găsit, salută Stryke.

— Bun găsit. Eu sunt Keppatawn. Pe lângă asta, sunt un centaur impulsiv şi ocupat. Deci mă vei ierta dacă vorbesc pe şleau. Ce vrei?

— Vrem să discutăm cu tine. Un târg care să-ţi aducă foloase.

— Rămâne de văzut.

Keppatawn îi scrută cu ochi pricepuţi. Îşi înmuie glasul.

— Târgurile se discută cel mai bine la masă. Veniţi să beţi şi să mâncaţi cu noi.

— Mulţumim.

Pe Stryke îl îngrozea ideea că trebuie să mănânce, dar ştia că aşa cere buna-cuviinţă.

Ceata fu condusă la mesele grele de stejar din centrul luminişului. Nu erau bănci decât pe o parte, pentru orci; centaurii mâncau în picioare.

Li se aduseră carne roşie şi peşte, pâine proaspătă, vase cu fructe şi coşuri umplute vârf cu nuci, cum se cuvine pe masa locuitorilor pădurii. Primiră şi bere, şi urcioare cu vin roşu, cu buchet îmbătător.

Odată aşezaţi, Stryke, care gustă atât cât să nu jignească gazdele, ridică o carafă şi rosti:

— Un prânz generos. Vă mulţumim.

— Întotdeauna am crezut că puţine sunt neînţelegerile care nu se pot rezolva la masă şi la un pahar de vin bun, răspunse Keppatawn.

Îşi goli carafa şi râgâi, o dovadă a înclinaţiei bine cunoscute a centaurilor pentru bucuriile stomacului, care nu rareori îi mânau spre lipsă de cumpătare.

— La voi, orcii, e altfel, nu? continuă el. Noi mai întâi întrebăm, de preferinţă cât ne ospătăm, şi după aceea tragem sabia. Voi faceţi taman pe dos, nu?

— Nu întotdeauna, Keppatawn. Ştim să şi chibzuim.

— Sigur că ştiţi, rosti binevoitoare gazda. Aşadar, ia să vedem, astăzi la ce anume vreţi să chibzuiţi?

— Ai un lucru pe care vrem să ni-l dai la schimb.

— Dacă vorbeşti despre arme, aţi nimerit în cel mai potrivit loc din Maras-Dantia.

— Nu, nu despre arme, deşi, într-adevăr, ale voastre sunt renumite, spuse Stryke, ridicând carafa şi sorbind. Vorbesc despre o relicvă. Noi îi spunem stea. Poate că tu o numeşti instrument.

Se lăsă liniştea printre meseni. Stryke speră că nu stricase atmosfera.

Keppatawn zâmbi şi sparse tăcerea, dar vorbi cu glas şoptit, şi toţi îşi încordară auzul ca să-l înţeleagă:

— Avem artefactul de care pomeneşti, recunoscu el. Şi nu sunteţi primii care au venit după el.

— Au mai fost şi alţii?

— Da, de-a lungul anilor.

— Pot să întreb cine?

— O, o grămadă de lume pestriţă. Cărturari, ostaşi de-ai nimănui şi-ai tuturor, din aceia care pretindeau că stăpânesc magia neagră, dar şi pe cea albă, visători...

— Ce s-a ales de ei?

— I-am omorât.

Jderii se încordară la auzul vorbelor.

— Dar nu ne veţi omorî şi pe noi, insistă Stryke.

— Aţi venit să cereţi, nu să furaţi. Eu i-am pomenit pe cei care ne-au călcat cu gânduri rele.

— Au fost şi din cei cu gânduri bune?

— Câţiva. De obicei îi lăsăm în viaţă şi, bineînţeles, pleacă de unde au venit cu buzele umflate.

— De ce?

— Pentru că nu au putut sau nu au vrut să accepte condiţiile mele pentru a primi obiectul pe care voi îl numiţi stea.

— Şi care sunt aceste condiţii?

— Ajungem imediat la ele. Vreau să cunoaşteţi pe cineva. Se întoarse spre Gelorak, care stătea lângă el. Du-te după Hedgestus şi spune-i să aducă relicva.

Gelorak goli carafa de vin şi plecă la galop mic.

— Şamanul nostru, îi explică Keppatawn lui Stryke. El e paznicul instrumentului.

În scurt timp, Gelorak ieşi dintr-o colibă de la marginea luminişului însoţit de un centaur bătrân, cu înfăţişare contrariantă. Spre deosebire de ceilalţi membri ai clanului pe care-i văzuseră jderii, acesta purta mai multe coliere de pietre sau, cine ştie, coji de nucă. Gelorak căra o cutie mică de lemn. Amândoi mergeau încet.

După ce se făcură prezentările, la care Hedgestus răspunse cu seriozitate, Keppatawn îi ceru acestuia să le arate steaua. Cutia frumos sculptată fu aşezată pe masă şi deschisă.

Conţinea o stea care se deosebea de cele aflate la Stryke. Era cenuşie, cu numai două spiţe ieşind din sferă.

— Nu este cine ştie ce, nu-i aşa? comentă Keppatawn.

— Nu, recunoscu Stryke. Îmi dai voie?

Şeful centaurilor încuviinţă.

Stryke ridică atent steaua din cutie. Îi trecuse prin cap ideea că s-ar putea să fie falsă. O apăsă uşor. Era solidă, ca surorile ei.

Keppatawn ghici intenţia lui Stryke, dar nu-i spuse nimic.

— E mai mult decât robustă, e indestructibilă. N-am mai văzut ceva asemănător, deşi prin mâinile mele au trecut toate materialele din lume. Odată am aruncat-o în furnal. Nici măcar nu s-a pârlit la suprafaţă.

Stryke aşează steaua la loc.

— De ce îţi trebuie? vru să ştie centaurul.

O întrebare pe care Stryke sperase să nu o audă. Se hotărî să-i dea un răspuns bazat pe fapte trecute, numai pe jumătate adevărat.

— Am dezertat din oastea reginei Jennesta. Ne-am gândit că steaua ne-ar ajuta să fim primiţi înapoi. E pasionată de artefacte religioase vechi, adăugă el.

— O pasiune ciudată pentru un conducător cu renumele ei.

— Suntem orci şi avem nevoie de o oaste. A ei este singura care ni se potriveşte.

Stryke îşi dădu seama că centaurul nu crede o iotă din spusele lui. Se temu că a făcut o alegere greşită pomenind de Jennesta. Toţi îi cunoşteau firea. Centaurul putea s-o considere un paznic nepotrivit pentru un asemenea artefact.

Aşa că se miră foarte tare când auzi ce spune Keppatawn:

— De fapt, pe mine nu mă interesează de ce îţi trebuie. Mă bucur să scap de obiectul ăsta afurisit. Nu ne-a adus decât ghinion. Mişcă din cap spre cutie. Ce ştiţi despre ea şi despre presupusele ei surori?

Stryke înţelese de ce spunea Keppatawn „presupusele ei surori”. Centaurii nu ştiau sigur dacă existau sau nu. Se hotărî să nu-i spună că le are.

— Să spun cinstit, foarte puţine, răspunse el, şi nu minţea.

— Hedgestus o să fie dezamăgit. Nu ştim decât că ar avea puteri magice. Dar noi de douăzeci de anotimpuri încercăm să stoarcem puterile astea din ea şi n-am reuşit. Cred că-i un rahat pe băţ.

Keppatawn nu dădea informaţii, le cerea. Stryke respiră uşurat. Dacă ar fi ştiut mai multe, se complicau lucrurile.

— Ai pomenit de nişte condiţii de îndeplinit în schimbul stelei, îi aminti el, pe care nimeni nu le-a acceptat.

— Da. Nimeni n-a încercat să le îndeplinească.

— E vorba de ceea ce primeşti în schimb? Îţi oferim o cantitate mare de cristal pentru...

— Nu. Eu cer o faptă, nu bogăţii. Dar mă îndoiesc că veţi vrea să faceţi ce vă cer.

— Ce anume?

— Ascultă-mă cu răbdare. Nu te-ai întrebat *de unde* am steaua?

— Ba da.

— Steaua şi şchiopătatul le-am dobândit de la Adpar, regina tărâmului nyadd.

Stryke nu fu singurul care se miră.

— Noi am crezut că e o legendă.

— Poate că aşa v-a încurajat să credeţi sora ei, Jennesta. Adpar nu e o legendă. Duse mâna la piciorul schilodit. Există cu adevărat, şi am descoperit asta pe pielea mea. Dar nu-şi părăseşte niciodată ţinutul. Şi puţini din cei care păşesc în el se mai întorc.

— Vrei să ne spui şi nouă ce ţi s-a întâmplat? îl întrebă Coilla.

— E o poveste banală. Ca orice rasă, şi a mea are ritualuri de trecere. În tinereţe, eram trufaş. Am vrut să trec la maturitate printr-o ispravă pe care nici un alt centaur nu visa s-o facă. Aşa că m-am dus în palatul lui Adpar să caut steaua. Am avut noroc, dar şi ghinion: am reuşit s-o fur, dar am plătit pentru asta. Am scăpat viu, cu stea cu tot, dar numai eu ştiu cum. Adpar a făcut o vrajă care m-a lăsat aşa cum vedeţi. Acum, în loc să mă bat cu armele pe câmpul de luptă, mă mulţumesc doar să le făuresc.

— Îmi pare rău de necazul tău, îi spuse Coilla. Dar nu înţeleg ce vrei de la noi.

— Să-mi redobândesc trupul sănătos e pentru mine mai important decât toate giuvaierele şi aurul din lume. Sau decât cristalul. E singurul lucru pe care îl cer în schimbul stelei.

— Nu suntem vraci, îi aminti Jup. Cum am putea noi să facem asta? Camaradul nostru Alfray are puteri vindecătoare, dar...

— Mă tem că puterile mele slabe nu pot vindeca o asemenea rană, interveni Alfray.

— Nu m-aţi înţeles, spuse Keppatawn. *Ştiu* cum se poate repara piciorul meu.

Stryke schimbă priviri nedumerite cu ofiţerii lui.

— Atunci cum te putem ajuta?

— Am fost rănit de o vrajă. Singurul leac e tot o vrajă.

— Nici vrăjitori nu suntem, Keppatawn.

— Nu, prietene; dacă ar fi fost atât de simplu, de mult m-aş fi dus la vrăjitor. Numai lacrima lui Adpar mă va face iarăşi întreg, aşa cum am fost.

— Ce?

Orcii murmurară neîncrezători.

— Îţi baţi joc de noi? se vârî Haskeer în vorbă.

Stryke îl sfredeli din priviri.

Din fericire, Keppatawn nu se simţi jignit.

— Aş vrea eu, sergent. Dar spun adevărul, însăşi Adpar a spus că numai acesta este leacul.

Coilla sparse liniştea care se lăsă după ce vorbi centaurul:

— Te-ai gândit să-i oferi ceva în schimb? Steaua, în schimbul piciorului dres.

— Bineînţeles. Dar n-o întrece nimeni în răutate. Ar considera că poate şi să recupereze steaua, şi să-mi ia viaţa. Am fost schilodit numai pentru că nu m-a putut omorî. Nyazzii sunt o rasă rea şi răzbunătoare. Aşa cum am învăţat foarte bine din raidurile pe care le fac prin golf în pădure.

— Hai să ne înţelegem bine, spuse Stryke. Dacă îţi aducem o lacrimă de-a lui Adpar, ne dai steaua?

— Pe cuvântul meu.

— Ce ar trebui să facem?

— Să călătoriţi în tărâmul ei, care se află acolo unde Mlaştina Scarrock se întâlneşte cu Insulele Mallowtor. E

numai o zi de mers de aici. Dar e o regiune tulbure. Adpar se războieşte cu vecinii ei, merzii.

— Sunt iubitori de pace, nu? întrebă Haskeer.

Rosti cuvântul „pace” ca un blestem.

— Cu Adpar atât de aproape, au învăţat să nu mai fie aşa. Se dau lupte pentru hrană. Oceanul suferă şi el din cauză că oamenii seacă puterile magice. Şi noi avem probleme cu echilibrul natural.

— Unde se află palatul lui Adpar? se interesă Stryke. Ne poţi arăta o hartă?

— Da. Deşi mă tem că a ajunge acolo e, de departe, greutatea cel mai uşor de învins. Tatăl meu a pornit odată cu o expediţie ca s-o prindă pe Adpar. I-am pierdut, pe el şi pe tovarăşii lui. A fost o mare lovitură pentru clanurile din vremea sa.

— Nu vrem să părem lipsiţi de respect faţă de amintirea tatălui tău, dar noi suntem învăţaţi cu lupta. Ne-am mai înfruntat cu duşmani aprigi.

— Nu mă îndoiesc. Dar nu la asta m-am referit când am amintit de greutăţi. Mă întrebam cum poţi s-o faci să plângă pe o ticăloasă cu inima de piatră, ca Adpar.

— E o taină şi pentru noi, mărturisi Coilla.

— Cum vine asta?

— Orcii nu plâng.

Keppatawn fu luat prin surprindere.

— N-am ştiut. Îmi cer iertare.

— Pentru că din ochii noştri nu curge apă?

— Va trebui să găsim o soluţie, întrerupse Stryke discuţia. După ce, mai întâi, mă sfătuiesc cu ceata mea, o să facem o încercare.

— Da?

— Nu-ţi promit nimic, Keppatawn. O să cercetăm ţinutul şi, dacă ni se pare o sarcină imposibilă, nu ne ducem. Oricum, ne vom întoarce să-ţi spunem ce am hotărât.

— Poate, spuse centaurul în şoaptă. Nu vreau să vă jignesc.

— Nu ne simţim jigniţi. Ne-ai spus încă de la început care sunt pericolele.

— Vă propun să rămâneţi aici peste noapte şi să plecaţi la drum mâine. Şi am observat că armele voastre nu sunt în stare prea bună. O să vă dăm altele, cele mai bune pe care le avem.

— Asta-i cea mai frumoasă muzică pentru urechile unui orc, zise Stryke.

— Încă un lucru.

Keppatawn duse mâna în şorţul lui mare de fierar, scoase o sticluţă de ceramică şi i-o dădu lui Stryke.

Alfray îi studie ornamentele splendide.

— Poţi să-mi spui de unde o ai?

Pe chipul lui Keppatawn trecu o undă de ruşine:

— Tot o ispravă de-a tinereţii.

20

De câte ori se aventura în ceea ce se încăpăţâna să numească „acolo afară” plătea un preţ. Puterile îi scădeau câte puţin. Îşi pierdea îndemânarea cu care-şi coordona gândurile, îşi grăbea moartea.

Cum nu putea petrece destul timp „aici” pentru a-şi reface puterile între vizite, avea în faţă o greutate care creştea. Într-adevăr, faptele lui deveneau periculoase chiar şi „aici”.

Cugetă la posibilitatea că nu schimbă cu nimic lucrurile dacă merge „acolo”. Ba le-ar putea chiar înrăutăţi, deşi intervenţiile lui erau discrete şi limitate.

Ultima oară aproape că-i nenorocise. Încercând să facă bine, fusese gata să facă rău.

Dar nu avea de ales. Evenimentele se desfăşurau tot mai repede. Iar acum, până şi venele sale se luptau una împotriva alteia. Numai soarta neprevăzută – şi puţinul pe care reuşea el să-l facă – prevenea dezastrul. Cât de istovit se simţea, tot trebuia să se pregătească pentru o nouă încercare, sub mască.

Şi-ar fi dorit ca moartea să înlăture povara care ameninţa să vină.

Numai panica îi copleşea mai tare decât întunericul din suflete pe cei adunaţi.

Regina zăcea într-o cameră slab luminată, din coral. Fusese întinsă pe un pat de alge care, se spunea, are darul de a vindeca. Apa curgea prin el în speranţa că o va înviora. Era acoperită de lipitori grase care se hrăneau din sângele ei, căci nyazzii credeau că aşa îl vor purifica.

Adpar aiura. Îi tremurau buzele şi murmura vorbe pe care nu le înţelegea nimeni. În semidelir, se revolta împotriva zeilor şi mai ales a surorii ei.

Era de faţă un grup ales, bătrâni dintre cei mai nobili, militari de rang înalt şi vracii ei personali.

Şeful bătrânilor îl trase la o parte pe Marele Vraci pentru o discuţie în şoaptă.

— Aţi reuşit să descoperiţi cauza suferinţei? se interesă bătrânul.

— Nu, recunoscu vraciul în vârstă. Toate încercările noastre au dat greş. Nu răspunde la nici un leac. Se aplecă spre bătrân, conspirativ. Eu bănuiesc o influenţă magică. Dacă nu ar fi să încălcăm dorinţele Maiestăţii Sale, exprimate insistent când era în stare să le rostească, aş fi chemat un vrăjitor.

— Să îndrăznim să-l chemăm? Acum, cât regina nu pare să ştie nimic din ce se petrece?

Vraciul trase aer adânc printre dinţii hidoşi de nyadd.

— Nu cunosc nici un făcător de vrăji destul de priceput pentru suferinţa ei. Pe cei mai buni i-a înlăturat chiar ea. Ştii cât urăşte gândul că ar putea avea rivali.

— Atunci nu-l putem chema pe unul din afara tărâmului nostru?

— N-aş îndrăzni să spun ceva despre asta, să fiu sincer. Am vindecat bolnavi cu suferinţe la fel de grave, însă, desigur, ştiam care erau acestea. Nu pot decât să...

— Nu ne e îngăduită nici o amânare, vraciule. E în joc viitorul tărâmului vostru. Va trăi?

Vraciul oftă din gâtlejul umed.

— Deocamdată, e mai aproape de moarte decât de viaţă. Dar, desigur, facem toate eforturile să o salvăm, adăugă el repede.

Bătrânul se uită la chipul palid, ca de ceară şi brobonit, al reginei.

— Ne aude?

— Nu sunt sigur.

Reveniră amândoi la marginea patului. Slujitorii mai neînsemnaţi se dădură la o parte.

Aplecându-se, bătrânul şopti blând:

— Maiestate?

Nici un răspuns. O strigă din nou, puţin mai tare. De data asta, regina se foi uşor.

Vraciul o şterse delicat cu un burete umed pe frunte. Obrajii parcă mai prinseră culoare.

— Maiestate, repetă bătrânul.

Adpar mişcă din buze. Un licăr i se ivi în ochi.

— Maiestate, vă rog, încercaţi să mă ascultaţi.

Regina de-abia scoase un geamăt.

— Nu s-a stabilit cine moşteneşte tronul, Maiestate. E o problemă de viaţă şi de moarte.

Adpar murmură slab.

— Grupările se vor bate pentru tron. Asta înseamnă haos, dacă nu e numit un moştenitor.

Bătrânul ştia că regina se asigurase să nu aibă adversari prin crime şi exilări.

— Trebuie să vorbiţi, doamnă, să rostiţi un nume.

Se vedea clar că Adpar voia să vorbească, dar nu reuşea.

— Un nume, Maiestate! Cine să ne conducă?

Buzele se mişcară mai curajoase. Bătrânul se aplecă şi duse urechea la ele. Nu înţelese ce spune, cu toate că-şi încordă auzul.

— *eu... eu... eu... eu...*

Atunci ştiu că nu mai e nici o speranţă. Poate că regina voia să lase în urma ei haos. Sau poate nu credea că e muritoare. Oricum, rezultatul va fi acelaşi.

Bătrânul îi privi pe cei adunaţi în odaie. Şi ei înţelegeau ce avea să urmeze.

Aceasta era clipa în care aveau să înceapă un şir de evenimente de neevitat. Îşi vor pierde încrederea în ţinut şi va începe fiecare să se gândească la sine. Cum va face şi el.

Centaurii, era convins Stryke, nu credeau că orcii se vor mai întoarce. Nici nu avea cum să creadă altceva, când gazdele i-o spuseseră pe şleau.

Ceata primise nişte arme grozave, de care era foarte mulţumită. Mai ales Coilla se arătă încântată de cuţitele perfect echilibrate. Printre altele, Jup avea o halebardă superbă, Alfray, o suliţă minunată, iar Stryke, cea mai ascuţită sabie din câte văzuse.

Acum că jderii plecaseră de la centauri şi nu mai puteau fi auziţi, îndoielile începură să iasă la suprafaţă.

Cum era aşteptat, Haskeer se opuse cel mai categoric.

— Ce plan nebun ai mai pus la cale acum?

— Ţi-am explicat. Sergent, fii atent ce vorbeşti, îl avertiză Stryke. Dacă nu vrei să ai de-a face cu el, nu-i nimic. Poţi pleca în altă parte. Spuneai însă că vrei să te dovedeşti demn de ceata asta.

— Şi am vorbit serios. Dar ce rost are, dacă ceata îndeplineşte o misiune sinucigaşă?

— Exagerezi, ca întotdeauna, îi spuse Jup. Dar, Stryke, în ce ne *băgăm*?

— Mergem în recunoaştere. Dacă vedem că nu ne putem descurca, ne întoarcem la Drogan şi-i spunem lui Keppatawn că e imposibil ce vrea el.

— Şi pe urmă? întrebă Alfray.

— Vom încerca să ne târguim din nou. Poate ne oferim să ducem la capăt altă misiune. De exemplu, să-i găsim un vraci priceput.

— Ştii că n-o să accepte, căpitane, zise Haskeer sincer. Dacă vrem steaua aia cu tot dinadinsul, ar trebui să mergem înapoi şi s-o luăm cu forţa. Probabil că oricum o să

ne batem pentru ea până la urmă, de ce să nu fim noi cei care să-i luăm prin surprindere?

— Pentru că nu e onorabil, îi răspunse Coilla indignată. Am promis că vom încerca, nu că ne vom furişa înapoi mişeleşte ca să le tăiem gâturile.

Alfray insistă şi el pe acelaşi ton.

— Ne-am dat cuvântul. Sper să nu apuc ziua când un orc îşi încalcă promisiunea.

— Bine, bine, oftă Haskeer.

Călăreau în vecinătatea unui deal cu iarbă bolnavă, îngălbenită. Un orc ţipă şi arătă cu degetul. Se întoarseră toţi şi priviră în vârful dealului.

Un bărbat pe un cal alb, într-o mantie albastră, lungă.

— Serapheim! îl recunoscu Stryke.

— Ăsta e? întrebă Stryke.

— Drace, vă vine să credeţi? întrebă Jup.

Coilla dădu pinteni calului.

— Vreau să stau de vorbă cu omul ăsta!

Jderii o urmară în galop pe deal. Între timp, omul coborî pe panta opusă şi dispăru. Când ceata ajunse în vârf, nu zări nici urmă de el. N-ar fi avut unde să se ascundă. Terenul era destul de neted şi se vedea bine în toate direcţiile.

— Ce naiba se întâmplă, în numele Celor Patru? se întrebă Coilla.

Haskeer mişcă din cap când la stânga, când la dreapta, cu mâna streaşină la ochi.

— Unde-o fi? N-are cum să dispară aşa.

— Ba are, a mai făcut-o, îi spuse Jup.

— Trebuie să fie undeva la poale, socoti Coilla.

— Lăsaţi-o baltă, ordonă Stryke. Am senzaţia că ne pierdem timpul.

— E foarte iute de picior. O să-i spun când îl văd, comentă Haskeer, aruncând o ultimă privire.

Din punctul acela de observaţie se vedea Mlaştina Scarrock. Iar în spatele ei, către vest, oceanul cu colierul lui

de insule neprimitoare.

De mult nu mai călărise Jennesta în fruntea armatei şi nu mai condusese o campanie.

La drept vorbind, era doar o misiune, poate nici atât, pentru că nu urmărea un ţel anume, ci doar să prade şi să-i hărţuiască puţin pe duşmani. Şi mai spera să afle câte ceva despre locurile pe unde hălăduiau nemernicii de jderi. Acum că luase măsuri împotriva surorii ei prea ambiţioase, avea mai multă poftă de viaţă – şi poftă să ia viaţa altora.

Cel mai important era că ieşise la aer şi îi făcea foarte, foarte bine.

După o jumătate de zi, avu noroc. Cercetaşii trimişi în faţă raportară o aşezare Uni prea nouă ca să apară pe hărţi. Nici iscoadele ei nu ştiau de ea. O scăpare pentru care o să împartă pedepse la întoarcere. Între timp, îşi conduse armata de orci şi pitici, zece mii de ostaşi, împotriva enclavei Uni.

Nesocotitul crapă capul spiriduşilor cu halebarda – iată o zicală care îşi găsi confirmarea. Atacul fusese floare la ureche, căci aşezarea era formată din colibe şi hambare construite numai pe jumătate şi prost apărate. Locuitorii, nu mai mult de cincizeci la număr cu copii cu tot, nici măcar nu terminaseră zidul de apărare.

Jennesta îi considera pe oamenii care aleseseră locul acela să-şi ridice aşezarea nişte tâmpiţi, fermieri lipsiţi de judecată, care nici atâta nu ştiau, că nu trebuiau să-i încalce domeniile.

Oamenii încercară să-şi repare greşeala predându-se. Regina îşi dori ca toţi Uni să fie atât de uşor de învins.

Ceea ce urmă îi spori în mod neaşteptat şi plăcut resursele magice: aproape patruzeci de inimi smulse din trupurile celor pe care nu-i omorâse în măcel. Nu reuşise să mănânce decât o parte din ele, dar masa îmbelşugată îi oferi prilejul să încerce un lucru despre care citise în scrierile străbunilor.

Înainte de a porni în această aventură, trimisese slujitori în nord, în tărâmurile pustiite din Hojanger, ca să aducă multe căruţe cu gheaţă şi zăpadă. Bine izolată în butoaie învelite în pânză de sac şi blănuri, încărcătura ajunse netopită la destinaţie. Puse să i se păstreze inimile în butoaie, cu gândul că le va dezgheţa când va avea nevoie de ele pe drum. Sigur că nu aveau aceleaşi gust ca acelea proaspete, dar îi vor fi de mare ajutor la ananghie.

Dacă mergea treaba, socotea să păstreze în butoaie hrana pentru oaste când pleacă în campanii.

Jennesta ieşi dintr-o colibă, deocamdată mulţumită de tortură şi alte răsfăţuri, şi-şi şterse buzele însângerate cu o batistă de mătase delicată. Se uimise pe ea însăşi cu câtă energie se apucase de treabă. Poate că aerul proaspăt îi făcuse foame şi-i stârnise apetitul, oricum sănătos.

Mersadion nu se arătă foarte satisfăcut de situaţie. O aştepta călare, ţeapăn şi negru la faţă.

— Nu pari încântat, generale, observă regina, ştergându-şi lichidul roşu din palme. Nu ţi-a căzut bine victoria?

— Ba cum să nu, Maiestate, răspunse el grabnic, cu zâmbet prefăcut.

— Atunci ce te deranjează?

— Ofiţerii mi-au raportat că a crescut numărul ostaşilor nemulţumiţi, doamnă. Nu mult, dar destul cât să mă îngrijoreze.

— Am crezut că ai rezolvat situaţia, Mersadion, rosti Jennesta fără să-şi ascundă nemulţumirea. Nu i-ai executat pe agitatori, aşa cum ţi-am poruncit?

— Ba da, am executat câţiva din fiecare regiment. Se pare că am stârnit mai multă agitaţie.

— Atunci omoară-i şi pe alţii. Acum de ce se mai plâng?

— Se pare că... nu sunt de acord cu porunca dumneavoastră de a distruge această aşezare, doamnă.

— Poftim?

Generalul se albi, dar continuă:

— Zic unii – foarte puţini, să ştiţi – că aceste clădiri ar putea adăposti văduvele şi orfanii orcilor care au murit în slujba dumneavoastră. Altfel, aceştia ar fi lipsiţi de orice mijloace de supravieţuire.

— Aşa *vreau* să şi rămână! Ca să-i avertizez pe bărbaţi! Un războinic care ştie ce soartă îi aşteaptă pe soaţa şi odraslele lui dacă el nu luptă cu dârzenie e un războinic mult mai priceput.

— Da, doamnă, spuse Mersadion supus.

— Încep să mă îngrijorez că nu eşti în stare să păstrezi ordinea, generale.

Mersadion se făcu mic în şa.

— Şi cred că primul lucru pe care o să-l facem când ne întoarcem la Cairnbarrow e să curăţăm rândurile oştii noastre de instigatori o dată pentru totdeauna.

— Doamnă.

— Acum du-te şi adu-mi o torţă.

— Doamnă?

— O *torţă*, în numele zeilor! Trebuie să ţi-o desenez pe nisip?

— Nu, Maiestate. Imediat.

Descălecă şi fugi la clădirile înghesuite.

În timp ce aştepta nerăbdătoare întoarcerea lui, regina urmări cu privirea un grup de dragoni plutind pe cer, aproape de plafonul de nori.

Mersadion se întoarse în pas alergător cu o torţă de lemn cu capătul învelit în cârpe şi muiat în smoală. I-o oferi.

— *Aprinde-o*, murmură Jennesta, ameninţătoare.

Generalul bâjbâi după cremene lângă regina care clocotea. Într-un sfârşit, reuşi s-o aprindă.

— Dă-o aici! strigă regina şi i-o smulse.

Stătea în uşa clădirii pe care tocmai o pângărise.

— Această aşezare este un cuib de vipere Uni. Dacă nu o distrugem, nu ne facem bine înţeleşi. Iar eu nu am obiceiul să dau dovadă de slăbiciune, generale.

Aruncă torţa în colibă. Dinăuntru se auziră ţipetele oamenilor pe care îi lăsase în viaţă. Pe urmă se duse la calul ei şi încălecă. Mersadion îi urmă exemplul.

— Pune oastea în mişcare, porunci ea. Mergem să căutăm alt cuib.

Îndepărtându-se, regina aruncă o privire înapoi. Văpăile se întindeau necruţătoare.

— Dacă vrei un lucru bine făcut, trebuie să-l faci cu mâna ta, îi spuse ea generalului cu glas vesel. Aşa obişnuia să spună venerata mea mamă.

21

În Mlaştina Scarrock, vremea îşi făcea de cap. Nu se deosebea de clima câmpiei pe care jderii tocmai o traversaseră, dar era *mai* aprigă. Norii coborau, ploaia nu mai contenea, vântul muşca mai crâncen. Şi se făcuse mai frig. Poate din cauza furtunilor care băteau nemiloase în preajma întinderii de gheaţă din nord. Nu existau munţi sau păduri care să le mai îmblânzească şi, odată ce ajungeau aici, se îmbinau cu aerul îngheţat adus de infinitul Ocean Norantellia.

Bucuroşi că-şi făcuseră rost de blănuri, jderii stăteau la marginea mlaştinii şi îi cercetau suprafaţa rău prevestitoare.

În faţa lor se întindea o baltă nemărginită şi netedă, numai noroi şi nisip, presărată cu şanţuri şi chiar cu mici lacuri gelatinoase. Ici-colo, copaci sfrijiţi străpungeau peisajul pustiu, dovadă că molima se întindea. Duhnea a peşti morţi şi alte animale nesănătoase. Nu se vedea nici urmă de viaţă, nici măcar o pasăre.

Din punctul lor de observaţie, pe o ridicătură puţin mai înaltă decât mlaştina, orcii zăriră ţărmul oceanului leneş şi cenuşiu şi, dincolo de el, contururile negre ale Insulelor Mallowtor, pustii şi învăluite în ceaţă. Acolo, dedesubtul valurilor, îşi duceau merzii traiul primejdios.

Era un peisaj deznădăjduit, pe care Stryke nu se abţinu să-l compare cu cele splendide din visele sale.

— Bine, zise Haskeer, acum am văzut. Nu-mi place. Hai să ne întoarcem.

— Ţine-ţi firea, îl sfătui Stryke. Am zis că mergem în recunoaştere.

— Am văzut tot ce era de văzut. E un pustiu nenorocit.

— La ce te aşteptai? întrebă Jup. La fecioare care dansează şi aruncă petale de trandafiri?

Coilla nu-i lăsă să pornească iar gâlceava.

— Cum procedăm, Stryke?

— După spusele lui Keppatawn, tărâmul nyadd se întinde de la capătul îndepărtat al mlaştinii până la ocean. Deci e aproape tot sub apă.

— Excelent, mormăi Haskeer. Acum suntem şi peşti.

Stryke îl ignoră.

— Dar în palatul lui Adpar se intră şi de pe uscat, şi din apă. Aşa cum văd eu lucrurile, în misiunea aceasta mergem toată ceata, în afară de cei pe care îi lăsăm cu caii.

— Sper că n-ai de gând să fiu eu ăla, zise Alfray cam înţepat.

Vârsta e de vină, îşi zise Stryke. Caporalul era tot mai sensibil.

— Bineînţeles că nu. Avem nevoie de tine. Dar, aşa cum am zis, nu putem lua caii. Talag, Liffin, asta-i treaba voastră. Îmi pare rău de voi, dar e importantă.

Soldaţii încuviinţară posaci. Nici unui orc nu-i plăcea să primească o însărcinare de doi bani când o bătălie era iminentă. Jup reveni la subiectul discuţiei:

— Mergem direct, zici. Nu trimitem cercetaşi?

— Nu. O să traversăm mlaştina şi, dacă terenul e prielnic, îi dăm drumul. Nu vreau să stăm aici mai mult decât e necesar.

— În sfârşit ai spus ceva cu care sunt şi eu de acord, spuse Haskeer.

— Nu uitaţi, Keppatawn ne-a spus că sunt tulburări în ţinutul lui Adpar, continuă Stryke. Asta s-ar putea să ne ajute sau, dimpotrivă, să ne încurce. Dacă e prea mare agitaţie acolo jos, ieşim fără să ne batem. Consider că e mai importantă ceata decât încăierările locale.

— Mie îmi convine, încuviinţă Jup.

Stryke studie cerul.

— Hai să mergem până nu începe să plouă mai tare. Aşa cum v-am spus, se adresă căpitanul lui Talag şi Liffin, n-avem de gând să pierdem timpul pe-acolo. Dar, pentru siguranţă, aşteptaţi-ne până mâine pe vremea asta. Dacă nu ne întoarcem până atunci, puteţi să consideraţi că nu mai aveţi nici o obligaţie faţă de ceată. Puteţi să vindeţi caii. Aşa o să vă descurcaţi o vreme.

Jderii se despărţiră de camarazi într-o atmosferă sumbră.

— Ţineţi aproape, staţi cu ochii în patru, porunci Stryke. Orice mişcă moare.

— Ca de obicei, atunci, remarcă Jup.

— Nu uitaţi că nyazzii sunt la ei acasă, adăugă Stryke. Trăiesc şi în apă, *şi* pe uscat. Noi, numai pe uscat. Ai priceput, Haskeer?

— Mda... Sergentului îi fulgeră un gând prin cap. De ce-mi zici *mie*?

Păşiră în mlaştină. Era tăcută ca Pădurea Drogan, însă alt soi de linişte îi apăsa acum. Aceea fusese paşnică. Aceasta era tulburătoare, înfricoşătoare. Dacă Drogan promitea, mlaştina ameninţa. Şi, tot ca în Drogan, jderii simţiră nevoia să şuşotească între ei, deşi ştiau că nu e nevoie; duşmanul nu ar fi avut unde să se ascundă.

Terenul se făcuse, din buretos, nămolos. Stryke se uită în jur şi văzu că Haskeer mergea separat de ceată.

— Ţineţi aproape. Nu vă despărţiţi, strigă el. Nu ştim ce surprize ne aşteaptă.

— Nu-ţi face griji, şefule. Ştiu ce fac.

Se auzi o sorbitură. Sergentul se afundă brusc până la mijloc în noroi.

Jderii alergară la el. Se scufunda mai adânc.

— Nu te zvârcoli, te afunzi mai tare, îl sfătui Alfray.

— Scoateţi-mă de-aici! Nu staţi ca proştii, *faceţi* ceva!

Stryke deschise braţele.

— Mă întreb dacă să te lăsăm până când îţi ajunge noroiul la gură. Cred că numai aşa o să înveţi să taci.

— Hai, căpitane! se văită sergentul. E al dracului de frig aici.

— Bine, scoateţi-l.

Jderii îl traseră afară cu greu. Murdar din cap până-n picioare, Haskeer înjura de mama focului. Noroiul i se lipea de haine.

— Pfui, ce put! se plânse el şi se strâmbă.

— Nu-ţi face griji, n-o să observe nimeni, îl linişti Jup.

— Mulţumeşte-le Celor Patru că n-ai căzut tu, măi, labe scurte! Te-ai fi scufundat până peste cap.

Coilla duse mâna la gură ca să-şi ascundă zâmbetul.

— Acum haideţi să nu ne mai despărţim, da? propuse Stryke.

Îşi reluară drumul. Haskeer mormăia în barbă şi lipăia din bocanci.

După un ceas de mers concentrat, zăriră un şir de stânci neregulate în faţă. Stryke le porunci jderilor să se răspândească şi să fie atenţi pe unde calcă.

Când ajunseră la stânci, văzură că sunt mai înalte decât ei. Câteva aveau guri de peşteră; altele erau găurite rotund şi se desluşea oceanul prin ele.

Coilla se încruntă.

— Dacă aici începe ţinutul nyazzilor, nu ar trebui să fie paznici?

— Ba da, o aprobă Stryke. Poate că stau puţin mai departe.

— Aşadar, pe unde mergem? întrebă Alfray.

— După spusele lui Keppatawn, cel puţin una dintre aceste intrări duce acolo unde vrem noi să ajungem. Păcat că nu mai ştia care. Alege-o pe una.

Alfray se gândi puţin, apoi arătă cu degetul.

— Aceea.

Se apropiară tiptil şi intrară. Nu era decât o peşteră.

— Bine că n-ai pus rămăşag, Alfray, îl luă Haskeer peste picior pe caporal. Şi acum ce facem, Stryke?

— Le verificăm pe toate, până reuşim să intrăm.

Mai făcură trei încercări, toate ratate.

— Încep să mă satur de peşteri, le spuse Haskeer. Mă simt ca un liliac.

Atunci alese Coilla una care se dovedi mai promiţătoare. Se prelungea şi lumina de la intrare nu era suficientă. Dar în capătul ei se ridica o arcadă naturală. Se furişară pe sub ea.

Arcada se deschidea într-un tunel înclinat, ca o pantă, cu fundul sclipind verde.

Jderii scoaseră armele şi coborâră iute, pregătiţi de luptă.

În loc de nyazzi, dădură peste o grotă umedă, cu ecou. Lumina de culoarea smaraldului provenea de la sutele de bucăţi din materiale asemănătoare cu coralul, care creşteau din pereţi şi din tavan.

Alfray studie stalactitele de un verde strălucitor.

— Nu ştiu ce material e ăsta, dar e tare folositor, şopti el.

— Aşa-i, spuse şi Haskeer.

Smulse o bucată şi i-o dădu.

— Luaţi mai multe, porunci Stryke.

Soldaţii se apucară să smulgă stalactite.

Nu găsiră decât un singur drum, un tunel îngust ieşind din peretele apropiat. Spre deosebire de grotă, nu era luminat, aşa că „şerpii” luminoşi le serviră drept torţe. Jderii avansară unul după altul, în frunte cu Stryke.

Tunelul se termină rapid într-o peşteră rotundă cu pereţi înalţi, dar fără tavan. Din ea porneau alte trei tuneluri întunecoase. Apa curgea liberă, ajungând până la glezne.

— Iar trebuie să ne jucăm de-a ghicitul, spuse Coilla.

— Sst! Alfray duse degetul la buze.

Jderii împietriră. Auziră plescăituri. Cineva mergea printr-un tunel, dar prin care din cele trei?

Stryke le făcu semn să se retragă în grotă. Şerpii luminoşi fură ascunşi în grabă. Doi nyazzi apărură din tunelul din mijloc. Se mişcau în stilul unduios al rasei, încordându-şi muşchii inferiori, foarte dezvoltaţi. Creaturile se simţeau în largul lor şi se mişcau mult mai uşor în apă, dar fără îndoială că şi pe uscat se descurcau la fel de bine. Printre celelalte rase, nyazzii alcătuiau o combinaţie echilibrată, însă era greu de spus dacă mai târziu vor prefera numai apa sau numai uscatul.

Purtau armele tradiţionale ale rasei: suliţa-sabie scurtă şi zimţată, făcută din rocile întărite de pe fundul oceanului, şi pumnale de coral prinse în curele peste carapacele lucioase.

Alfray şopti:

— Numai doi?

— Cred că da. Unul să rămână în viaţă. Jup, acoperă-ne.

La semnalul căpitanului, Alfray, Haskeer şi Coilla se năpustiră asupra celor doi nyazzi. Trei sau patru soldaţi le ţinură spatele.

Luate prin surprindere, depăşite ca număr, creaturile nu avură nici o şansă. Alfray şi Haskeer o izbiră pe una în cap şi la gât până se prăbuşi. Stryke şi Coilla o atacară pe cealaltă şi o răniră în aşa fel încât să nu moară imediat. Căzu ca un melc cu carapacea zdrobită. Sângele îi curse în apă.

Stryke îngenunche.

— Regina, rosti el aspru. În ce parte e palatul?

Victima respiră sacadat, zguduită de spasme, dar nu răspunse.

— Unde-i regina? repetă Stryke, mai ameninţător.

Îl împunse cu sabia ca să fie mai convingător. Cu un efort, nyaddul ridică un braţ şi arătă cu degetele palmate spre tunelul din partea dreaptă.

— Palatul? insistă Stryke. Pe-acolo?

Nyaddul reuşi să dea din capul mare. Apoi căzu pe-o parte.

— Să nu minţi, îl avertiză Haskeer.

— Lasă-l, spuse Coilla, e mort.

Jup şi restul cetei ţâşniră din ascunzătoare. Cadavrele fură lăsate pe loc. Prudenţi, jderii intrară în tunelul din dreapta, scoţând la iveală „şerpii” luminoşi ca să vadă pe unde calcă.

Tunelul se prelungi mai mult decât cel dinainte, însă îi conduse într-o altă zonă fără acoperiş – un tăpşan. În faţa lor, terenul se înclina într-o serie de terase, ca nişte dale puse una peste alta, care duceau la o aglomeraţie de coridoare şi tuneluri.

Înaintea lor se înălţa o clădire uriaşă, deformată. O combinaţie bizară de arhitectură naturală şi nyaddă, nu avea nici o linie dreaptă şi nici un turn nespiralat. Roci, scoici şi alge se împleteau pentru a da palatului o înfăţişare naturală, de apă care curge scânteietoare.

— Ei, l-am găsit, anunţă Stryke.

Jup îşi ridică mâneca şi arătă în jos. Departe, cam la zece niveluri de trepte, spre stânga, două grupuri de nyazzi se băteau între ele. Era o luptă sângeroasă care nu ţinea cont de reguli. Câţiva războinici căzură chiar în timp ce jderii urmăreau bătălia.

— Keppatawn a avut dreptate, ţinutul e zguduit de tulburări, spuse Coilla.

— Dacă s-a instaurat haosul, atunci suntem acoperiţi, adăugă Jup. Se pare că am ajuns la ţanc.

— Dar, dacă s-a pornit un război civil, chibzui Stryke, poate că Adpar a murit deja.

— Dacă ar fi domnit cu înţelepciune, nu s-ar fi ajuns aici, rosti Coilla. Ce fel de conducător e acela care-şi lasă tărâmul să moară odată cu el?

— Unul ca oricare altul, din câte am văzut eu, îi răspunse Jup. Şi, nu uita, Adpar e sora Jennestei. Poate că trăsătura e moştenire de familie.

Stryke arătă spre un pasaj lat de dedesubt, care ducea direct la palat.

— Să mergem.

Jderii coborâră tiptil, dar repede, pe terenul terasat, ca să nu-i vadă grupurile care se băteau, şi intrară în pasaj. Acolo lucrurile se schimbară.

După douăzeci de paşi, pasajul cotea brusc. Jderii nici nu ajunseră la cotitură când văzură apărând cinci nyazzi. Patru erau înarmaţi şi îl escortau pe al cincilea, care nu purta arme. Dar nu arăta ca un prizonier.

Surpriza, de ambele părţi, nu ţinu mult. Nyazzii îşi îndreptară armele în poziţie de atac şi se năpustiră asupra jderilor.

Coilla aruncă imediat un cuţit şi elimină un adversar. Ştiind că are carapacea groasă, ţinti la cap. Lama se înfipse direct în ochi.

Restul nyazzilor fură blocaţi de aproape. Mai mulţi la număr, orcii ieşiră din nou învingători.

Haskeer ridică o singură dată sabia cu două mâini şi-i luă piuitul nefericitului adversar. Alfray şi Jup, luptând împreună, îl izbiră hotărât pe potrivnicul lor. Acesta se prăbuşi sfârtecat. Soldaţii năvăliră peste ultimul nyadd şi-i veniră de hac.

Coilla îşi recuperă cuţitul. Era cel mai bun pe care-l avusese vreodată.

Rămase doar nyaddul neînarmat, care se chirci de spaimă.

— Fac parte din Sfatul Bătrânilor! Nu sunt militar! Cruţaţi-mă! Cruţaţi-mă! îi imploră el pe jderi.

— Unde-i Adpar? îl întrebă Stryke.

— Ce?

— Dacă vrei să trăieşti, ne duci la ea.

— Nu şt...

Haskeer îi puse sabia la gât.

— Bine, bine, zise el imediat. Vă duc la ea.

— Fără şmecherii, îl avertiză Jup.

Bătrânul îi conduse printr-un labirint de pasaje din piatră acoperită cu licheni. Ca peste tot în tărâmul nyadd, apa se ridica până la glezne.

Într-un sfârşit, ajunseră într-un coridor lat, luminat de şuviţe de rocă sclipitoare. În capăt erau două uşi mari, păzite de doi războinici. Ceata nu le dădu timp să reacţioneze. Îi înghesui şi îi făcu bucăţele. Capul unuia rămase atârnat de trup.

Câţiva soldaţi ascunseră cadavrele. Nyaddul înspăimântat fu adus în faţă.

— Mai e cineva înăuntru în afară de ea? îl întrebă Stryke.

— Nu ştiu. Un vraci, poate. Tărâmul nostru e tulburat. Grupările rivale se înfruntă pe viaţă şi pe moarte. Regina poate că a murit deja.

— Fir-ar să fie! se enervă Jup.

Bătrânul se miră:

— Adică n-aţi venit s-o omorâţi?

— E prea complicat să-ţi povestim de ce-am venit, îi răspunse Alfray. Dar pentru noi e important ca regina să fie în viaţă.

Stryke făcu un semn din cap şi jderii încercară uşile cu grijă. Nu erau încuiate. Le împinseră şi năvăliră înăuntru.

În odaie nu era nimeni în afară de regina întinsă pe patul de alge unduioase. Ceata se năpusti spre ea.

— În numele zeilor, murmură Coilla, văzându-i faţa. Seamănă ciudat de mult cu Jennesta.

— Da, spuse şi Alfray. Te cam pune pe gânduri, nu?

— Au lăsat-o singură pe patul de moarte, remarcă Jup.

— Asta arată cât de mult au ţinut la ea, sublime Coilla.

— Dar mai trăieşte? întrebă Stryke.

— Abia dacă mai respiră, răspunse Jup.

Bătrânul, uitat, se furişă spre uşă. Ajunse la ea şi o luă la goană pe coridor, zbierând:

— Gărzi! Gărzi!

— Rahat! se înfurie Stryke.

— Lasă-l în seama mea, sări Coilla.

Fugi în prag, scoţând un cuţit. Duse mâna în spate. Arma i se înfipse bătrânului în ceafă. Se răsuci şi căzu într-o baltă.

— Am zis eu că sunt foarte bune cuţitele, spuse Coilla.

Stryke puse doi soldaţi de pază la uşă. Îşi îndreptară din nou atenţia spre Adpar.

— Norocul a fost de partea noastră până acum, zise căpitanul. Poate că ne va părăsi. Crezi că ne aude, Alfray?

— Greu de spus. Nu mai ştie de ea.

Stryke se aplecă asupra ei.

— Adpar. *Adpar*! Ascultă-mă. Eşti pe moarte.

Regina clătină uşor din capul proptit pe perna de culoarea smaraldului.

— Ascultă-mă, Adpar. Eşti pe moarte din cauza surorii tale, Jennesta.

Regina murmură ceva. Începu să se agite foarte slab.

— Ascultă ce spun, regină nyaddă. Propria ta soră te-a omorât. Jennesta e de vină. *Jennesta*.

Adpar clipi şi mişcă iar din buze. Branhiile pulsară uşor. Nici o altă reacţie.

— N-are rost, oftă Coilla.

Haskeer îşi găsi iar să comenteze:

— Da, Stryke, recunoaşte, n-o să meargă. N-are rost să stai acolo şi să tot repeţi Jennesta, Jennesta, Jennesta.

Stryke era dezamăgit. Vru să plece de lângă pat.

— Am crezut că...

— Aşteaptă! strigă Jup. Priviţi!

Ochii lui Adpar sclipiră, gata să clipească.

— A început când Haskeer a repetat numele Jennestei, explică Jup.

Sub ochii jderilor, genele reginei se umeziră. O singură lacrimă izvorî şi alunecă pe obraz.

— Repede! îi îndemnă Alfray. Sticluţa!

Stryke scoase micul recipient şi încercă să-l aşeze lângă obrazul reginei. Avea gesturi stângace.

— Lasă-mă pe mine, îl rugă Coilla şi-i luă sticluţa. Asta-i treabă de femeie.

Cu mare atenţie, ea aşează gâtul sticluţei sub lacrimă şi apăsă uşor obrazul. Lacrima se rostogoli în ea. Coilla puse dopul şi i-o dădu lui Stryke.

— Ironia sorţii, spuse ea. Sunt sigură că n-a vărsat în viaţa ei o lacrimă pentru suferinţele pe care le-a provocat. A fost nevoie să-şi plângă de milă ca să i se umezească ochii.

Stryke cercetă sticla.

— Ştii, n-am crezut că o să reuşim.

— *Acum* ne spune, bodogăni Haskeer.

— Dar zeii au fost cu noi, declară Alfray când dădu drumul încheieturii lui Adpar. A murit.

— Măcar în ultima clipă a făcut o faptă bună pentru una dintre victimele ei, cugetă Stryke.

— Acum nu mai trebuie decât să ieşim de aici, concluzionă Jup.

22

Jennesta era în toiul unei şedinţe de strategie cu Mersadion când se petrecu transformarea.

Realitatea îşi schimbă înfăţişarea, se plie. Deveni alta. Regina avu o viziune, deşi nu-i putea spune chiar aşa. Avu mai degrabă senzaţia copleşitoare că *ştie*, convingerea că s-a petrecut un eveniment de mare însemnătate. Odată cu ea, primi şi un mesaj limpede şi viu, în lipsa unei lumi mai bune, pe care îl trăi cu aceeaşi încântare.

Pe Jennesta n-o mai încercase niciodată o asemenea senzaţie. Bănuia că se născuse datorită legăturii telepatice intime pe care o avea, involuntar, cu sora ei. O *avusese*, se corectă ea. Adpar era moartă, nu mai încăpea îndoială. Iar acum ea ştia mai multe.

Nu-şi dăduse seama că stătea cu ochii închişi şi că se proptise de spătarul unui scaun ca să nu cadă. Începu să i se limpezească mintea. Se îndreptă de spate şi inspiră adânc de mai multe ori.

Mersadion se holba la ea alarmat:

— Vă simţiţi... bine, Maiestate? îndrăzni el.

Jennesta clipi nedumerită, apoi se adună.

— Bine? Da, mă simt bine. La drept vorbind, niciodată nu m-am simţit mai bine. Am primit o veste.

Generalul nu pricepu cum se întâmplase asta. Se oprise la mijlocul propoziţiei, gata să leşine. Nu sosise nici un mesager, nu i se adusese nici un răvaş în cort. Nu se mai uită ea cu gura căscată, ci spuse:

— Sper că e o veste bună.

— Da. Un motiv de bucurie. Chiar mai multe.

Expresia visătoare, desprinsă de realitate, dispărea treptat. Vorbi pe un ton categoric, mai apropiat de cel cu care se obişnuise generalul:

— Adu-mi harta regiunii de vest.

— Doamnă.

Mersadion se grăbi să-i execute porunca.

Întinseră harta pe masă şi Jennesta încercui cu unghiile ei lungi, bizare, o zonă în care intrau Drogan şi Mlaştina Scarrock.

— Acolo, spuse ea.

Generalul nu pricepu ce vrea.

— Acolo... *ce* anume, Maiestate?

— Jderii. Acolo trebuie să fie.

— Mă iertaţi, doamnă, dar de unde ştiţi?

Regina zâmbi. Un zâmbet triumfător, de gheaţă.

— Va trebui să mă crezi pe cuvânt, generale. Dar acolo simt. Cel puţin unul dintre ei, căpitanul lor, Stryke. Plecăm îndată ce reuşeşti să organizezi armata. Adică peste nu mai mult de două ore.

— Două ore e foarte puţin, Maiestate, pentru o oaste atât de mare.

— Nu te *certa* cu mine, Mersadion, se înfurie Jennesta. Timpul are o importanţă crucială. E primul indiciu clar pe care-l avem despre locurile pe unde umblă ceata aia. N-am de gând să-i dau cu piciorul pentru că eşti puturos. Acum du-te şi pune treaba pe roate!

— Am înţeles, Maiestate!

Generalul vru să iasă din cort.

— Şi trimite-o imediat pe Glozellan la mine.

Stăpâna Dragonilor apăru peste câteva minute. Fără introducere, Jennesta îi făcu semn către hartă.

— Am informaţii că jderii sunt pe aici, pe undeva. Ia un grup de dragoni şi pleacă înaintea oştii. Cercetează regiunea. Dar *nu*-i ataca decât dacă nu ai de ales. Înghesuie-i, la nevoie, dar îi vreau vii când ajung acolo.

— Da, Maiestate.

— Atunci ce mai stai? Mişcă!

Spiriduşul arogant înclină uşor din cap şi ieşi din cort.

Jennesta începu să-şi pregătească bagajul pentru drum. Pentru prima oară după mai multe săptămâni, era sigură că lucrurile se vor schimba în bine. Şi scăpase de Adpar, aşadar îşi luase o piatră de pe inimă.

Atunci i se păru că aerul din cort... se îndoaie. Lumina scădea, deşi erau aprinse lămpile. Poate că revenea senzaţia pe care tocmai o avusese şi se întrebă ce mai avea universul să-i transmită.

Dar se înşela. În bezna groasă şi de nepătruns zări un punct pâlpâind la câţiva metri distanţă.

Îi urmară îndată altele. Se răsuciră într-un vârtej şi începură să prindă formă. Jennesta se pregăti să înfrunte atacul unei vrăji.

În aer pluti o pată de lumini vibrante. Se întrepătrunseră şi întruchipară o formă familiară. Un chip.

— Sanara! exclamă ea. Cum naiba ai făcut asta?

— *Se pare că mi-au crescut puterile*, îi explică singura soră rămasă în viaţă. *Însă nu asta contează*.

— Dar ce?

— *Ticăloşia ta*.

— Aha. Şi tu, aşadar.

— *Cum ai putut, Jennesta? Cum ai putut s-o supui pe sora noastră la o asemenea soartă?*

— Întotdeauna ai considerat-o – îşi căută cuvintele – la fel de vinovată ca şi mine! Acum de ce schimbi placa?

— *Întotdeauna am crezut că se va izbăvi. Nu i-am dorit moartea.*

— Bineînţeles, crezi că a fost mâna mea.

— *Hai, Jennesta, termină.*

— Păi, şi ce dacă a fost? replică regina, în defensivă. A meritat-o.

— *Fapta ta nu e doar haină, ci complică o situaţie deja nesigură.*

— Ce dracu' înseamnă asta?

— *Jocul ăsta al tău cu relicvele. Întrecerea asta pentru puteri nimicitoare mai mari. Au intrat şi alţii în joc, surioară, şi ar putea fi mai înzestraţi decât tine.*

— Cine? Despre cine vorbeşti?

— *Căieşte-te. Cât mai e timp.*

— Răspunde-mi, Sanara! Nu mă duce cu vorba! De cine trebuie să mă tem?

— *La sfârşit, numai de tine.*

— Spune-mi!

— Se *zice că, atunci când barbarii bat la poartă, civilizaţia e la un pas de moarte. Nu fi barbară, Jennesta. Alege fapta bună, mântuieşte-ţi viaţa.*

— Eşti atât de îngustă la minte! urlă regina. Ca să nu mai zic că eşti enigmatică! Explică-te!

— *Cred că, în adâncul sufletului, ştii ce vreau să spun. Să nu crezi că ceea ce i-ai făcut lui Adpar o să rămână neştiut sau nepedepsit.*

Chipul Sanarei se şterse treptat, în ciuda urletelor furioase ale Jennestei.

În alt cort, nu prea departe, judecând după distanţele din Maras-Dantia, un tată stătea de vorbă cu fiica lui.

— Dar mi-ai promis, tati, se văicări Mercy Hobrow. Ai zis că o să fie a mea.

— Şi va fi, păpuşo, va fi. Ţi-am spus că-ţi voi recupera moştenirea şi am vorbit serios. Chiar acum ne străduim să aflăm unde sunt sălbaticii aceia.

Fata îşi ţuguie buzele într-un mod oribil.

— Şi mai ţine mult?

— Nu mai ţine mult. În curând o să te fac regină. Vei fi slujitoarea Domnului nostru şi, împreună, vom curăţa acest tărâm de suboameni. Se ridică. Acum şterge-ţi lacrimile. Trebuie să mă ocup de problema asta.

O sărută pe obraz şi ieşi din cort.

Kimball Hobrow străbătu câţiva metri până la foc şi grupul de paznici. Trupurile celor trei orci fuseseră aşezate într-o parte. Al patrulea tocmai era omorât.

Hobrow mişcă din cap spre Judecător.

— Ei?

— Sunt rezistenţi. Dar ăsta a cedat, în cele din urmă, Domnul fie lăudat.

— Şi?

— Au plecat la Drogan.

Moartea horcăi în pieptul caporalului Trispeer.

Haosul din palatul lui Adpar îi ajută pe jderi să iasă mai repede. Se rătăciră de câteva ori prin labirintul de coridoare, se încăierară cu puţinii războinici întâlniţi, dar majoritatea nyazzilor îşi duceau propriile bătălii.

Locul în care ajunseră nu era cel prin care intraseră.

— Cred că am ieşit mai la nord, zise Stryke.

— Ce facem, ne întoarcem şi încercăm alt drum? întrebă Jup.

— Nu, riscăm prea mult. Dacă reuşim să traversăm întinderea de apă de acolo, ca să ne îndreptăm după aceea spre est, ar trebui să ajungem la mlaştina lângă care ne-am lăsat caii.

Coilla se încruntă.

— Cam mare ocolul, nu crezi?

— Eu zic că e mai riscant să ne întoarcem în palat. Una dintre grupările nyadde o să învingă până la urmă. Atunci o să observe intruşii.

— Să-i dăm drumul, propuse Alfray, suntem prea expuşi aici.

Traversară în marş o întindere formată din stânci neregulate şi ajunseră la un teren neted lângă apă. Era acoperită de o crustă verde.

— Miroase la fel de plăcut ca peste tot pe-aici, comentă Haskeer. Cât e de adâncă, ce crezi, Stryke?

— Numai într-un singur fel putem afla.

Căpitanul intră în apa rece. Îi ajunse până la talie.

— E cam greu să mergi prin ea, dar nu-i mare lucru. Haideţi.

Jderii îl urmară cu armele ridicate.

— Ar trebui să fim plătiţi în plus pentru asta, se văită Haskeer.

— *În plus*? se miră Jup. Ce naiba, sergent, deocamdată nu suntem plătiţi deloc.

— Da! Uitasem!

Merseră încă zece minute. Mai aveau puţin şi ieşeau din apă, pentru că deja vedeau malul celălalt.

Apa se tulbură la câţiva metri în faţă. Bule se ridicară la suprafaţă şi explodară. Ceata se opri.

Alte mici vârtejuri se formară şi alte bule explodară.

— Poate că n-a fost o idee bună, până la urmă, murmură Jup.

În faţa lor, un nyadd ţâşni dintr-o coloană de apă. În clipa următoare, alţi semeni de-ai lui ieşiră din lichidul puturos strângându-şi armele zimţate.

— Mai ţii minte ce ne-ai spus despre lupta cu nyazzii în mediul lor? îi aminti Coilla lui Stryke.

— E prea târziu să ne întoarcem, caporal.

Stropi de apă din spate îi obligară să se întoarcă. Alţi nyazzi îşi făcură apariţia şi începură să-i încercuiască din faţă şi din spate.

— Hai să spintecăm nişte carne de nyadd! strigă Stryke.

Jumătatea din spate a cetei acţionă condusă de Jup şi Haskeer. Stryke, Coilla şi Alfray formau avangarda.

Deocamdată, jderii erau mai numeroşi. Dar Stryke socoti că aveau şanse egale din cauză că luptau în apă.

Trecu la atac cu săbiile şi cuţitul şi se năpusti la duşmanul cel mai apropiat. Îi străpunse carapacea şi-l răni, căci începu să curgă sânge. Dar rana nu îl scoase din luptă. Stryke scrâşni din dinţi şi şarjă din nou, de data asta ajutat de doi soldaţi care-l hărţuiră pe adversar din laturi. Reuşiră să-l scufunde în apă.

Coilla începu să arunce cuţite în capetele duşmanilor. Însă fiecare aruncare însemna un cuţit pierdut şi nu avea prea multe. Aruncă de două ori şi rată. A treia oară îl nimeri pe un nyadd în tâmplă. Acesta răcni şi dispăru sub apă, lăsând o dâră roşie.

Un strigăt triumfător din spate anunţă prima victimă.

— Le subţiem rândurile, ţipă Stryke, dar nu destul de repede. Dacă mai vin şi alţii...

Se opri la mijlocul propoziţiei când un nyadd se proţăpi în faţa lui şi flutură sabia zimţată. Îl atacă. Jderul se lăsă în jos şi se scufundă. Apa rece şi puturoasă îi venea până peste cap. Numără până la trei, sperând că scăpase de lovituri, apoi ieşi la suprafaţă.

Nyaddul era exact deasupra lui. Stryke îi vârî lama în stomac cu toată puterea. Carapacea pocni şi se sfărâmă, eliberând un şuvoi de sânge. Altul izvorî din gura creaturii, până când aceasta dispăru sub apă. Stryke scuipă lichidul scârbos.

Haskeer şi Jup hărţuiau un duşman din două părţi. Îi spintecaseră deja un braţ, iar acum nyaddul încerca să-i ţină la distanţă.

Haskeer fandă şi îi ţinti gâtul. Adversarul se lăsă în jos, căutând instinctiv protecţia apei. Ar fi fost mai înţelept să se ferească în altă direcţie. Lama îi despică, aprigă, capul şi-i împrăştie creierii.

Mai rămăseseră patru nyazzi. Deşi la fel de periculoşi, Stryke era sigur că pot fi doborâţi. Ceata năvăli peste trei dintre ei.

În afară de Coilla, care ţâşni în faţă şi-l atacă pe al patrulea. Adversarul sări într-o parte. Jderiţa nu văzu că din apă mai ieşi un nyadd cu viteză uimitoare. Se răsuci în ultima clipă, înfruntând doi deodată. Unul ridică sabia.

— *Ai grijă, caporal*! strigă Kestix, care îl observase pe al doilea nyadd.

Răcanul se vârî între Coilla şi sabie. Socoti greşit că o poate para cu a lui.

Arma ascuţită intră în pieptul orcului ca în brânză. Sângele explodă, iar Kestix urlă de durere.

— *Nu*! ţipă Coilla, dar trebui să se ocupe de celălalt nyadd, blocându-i sabia.

Kestix, încă viu, dar grav rănit, fusese apucat de agresorul lui. Se luptă cu el, dar fără vlagă. Ţipetele îi fură auzite de jderi, care sosiră imediat, inclusiv Stryke.

Ajunseră la el chiar când era tras sub apă de nyaddul care se scufunda. Nu rămase decât o pată sângerie în urmă.

Doi soldaţi îşi vârâră capul sub apă, încercând să-şi salveze camaradul.

— Lăsaţi-l! le ceru Stryke. E prea târziu pentru el.

Îşi îndreptară furia stârnită de durere împotriva nyazzilor rămaşi.

Când mai aveau puţin şi i-ar fi omorât, apa se tulbură iar şi se ridicară bule.

— La dracu', Stryke, gâfâi Jup, nu mai rezistăm mult!

Ceata se pregăti de un nou atac.

Alte capete ieşiră la suprafaţă.

Dar nu erau nyazzi, ci merzi. Zeci de merzi înarmaţi cu tridente şi pumnale.

— În numele zeilor! strigă Alfray. Şi ăştia vor să ne ia gâtul?

— Nu cred, îi răspunse Stryke.

Bănuiala lui se adeveri. Merzii se năpustiră asupra nyazzilor şi-i spintecară cu sălbăticie, pentru a răzbuna nedreptăţile îndurate.

Unul dintre merzi se întoarse şi ridică o mână udă spre orci. Era un salut.

Nu numai Stryke îi răspunse.

— Le rămânem datori, spuse căpitanul cetei. Acum haideţi să ieşim de aici.

Părăsiră locul măcelului şi se îndreptară spre mal, plângându-l pe Kestix.

23

În drum spre Liffin şi Talag, ceata fu copleşită de tristeţe. Tot deprimaţi rămaseră şi când călătoriră spre Drogan, în ciuda victoriei.

— Merită toate astea viaţa unui orc? întrebă Alfray. Mai ales unul aşa de viteaz precum Kestix?

— Meseria noastră e să ne riscăm vieţile, îi aminti Stryke. Sunt orci care au murit pentru cauze nu atât de bune.

— Eşti sigur că a noastră e *bună*? Să adunăm nişte obiecte al căror rost nu-l cunoaştem, pentru un scop încă nedesluşit?

— Aşa trebuie să credem, Alfray. Şi sunt convins că va veni ziua când îl vom ridica pe Kestix şi pe alţii care vor mai fi căzut printre eroii unei noi ordini. Dar nu mă întreba ce-o să ne aducă ordinea asta. Simt eu că va fi mai bine pentru noi.

Stryke ar fi vrut să-şi creadă întru totul spusele. Aşa cum stăteau lucrurile deocamdată, încerca să nu le arate jderilor cât de vinovat se simte de moartea lui Kestix.

Alfray tăcu şi ridică ochii spre flamura de luptă a cetei, pe care o strângea în mană. Îi aducea alinare, poate pentru că era simbolul unităţii lor. Sau al unităţii care existase cândva printre ei.

Mai aveau puţin şi ar fi trebuit să vadă Pădurea Drogan, când Jup strigă:

— Ochii la vest!

Un grup mare de călăreţi se îndrepta spre ei, şi nu era foarte departe.

— Cred că sunt oamenii lui Hobrow, spuse piticul.

— Nu putem să avem şi noi parte de puţină linişte? se plânse Coilla.

— Astăzi, nu, după câte se pare, răspunse Stryke. Daţi pinteni cailor.

Ceata porni la galop.

— Ne-au văzut! urlă Haskeer. Şi gonesc de mama focului!

Începu o adevărată vânătoare. Ceata călărea cu viteza vântului spre adăpostul oferit de pădure. Dar paznicii erau hotărâţi şi câştigau teren.

Îndemnându-i pe jderi să gonească mai repede, Stryke se pomeni în spatele cetei. Atunci se petrecu nenorocirea. Când jderii cotiră şi dispărură din vedere, calul său îşi prinse copita într-o vizuină de iepure şi căzu. Stryke se prăbuşi greu şi el. Când îşi reveni, animalul se ridică şi o luă la fugă.

Auzind ropot de copite, jderul se întoarse. Un grup sălbatic de paznici se năpustea spre el. Stryke se uită disperat în jur după un loc în care să se ascundă, însă nu văzu nici unul. Îşi scoase sabia.

O umbră uriaşă se lăsă deasupra lui.

Zbura un dragon, risipind frunze şi praf cu aripile vânjoase. Îngroziţi, paznicii îşi opriră caii atât de brusc, încât unii căzură din şa.

Stryke îşi zise că i-a venit sfârşitul. Animalul era unul dintre dragonii de vânătoare ai Jennestei, ştia sigur, şi nu se aştepta la altceva decât să moară în flăcări.

Dragonul cobora între el şi paznici. Când ajunse jos, Stryke văzu că e călărit chiar de Glozellan.

Stăpâna Dragonilor întinse mâna.

— Urcă, Stryke, îl îndemnă ea. Hai! Ce ai de pierdut?

Jderul se urcă pe pielea solzoasă a animalului şi se aşează în spatele ei.

— Ţine-te bine! strigă Glozellan, apoi mână dragonul.

Urmă un zbor rapid şi ameţitor. Stryke se uită în jos. Văzu râuri ca nişte şerpi argintii, păşuni verzi, păduri

tinere. Din cer, ţinutul nu părea chiar atât de distrus.

Încercă să o întrebe ceva pe Glozellan, dar bătea vântul şi ea fie nu-l auzi, fie îl ignoră. Zburau spre nord.

Trecu un ceas, poate. Se apropiară de un munte. Dragonul se îndreptă ţintă spre platou. Aterizară în câteva minute.

— Coboară, porunci spiriduşul.

Stryke alunecă pe pământ.

— Ce se întâmplă, Glozellan? Sunt prizonier?

— Nu pot să-ţi explic acum. Aici vei fi în siguranţă.

Spiriduşul lovi cu călcâiele în coastele dragonului. Animalul începu să se înalţe.

— Stai! strigă jderul. Nu mă lăsa aici!

— Mă întorc! promise Glozellan. Nu-ţi pierde curajul.

Stryke urmări dragonul cu privirea până când animalul se făcu un punct pe cer şi dispăru.

Stătu ore întregi pe refugiul din vârful muntelui, cugetând asupra celor întâmplate, plângând vieţile pierdute.

După ce ajunse la concluzia că nu are cum să coboare, scoase stelele din săculeţ şi le admiră.

— Bun găsit.

Sări ca ars la auzul salutului.

În faţa lui stătea Serapheim. Stryke rămase cu gura căscată.

— Cum ai ajuns aici? Te-a adus şi pe tine Glozellan?

— Nu, prietene. Nu contează cum am ajuns aici. Dar am vrut să-mi cer iertare că v-am dus în capcana pusă de elfii negustori de sclav. Nu asta am intenţionat.

— Până la sfârşit, a ieşit bine. Nu-ţi port pică.

— Mă bucur.

Stryke oftă.

— Nu că ar mai avea importanţă. Lucrurile se agravează rapid şi nu le mai pot opri. Iar acum mi-am pierdut ceata.

— N-ai pierdut-o, ai fost adus în altă parte. Serapheim zâmbi. Important e să nu cazi pradă disperării. Mai ai multe de făcut. Nu e momentul să-ţi pierzi încrederea. Ai auzit vreodată povestea cu băiatul şi pisica sălbatică?

Veni rândul lui Stryke să zâmbească, deşi cu amărăciune.

— O poveste. Păi, cred că e şi asta o cale de a face timpul să treacă mai uşor.

— A fost odată un băiat care se plimba prin pădure, începu Serapheim. Dintr-odată, s-a întâlnit cu un leopard. Animalul l-a văzut. Băiatul a luat-o la fugă, urmărit cu înverşunare. A ajuns la o margine de stâncă de care atârnau liane, aşa că s-a lăsat în jos pe una dintre ele, în vreme ce leopardul răgea neputincios deasupra. Dar atunci s-a uitat în jos şi a văzut că acolo îl aşteaptă un alt leopard, la fel de flămând. Nu putea nici urca, nici coborî. Apoi a auzit cum zgârie ceva. Când a ridicat ochii, a zărit doi şoricei, unul alb şi unul negru, care rodeau liana de care se agăţase. Dar zări şi altceva. Într-o parte, la distanţă cam mare, creştea o căpşună sălbatică. Se întinse cât putu, luă căpşuna şi o duse în gură. Şi ştii ceva, Stryke? A fost cea mai dulce şi mai bună căpşună pe care a mâncat-o vreodată.

— Cred că am înţeles, să ştii. Îmi aduce aminte de un lucru pe care mi l-a spus cineva... în vis.

— Visele sunt bune. Ar trebui să fii mai atent la ele. Magia e mai puternică prin părţile astea. S-ar putea să aibă efect asupra lor.

Serapheim arătă spre stele.

— Are vreo legătură cu ele?

— O, sigur că da. Nu vrei să mi le dai mie? îl întrebă Serapheim după o mică pauză.

Stryke rămase uimit.

— Nici să nu te gândeşti.

— A fost o vreme când ţi le-aş fi putut lua cu mare uşurinţă. Şi când aş fi vrut să ţi le iau. Dar acum, se pare că zeii vor să le păstrezi tu.

Stryke se uită la stele. Când ridică iarăşi privirea, omul dispăruse.

Imposibil.

S-ar fi gândit la asta, dar altceva îi atrase acum atenţia.

Stelele îi cântau.